

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/11 (101) ● 22 Mart 2003 ● 500 000 TL

**Grevlerle, sokak gösterileriyle,
boykotlarla, işgallerle, direnişlerle...**

**Irak halkıyla
dayanışmayı yükseltelim!**

**Emperyalist savaş ve
saldırganlığı durduralım!**

İÇİNDEKİLER

Emperyalist işgal saldırısına karşı mazlum Irak halkıyla dayanışmaya!....	3
Direnşi örmek için harekete geçelim! ...	4
Türkiye ABD emperyalizminin bedava askeri oldu	5
Emperyalistler arası ilişkilerde ve emekçi kitle hareketinde yeni bir dönem.	6-7
Azor Zirvesi'nin gösterdikleri.....	8
“Savaşa hayır, kahrolsun emperyalizm!”	9
“Irak halkı yalnız değildir!”	10
Emperyalist savaşa karşı dünyanın dört bir yanında yüzbinler ayağa kalktı... ..	11-12
Emperyalist savaş karşıtı eylem dalgası	13
Emperyalist savaşa karşı mücadeleyi ve bahar dönemini kazanmak için! (Orta sayfa).....	14-15
Kölelik yasası mecliste takıldı... ..	16
Emperyalist savaşa ve iş yasa tasarısına karşı birleşik mücadeleye!	17
‘68’in anti-emperyalist mücadele ruhuyla barikatları aştık!	18
Savaş karşıtı eylemlerden	19
Haklarımızı ancak kararlı bir mücadeleyle alabiliriz!	20
Filistin emperyalist savaşın hedefidir. . .	21
Dünya, Ortadoğu ve Türkiye	22
Örgütsüz olmak patronun her tür oyununa gelmektir	23
Almanya’da sosyal saldırılar hızlandı. . .	24
Cejna Newroz piroz be!.....	25
Doğru politikalarla anlamlı bir faaliyet .	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/11 (101) • 22 Mart 2003

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Aylardır hazırlığı süren emperyalist savaş sonunda fiilen başlatılmış bulunuyor. Türkiye'deki (hiç kuşkusuz her yerdeki) Amerikan beslemeleri ağızlarından salyalar saçarak yükselttikleri sevinç çılgınlıklarıyla karşılıyor Irak halkının başına yağın bombaları. En çok da medyada yuvalanmış kirli kalemler, satılmış beyinler açığa vurmakta sevinçlerini.

Onlar, Amerikan psikolojik savaş dairesinin attığı kemiğin peşinde, zaten aylardır havlamaktaydı. Aylar boyu, hak ve hukuk gibi, özgürlük, vatanseverlik gibi ne denli kutsal değer varsa kirletmek için yırtınıp durdular. Kendini satmanın avantajlarını sayıp döktüler. Bölge halklarına, Araplara, Kürtlere, hatta Türklere olmadık küfür ve hakaret yağdırmak suretiyle efendilerinin çizmesini yalayıp durdular.

Şimdi savaş başladı. Artık keyifle kuyruk sallıyorlar.

Medya desteği, halihazırda, Amerikan haydutlarına sunulmuş en açık, en güçlü destek konumunda. Saldırıya fiilen katılan İngiltere dışında, saldırıyı desteklediğini söyleyen devletler bile bunu, halklardan gelen tepkilerin basıncıyla, yarım ağızla ifade etmek zorunda kaldılar. Fiili destekten çoğunlukla kaçındılar. Çünkü ABD ancak yöneticileri satın alabiliyor, halklar ise ABD emperyalizmine olduğu kadar, uşaklarına karşı da büyük bir öfke ile karşı duruyorlar.

Oysa medya tekellerinde durum farklı. ABD, tekel sahibine yağlıca bir kemik uzatıyor. O da emrindekileri nasiplendiriyor ve bu böylece en tepeden en dibe kadar, o medya kuruluşunu bir lağım çukuruna çeviriyor. Daha ötesi, kontr-gerillanın, köşe yazarlarından yayın yönetmenlerine kadar bir medya kuruluşunu toptan satın alma ve yürüttüğü kirli savaşın borazanları olarak kullanma taktiği biliniyor. Nitekim, Irak saldırısı kapsamında da ABD psikolojik savaş dairesinin böyle bir faaliyeti aylar önce duyurulmuştu.

Amerika'nın bu faaliyeti ve sermaye medyasının bu gerçekliğini, devrimci yayın faaliyetinin önemine bir kez daha vurgu yapmak için sergilemiş bulunuyoruz. Kirli savaş medyasının yalan haber

yayma faaliyeti, devrimci basının etkin bir çalışmasıyla kırılacaktır. Kontracı-Amerikancı medya, Irak halkının direnişi ve Irak halkıyla dayanışma eylemlerini elinden geldiğince gizlemeye çalışırken, devrimci basın kuruluşları bu direnişin ve eylemlerin haberleri ile emperyalistlerin ve hampalarının suçlarını en etkin bir biçimde kitlelere duyurmak zorundadır.

Şimdi tüm irtibat bürolarımızın, tüm çalışanlarımızın ve okurlarımızın, haberlerin akışı konusunda çok daha aktif bir çalışma yürütmesi zorunludur.

Emperyalizm ve yerli uşakları ergeç yenilecek! Zafer direnen Ortadoğu halklarının olacak!

Emperyalist işgal saldırısına karşı mazlum Irak halkıyla dayanışmaya!

İktidardaki sermaye sınıfı, Irak'ın yıkımı üzerinden yaptığı kanlı para hesaplarıyla; hükümetteki işbirlikçi parti emperyalist haydutla yürüttüğü kan pazarlığı ve sergiledikleri soysuzluklarla; ordu, Irak halkı kadar Türkiye halklarının da yıkımını koşullayan bu savaş macerasında Amerikan maşalığını gönüllü üslenerek, ülke tarihinde kanlı ve kirli bir sayfa açmayı başarmış bulunuyor. Amerikan emperyalizminin tarihi müttefiki ve sömürgecilik tarihinin kitabını yazmış İngiltere'de bile parlamento savaş kararını fireli alabilmişken, hükümette bakan düzeyinde istifalar dahi gündeme gelmişken, Türk devleti katında emperyalizmin kanlı macerasına yardım ve yataklıkta tam bir "birlik ve beraberlik" sağlanmış durumda.

ABD emperyalizmi bir kez daha mazlum Irak halkının başına bombalar yağdırmaya başladı. ABD'nin bunun için uydurduğu bahanelerse en az asıl sebepleri kadar iğrençtir. Son derece iğreti olan bu bahanelere kimse inanmadığı halde, saldırı öncesi "48 saat süre" tanıyan Bush, aynı gerekçeleri sıralamaktan geri durmadı. Oysa hedefin Saddam değil petrol, amacın Irak'a özgürlük ve demokrasi değil tüm dünyaya köleliği dayatmak olduğu, Amerikan basınında bile defalarca gündeme getirilmiş bulunuyor. Bu, bu kadar açık olduğu içindir ki, emperyalist saldırganlık dünyanın dört bir yanında ve Amerika'da halkların yoğun tepki ve öfkesiyle karşılanıyor.

Bush'un son konuşmasıyla bir kez daha öne

sürülen bu sahte gerekçelerin başında Irak'ı silahsızlandırmak bulunuyor. Bush, Saddam'ın kitle imha silahlarına sahip olduğunu, dolayısıyla tüm dünyayı tehdit ettiğini söylüyor. Oysa tüm dünya biliyor (ve tekkelci medya bu savaş ortamında her gün reklamını yapıyor) ki, en fazla, en güçlü, en gelişmiş silahlara sahip olan ve bu gücünü tüm dünyayı tehdit için kullanan tek bir devlet vardır, o da ABD emperyalizminin kendisidir. Bu haydut elindeki bu kitle imha gücünü dünya halklarının üzerinde defalarca kullanmış, Hiroşima'dan Vietnam'a, Somali'den Afganistan'a, masum halkları kitleler halinde imha etmekten hiç geri durmamıştır. Şimdi de Irak halkı aynı haydutun toplu imha saldırısının muhatabı durumundadır.

Bu böyle olduğu ve Irak halkı da bunu böyle gördüğü halde, haydut başı Bush, "Irak halkına özgürlük" aşığılık yalanını tekrarlayıp duruyor. Bu onun her katliam saldırısında tekrarlanan ikinci büyük yalanıdır. Emperyalizmin halklara vaadettiği özgürlük, "teslim olmak ya da ölmek" özgürlüğüdür. Nitekim, aynı konuşma içinde Bush'un Irak ordusuna yönelik, "... ittifak güçlerinin barışçı girişine izin vererek ülkenizi korumak ve onurlu hareket etmek için çok geç değil. ... Savaş çıkarsa hayatınızı feda etmeye değmeyecek, ..." çağrısı bile, vaadettiği özgürlüğün anlamını açıklamaya tek başına yetiyor.

Bu ifadelerde de görüldüğü gibi, emperyalizm halklara sadece savaş ve yıkım, kan ve ölüm dayatmıyor; özgürlük, eşitlik, kardeşlik, vatanseverlik, onur gibi insani değerleri, üzerinde kanlı postallarıyla tepinerek eskitmeye, anlamlarını tersyüz ederek, çarpıtarak yozlaştırmaya çalışıyor. İnsanlığı bu değerlerden yoksun bırakarak soysuzlaşmayı ve köleleşmeyi dayatıyor. Çünkü emperyalist haydutların ulaşmaya çalıştığı sınırsız egemenlik, ancak, halkların sınırsız köleliği üzerine inşaa edilebilir. Ve kapitalist-emperyalist soygun çarkı da köleleştirilen halkların azgın sömürüsüyle döndürülebilir.

Emperyalizmin ve soysuz uşaklarının tüm çabalarına rağmen, insanlık bu değerlerini sonuna kadar koruma kararlılığını, yeni bir emperyalist savaşın alevlendirildiği bugün çok daha ileriden sergilemektedir.

Sadece Irak halkının tehditlere verdiği yanıtta değil, ve sadece Filistin halkının direnişinde de değil, tüm dünyada işçi sınıfı ve emekçi kitleler ayağa kalkmış, bu değerleri bayrak edinmiş ve emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı tarihin en kapsamlı, en yaygın hareketine girişmiş durumdadır.

Emperyalistler her bir ülkede sadece kendilerine göbekten bağlı kapitalist sınıf kadar müttefik ve yönetim kadrosuna kendi elleriyle yerleştirmiş buldukları uşak takımı kadar soysuz bulabiliyorlar. Türkiye'nin durumu ne yazık ki

bunun en çarpıcı örneği haline gelmiştir. İktidardaki sermaye sınıfı, Irak'ın yıkımı üzerinden yaptığı kanlı para hesaplarıyla; hükümetteki işbirlikçi parti emperyalist haydutla yürüttüğü kan pazarlığı ve sergiledikleri soysuzluklarla; ordu, Irak halkı kadar Türkiye halklarının da yıkımını koşullayan bu savaş macerasında Amerikan maşalığını gönüllü üslenerek, ülke tarihinde kanlı ve kirli bir sayfa açmayı başarmış bulunuyor. Amerikan emperyalizminin tarihi müttefiki ve sömürgecilik tarihinin kitabını yazmış İngiltere'de bile parlamento savaş kararını fireli alabilmişken, hükümette bakan düzeyinde istifalar dahi gündeme gelmişken, Türk devleti katında emperyalizmin kanlı macerasına yardım ve yataklıkta tam bir "birlik ve beraberlik" sağlanmış durumda. Dün ikinci tezkereyi küçük bir farkla da olsa geri çeviren aynı meclis, bugün nerdeyse yıldırım hızıyla onayladı. Onayladıkları, o çok önemsedikleri "müslüman" kardeşlerinin toplu kıyım hükmüydü aslında.

Amerikan emperyalizminin Türkiye'ye yönelik köleleştirme, yozlaştırma, düşkünleştirme operasyonunun 50 yılı aşan tarihine rağmen ulaştığı başarı bundan ibarettir işte. Onursuz, vatansız, soysuz ve hain bir yöneticiler takımı yaratabilmiştir bunu. Gene de emperyalizmin bu başarısını küçümsememek gerekiyor. Çünkü bugün, bu uşakları sayesinde koca bir ülkeyi kanlı bir maceranın piyonu haline getirmeyi başarmak üzere. Kararlar verildiğine, hazırlıklar tamamlandığına göre, yeterli bir direniş ortaya konulmadığı takdirde başarmaması için bir neden de kalmayacaktır.

Ama rüzgar bizden yanadır. Avantajlarımız; dünya çapında yayılan ve yükselen emperyalizm ve savaş karşıtı mücadele, çatırdayan emperyalist blok-tercit olmuş Amerikan haydutluğu, ve hepsinden önemlisi emperyalizmin sınırsız haksızlık/hukuksuzluğu karşısındaki sınırsız haklılık ve meşruluğumuzdur.

Emperyalist medya tekelleri, Amerikan silahlarının ve ordularının gücü üzerine ne kadar reklam yayınlarsa yayınlansın, halkların haklı ve meşru mücadelesini, özgürlük direnişini kırmaya hiçbir silahın muktedir olamayacağını, bizzat ABD'nin giriştiği onlarca macera kanıtlamış durumdadır. ABD, Vietnam'a da dünyanın en güçlü ordusuyla, en modern silahlarıyla saldırmıştı. Tattığı yenilgi en az ordusu ve silahları kadar güçlü oldu. Dün halkın haklı direnişi, Vietnam'ı ABD emperyalizmi için bir bataklık haline çevirmişti. Bugün sıra Ortadoğu'yu ABD emperyalizmine mezar etmeye gelmiştir. Tüm dünyayı bir halklar hapishanesine çevirmeye kalkan bu zalim, böyle bir sonu çoktan hakettiği bulunuyor.

Ona hakettiği yanıtı vermek için işçi sınıfının birliğini, halkların kardeşliğini inşa edelim.

Emperyalist savaşa karşı savaşalım, kazanalım!..

Savaşa ve sömürüye karşı

Direnişi örmek için harekete geçelim!

Devlet ve hükümet cephesinden atılan bütün adımlar, alınan kararlar savaşa endekslenmiş durumda. Tüm iç ve dış ilişkiler, çıkarılan yahut ertelenen yasalar, açılan/kapatılan davalarda yaklaşım aynı. Kararı çoktan verilmiş bulunan savaşın gerekleri yerine getiriliyor. Devletin bütçesi buna göre hazırlanmayı bekliyor. Yeni hükümet, çoktan açıklaması gereken bütçeyi bir türlü oluşturamadı, hala geçici bütçe ile idare ediyor. Çünkü bir savaş bütçesi çıkarmayı planlıyor halkın karşısına.

Savaş vergileri ve savaş zamlarıyla halktan gaspedileceklerle savaş bütçesinin bir ayağını oluşturmayı hesaplıyorlar. Nitekim, bu yönlü saldırıyı tezkere reddini bahane ederek ve barış faturası adı altında başlatmış bulunuyorlar. İkinci ayağını ise kan pazarlığı üzerinden ABD'den koparmayı umdukları bir miktar dolarla kurmayı ummuşlardı. Ancak gelinen noktada bunu başaramadıkları görülüyor. Savaş tezkeresini pürtelaş onaylamaları bir işe yaramıyor. Efendileri, kredi vaadinin tam desteğe karşı verildiğini, üstelik süresinin de geçtiğini açıklıyor.

3 ay gibi kısa bir sürede hükümet değişikliğine gidilmesi, ve bunun için bulunan yol bile, Türk devletinin nasıl savaşa endekslediğini göstermeye yeter. Kasım'da seçimlere sokulmayan Erdoğan için özel bir seçim ayarlandı, gerçekleştirildi ve ekibinin başına başbakan olarak oturtuldu. Seçime katılmasına engel olan adli sicili nasıl oldu da birden temize çıktı demeye kalmadan, bir başka partiye ilişkin bir başka siyasal karar çıktı ortaya. HADEP davası hızla sonuca bağlanıp kapatılırken, aynı hızla DEHAP için kapatma davası açıldı.

Savaşa hazırlanan sermaye devletinin, dakik çalıştırabilmek için savaş hükümetinin başında kendilerinin belirlediği liderin bulunmasına ihtiyacı vardı. Ayrıca terbiye operasyonu da amaçlanan sonucu yaratmış bulunuyordu. HADEP ve DEHAP'a ilişkin kararlar da, yine savaş halinin gereği olarak, yani Kürtlere mesaj anlamında gündeme taşınıyor. Bir yandan, sözde ABD ile pazarlık kapsamında öne çıkarılıyor Kürt sorunu, diğer yandan iç dengeler çerçevesinde. İçerdeki yaptırımlarla, Kürtlere hiçbir hakkın, seçme ve seçilme hakkının bile tanınmayacağı gösteriliyor. Devlet kurma girişimini savaş sebebi sayma türünden dışa yönelik söylemlerle de bu tehdit pekiştirilmeye çalışılıyor. Bir başka ifadeyle devlet, Kürtlere ilişkin geleneksel "ez ve çöz" formülünde herhangi bir değişiklik bulunmadığını ortaya koymuş oluyor bununla.

Hükümet cephesinde apar-topar gerçekleştirilen değişikliğin savaş kararıyla bağlantısını göstermeye, Erdoğan'ın seçimleri Amerikan büyükelçisi ile birlikte izlemesi bile yeterlidir. Ancak bu açıklık devam eden olaylarla daha da netleşmiştir. Seçimi kazanan Erdoğan'ın yeni kabineyi hemen açıklamamasını tezkere için zaman kazanma niyetine yoranlar, Bush'un mektubuyla ortaya çıkan telaşı yorumlamakta zorlandılar. Gizleme çabasıyla söylemekten kaçındıkları durumu kör gözlerin bile göreceği açıklıkta ortaya koyuyordu çünkü bu telaş.

Bush'un mektubuyla başlayan, acil "mini MGK"

toplantısıyla süren, Bakanlar Kurulu ve güven oylamasının önüne geçirilen tezkere kararıyla zirveye çıkan telaşın tek açıklaması vardı; savaşa girme kararı ve bu doğrultuda emperyalist efendiye verilen sözler, girilen taahhütler ayaklarına dolanmaya başlıyordu. ABD, dünya kamuoyu önünde sıkışıp tecrit oldukça, uşaklarını daha fazla sıkıştırmaya başlamıştı.

Nitekim emperyalist savaş blokunun Azor Zirvesi ardından, ABD Irak'a 48 saat, Türkiye'ye 72 saat tanıdığını açıkladı. Her iki ülkenin de, verilen süre içinde topraklarını kendi rızaları ve kendi elleriyle ABD'ye teslim etmeleri istendi. Irak'tan fazladan istenen devlet başkanlarını da teslim etmesidir.

Devlet yönetimindeki Amerikan uşakları, bugünkü savaş kararıyla birlikte, ülkeyi ve halkı Amerika'nın peşinden ve salt Amerikan çıkarları uğruna korkunç bir bataklığa sürüklemeye çalışıyor. Kitlelerin karşı çıkışı onları zerre kadar ilgilendirmiyor. İş buraya gelip dayandığında, bu aşağılık uşak takımını sınıf ve kitlelerin açlığı-tokluğu, hakkı-hukuku ile ilgilenmeyeceği de açık. Nitekim, Erdoğan hükümeti daha kurulur kurulmaz, üstelik bunca telaş arasında, patronların isteği doğrultusunda iş güvenliği yasasının yürürlük tarihini ileri atmış bulunuyor. Yürürlükteki iş yasasının sözde güvencelediği tüm haklar ise ayaklar altında. Toplu tensikatlar almış başını gidiyor. Ücretler komik denecek düzeylere çekilmiş durumda. Yeni zamlar, yeni vergiler birbirini izliyor.

Hükümetin, kapitalistlerin her emrine böyle boyun eğmesi ile emperyalistlerin her emrine boyun eğmesi arasında ise son derece kritik bir bağ var. Bunu, içerdeki efendi-dışardaki efendi olarak açıklamak da mümkün. Kapitalist sınıf iktidarın asıl sahibi olduğuna göre, onun dünya emperyalist sermayesi ve güçleriyle ilişkileri de bu görevli yöneticilerin tutumlarını belirliyor. Patronlar kulübünden defalarca yapılan açıklamalar göstermiştir ki, kapitalistler Amerika'nın savaşımdan faydalanmak arzusunadadır. Bu nedenle de savaşa girilmesinden yana tutumlarını (ve direktiflerini) açığa vurmaktan kaçınmamışlardır. Tıpkı devlet katında olduğu gibi kapitalist sınıf katında da tüm icraat savaşa endekslenmiş, tüm hesaplar savaşa bağlanmıştır.

Bu kan emiciler, büyük biraderlerinin yakıp-yıktığı bir ülkenin, hiç olmazsa enkaz kaldırma işlerinde taşeronluk koparmayı umuyorlar. Gönüllerinden daha fazlası (Musul-Kerkük petrolleri) geçmesine rağmen, savaş ganimetinden bu kadarını koparabilmeyi bile kâr sayıyorlar. Gerçekleştirilmek istenen kitlesel katliamlar umurlarında bile değil. Onlar, geriye kalanların acılarını, ihtiyaçlarını, sağlık problemlerini nasıl paraya

tahvil edebileceklerinin hesabındalar. Elbette onlar da Amerika'nın ganimet paylaşmaktan yana olmadığını iyi biliyorlar. Bu nedenle, hükümetin giriştiği utanç verici kan pazarlığına fazla ses çıkarmıyorlar. Müdahale ettikleri yerde kendi pazar problemlerinin de gündeme getirilmesini dayatıyorlar sadece. Hükümet "savaş zararlarının karşılanması" dedikçe, patronlar tekstil kotasının kaldırılması, ticari ilişkilerin geliştirilmesi gibi

maddeleri sürüyorlar ortaya.

Amerika'dan pek fazla umut bağlamamalarına karşın bu talepleri öne sürerken, asıl hesabı içerde vuracakları vurgunlar üzerine yapıyorlar. Savaş hep, ölüm ve yıkımların yanı sıra, işçi sınıfı ve emekçi kitleler üzerindeki sömürünün artırılması, kölelik zincirlerinin pekiştirilmesini de beraberinde getiriyor. Türkiye'nin savaşa girme kararının altında, giderek artan krizin faturasını sınıfa ve emekçi kitlelere çıkarma hesapları da yatıyor. Savaş girmeseler de yaptıkları bu denebilir. Ancak, savaş ortamında bunu daha kolay ve çok daha hızlı gerçekleştirme imkanlarına kavuşacakları açıktır. Savaş hali yasalarıyla ve askeri-polisiye tedbirlerle cendereye alınan, eli-kolu bağlanan, tüm demokratik hakları ortadan kaldırılan, hak arama yolları tıkanan işçi ve emekçilerin ağızlarındaki son lokmaları çekip almak daha kolay olacaktır.

Sermaye sınıfı ve devletin savaş ve ganimetleri konusunda içe ve dışa yönelik tüm bu hesapları, hiç kuşku yok ki, Amerika'nın galibiyeti üzerine kurulmuş durumdadır. Ters bir durumda, yani saldırdığı pek çok ülkede olduğu gibi Irak'ta da hezimete uğraması durumunda, kendisinin ve Türk devleti gibi bendelerinin hesapları buz üstüne yazılmışçasına eriyip gidecek, hatta işlemlerin tersine dönmeye bile söz konusu olabilecektir.

Tekelci medyanın olanca reklamına rağmen, emperyalistlerin ve uşaklarının kanlı hesaplarını boşa çıkarmak zor değildir. Biraz onur, biraz özgüven ve biraz direniş iradesi buna yeter. Çünkü, haklılık gibi, meşruiyet gibi, dünya desteği gibi imkanlar zaten mevcuttur. Emperyalistler ne derece güçlü silahlara sahip olurlarsa olsunlar, bunlar halkların kendi kaderini tayin etme meşru hakkı karşısında küflenmeye mahkumdur. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler cephesinden de durum farklı değildir. Kapitalistler hangi yasal gerekçelere yaslanırlarsa yaslanırlar, işçi sınıfı ve emekçi kitleler, düzenli bir işe sahip olmak ve sağlıklı bir yaşam sürdürmek gibi temel insani istemlerinin haklılığıyla tüm yasal ve fiili engelleri aşma imkanına potansiyel olarak sahip durumdadırlar. Bu potansiyeli güce dönüştürecek ve saldırıları püskürtecek konuma ise örgütlenerek kavuşabileceklerdir.

Savaşa ve saldırıya endekli bugünkü devlet politikalarına karşı mücadelenin tek ihtiyacı, bunlara karşı savaşmak üzere örgütlenmektir. Aksi durumda komşu bir halkın katline göz yummak gibi bir suçta iştirak etme onursuzluğu yaşanmakla kalmayacak, Irak'taki savaş yıkımını aratmayacak bir sosyal yıkımın da mağduru haline gelinecektir.

Kan pazarlığı hüsrarla bitti...

Türkiye ABD emperyalizminin bedava askeri oldu

Dünyanın en büyük haydutu, hazırlıklarını çoktandır yaptığı saldırıyı başlattı. ABD ve ortakları Perşembe sabahından itibaren Irak kentlerinin üzerine füze ve bomba yağdırmaya başladılar. Böylece dünyadaki siyasal, askeri ve ekonomik dengelerin yeniden şekilleneceği bir yeni dönemin kapısı da aralanmış oldu.

Demokrasi oyunu Türk burjuvazisine pahalıya patladı

15 gün kadar önce gazeteler ABD ve Türkiye arasında sürdürülen kan pazarlığının haberleriyle doluydu. Türk sermaye devleti, savaşta sunacağı hizmetler karşılığında ABD'den para istiyor, bunun için kıran kırana bir pazarlık yürütüyordu.

Nihayet bu pazarlıklar sonucunda belli bir anlaşmaya varıldı. Üs ve limanların ABD ordusuna açılması karşılığında Beyaz Saray Türkiye'ye 26 milyar dolar civarında bir kredi sözü verdi.

Fakat bunun için gerekli tezkerenin meclisten geçmemesi Türkiye burjuvazisinin bütün hesaplarını alt üst etti. 100'e yakın AKP milletvekili, hükümetin isteği dışında davranarak tezkereye ret oyu verdi. Böylelikle hükümet tezkeresi beklenenin tersine meclisten geçmemiş, hükümetle ABD yetkilileri arasında varılan anlaşmalar da bir anda havada kalmış oldu.

Kuşkusuz bu durum ABD'nin Kuzey Irak üzerinden yaptığı hesapların da kısmen boşa çıkması anlamına geliyordu. Fakat hesapları asıl boşa çıkan ABD değil Türkiye idi. Çünkü ABD 5 Şubat'ta meclisten geçen ilk tezkereye dayanılarak imzalanmış bir gizli mutabakat metnine dayanarak Türkiye topraklarında yürüttüğü askeri hazırlıklarına ara vermeksizin devam etti. Limanlar, havaalanları ve Güneydoğu'daki karayolları tam bir Amerikan işgali altına girdi. Bu gizli mutabakatı gerekçe gösteren ABD ordusu Irak sınırına yakın bölgelerde 9 yeni üs kurdu. Hatta binlerce askerini de yine aynı gerekçeyle küçük gruplar halinde kuzeyden Irak'a soktu.

Dediğimiz gibi hesapları boşa çıkan Türk sermaye sınıfıydı. Çok yönlü bağımlılık ilişkisinden dolayı ABD'nin her türlü isteğini yerine getirmek durumunda olan Türk sermaye devleti, bu hizmetlerinin bir kısmını paraya çevirmek, böylece de uçurumun kenarında duran ekonomisine bir parça nefes aldırma istemiş, ama bu hesaplar meclisten dönen tezkereyle altüst olmuştu.

Sermayenin bu duruma tepkisi iki yönlü oldu. Önce "barışın da bir bedeli vardır" denilerek İMF'nin istekleri bir ekonomik paket haline getirildi ve uygulamaya sokuldu. Hükümet Amerika'dan alamadığı parayı emekçilerin cebinden çalmaya soyundu.

Öte yandan da tezkerenin reddiyle ortaya çıkan durumu telafi etmek için yeni bir tezkerenin hazırlıklarına girişildi. Buna göre Abdullah Gül hükümeti istifa edecek, Siirt seçimlerinde milletvekili seçilen Tayyip Erdoğan'ın başa geçeceği yeni bir hükümet kurulacak, bu yeni hükümet ABD'nin istediği tezkereyi meclisten geçirerek ekonominin

ihtiyaç duyduğu Amerikan kredisinin önünü açacaktı.

Ancak ABD, savaş planlarını rastlantılara ve zamana bırakacak durumda değildi. Giderek aleyhine dönen uluslararası durum ve giderek güçlenen savaş karşıtı muhalefet nedeniyle Irak'a dönük saldırıyı bir an önce başlatmak istiyordu. Bunun için farklı planlar devreye sokuldu. Türkiye üzerinden savaşa sokulması düşünülen güçlerin bir kısmı güney cephesine kaydırıldı. Kuzeyde ise Türkiye'den ziyade Kürt gruplarına dayanan bir planlamaya gidildi.

Kan parası pazarlığından ücretsiz uşaklığa

ABD'nin Türkiye'nin rolünü asgaride tutarak yeni planlar geliştirme yoluna gitmesi işbirlikçi sermayeyi telaşlandırdı. ABD'ye yeni bir tezkere konusunda teminat vermek için ne gerekiyorsa yapıldı.

Genelkurmay Başkanı meclisin kararını hiçe saydı ve Türkiye'nin çıkarlarının savaşta ABD'nin yanında yer almaktan geçtiğini en açık şekilde ilan etti. Çünkü Amerika'yı gücendirmek, ondan ayrı düşmek Türk burjuvazisi için asla düşünülemez bir şeydi.

Tayyip Erdoğan hükümeti işbaşına geçtikten sonra tezkere pazarlıkları bir kez daha yoğunlaştı. Fakat bu kez atı alan çoktan Üsküdar'ı geçmişti. Amerika artık eski kapsamda bir izin tezkeresi çıkartılmasını gerekli görmüyordu. Sadece hava sahasının ABD uçaklarının transit geçişi için açılması yeterliydi. Fakat buna karşılık Türkiye'ye hiçbir maddi yardımda bulunamayacaklarını alay edercesine açıklıyorlardı. Sonuçta yoğun bir görüşme ve telefon trafiğine, Türk hükümetinin bütün yalvarıp yakarmalarına rağmen durum değişmedi. ABD savaşta sunacağı hizmetler karşılığında Türkiye'ye herhangi bir mali yardım vermeye yanaşmadı.

Bundan sonrası tam anlamıyla bir düşkünlük ve acizlik öyküsü. Türk hükümeti en ufak bir mali yardım için bile güvence alamadan Amerika'nın

isteğini yerine getirmek durumunda kaldı. ABD Dışişleri Bakanı'nın "Perşembe akşamına kadar hava sahası konusunda karar verin" talimatından sonra hükümet bunun için gerekli tezkereyi meclise gönderdi. Tayyip Erdoğan, ABD ile aralarında bir para pazarlığının olmadığını, görüşmelerin sadece siyasal ve askeri konularla sınırlı olduğunu itiraf etmek durumunda kaldı. Meclisin gönderilen bu yeni tezkereyi Perşembe günü akşam saatlerinde onaylamasıyla birlikte Türkiye ABD'ye bedava hizmet veren bir uşak konumuna düştü.

Çürüyen düzen budur işte!

Hükümet şimdilik bu durumu, Türkiye'nin çıkarlarının bunu gerektirdiğini söyleyerek geçiştirmeye çalışıyor. Sanki üç gün önce kıran kırana kan pazarlığı yapanlar kendileri değilmiş gibi, şimdi kalkıp önemli olanın bu savaşta Türkiye'nin uzun vadeli siyasal çıkarlarının korunması olduğunu; söz konusu olan şey Türkiye'nin siyasal çıkarları olunca parasal konulara takılıp kalmanın doğru olmadığını vb. söylüyorlar. Oysa bütün bunların günü kurtarmaya dönük yalanlar olduğu da çok geçmeden anlaşılacaktır. Türkiye'nin Kuzey Irak'ta da yapacağı tek şey ABD planlarına hizmet etmekten ibaret olacaktır.

Türkiye tam anlamıyla bir kapana kısılmış durumdadır. Emperyalizme kölece bağımlılık adım adım derinleşmiş ve nihayet bugün bu aşamaya gelip dayanmış bulunmaktadır. Türkiye'deki sermaye rejimi emperyalizmin elinde gerçek bir kukla haline gelmiştir. İşbirlikçi sermaye sınıfının, onun hükümetinin, meclisinin ve nihayet en temel koruyucu gücü ordunun, bundan böyle, ABD'yi gücendirmemek için yapmayacağı bir onursuzluk, rezillik kalmamıştır. Ortadaki çürüyen sermaye düzeninin, kokuşan sermaye siyasetinin iflas tablosudur.

İnsanlık tarihinin en barbar savaşı başladı...

Emperyalistler arası ilişkilerde ve emekçi kitle hareketinde yeni bir dönem

C. Kaynak

İkinci Irak katliamının başlatıldığı saatlerde haydutbaşı Bush, dünya kamuoyuna hitaben yaptığı konuşmada, "Amerikan ve koalisyon güçlerinin Irak'ı silahsızlandırmak, halkını kurtarmak ve dünyayı ağır bir tehlikeye karşı korumak için ilk askeri operasyonlara başladıklarını" ilan etti ve "bu savaşta ABD'nin savaşın kurallarını ve ahlaki değerleri tanımayan bir düşmanla karşı karşıya bulunduğunu" belirtti. Böylece aylardır dünyanın gözleri önünde hazırlığı ve pazarlığı yapılmış bir toplu insan kırımı başlatılmış oldu.

Katliam icrasına ilişkin ilk bilgiler Pentagon'un süzgecinden geçirilerek kamuoyuna sunuluyor. Eğer Pentagon'un hesapları tutar ve bu sansür delinemezse, gelişmelerin izleyeceği seyirin niteliği ve Irak halkının yaşadığı trajedinin ölçeği ilerde gözler önüne serilecektir.

Kapitalist barbarlıkta yeni aşama

Şu anda bilinen gerçek şudur: Bu savaşın insanlık tarihinde bir başka benzeri yoktur. İnsanoğlunun barbarlık döneminde dahi kavganın, savaşın kendisine göre bir kuralı, bir ahlakı vardı. Barbarlık döneminden 20 Mart 2003 tarihine kadar insanlığın tanık olduğu savaşların hiçbiri bu şekilde cereyan etmedi. Hiçbir güç önce düşmanını silahsızladırıp sonra da savaş ilan etmedi. Bu bakımdan ikinci Körfez Savaşı insanlık tarihinde kendine özgü bir yer tutmaktadır. Çünkü Irak'ın ekonomik ve askeri altyapısı 1991'de büyük ölçüde tahrip edilmişti. O dönemden bu yana bu ülkenin halkı yoksulluğun ve sefaletin pençesinde tutuldu, hastalıktan kırdırıldı. Yine on yılı aşkın bir süre boyunca ve düne kadar Irak halkının sınırlı savunma olanakları uluslararası bir mutabakatla tahrip edildi. Ve şimdi de bir ekmeğe muhtaç duruma düşürülmüş, büyük ölçüde silahsızlandırılmış bu ülkeye karşı "dünyayı tehdit eden, (...) savaşın kurallarını ve ahlaki değerleri tanımayan bir düşman" olduğu iddiasıyla yeni bir saldırıya girişiliyor.

Dünya genelinde güçlü bir savaş karşıtı dinamiğin doğmasına karşın, ABD emperyalizminin hazırlıkları boşa çıkartılmadı, Irak'a saldırı engellenemedi. 15 Şubat'ta doruğa tırmanan emekçi kitlelerin seferberliği katiller çetesini sarsmasına rağmen katliam planlarını bozmaya yetmedi.

Güçler dengesi arasındaki uçurum böyle bir sonucu doğuracağı belliydi. Çünkü büyük ölçekli bir katliama tepki temelinde sokağa dökülen emekçi kitleler henüz ideolojik enkazın altından çıkabilmiş değildi. Örgütsüz kitlelerin bir bakıma kendiliğinden isyanı ABD emperyalizminin savaş makinasını kolay kolay durduramazdı.

Öte yandan, savaş karşıtı kitle hareketi önemli ölçüde BM Güvenlik Konseyi bünyesindeki çekişmelerin seyrine endeksledi. Oysa Fransa'nın

başını çekerek açığa çıkmasına yol açtığı anlaşmazlığın kökeninde savaşa karşı çıkma mantığı yatmıyordu. Emperyalist güçler arasındaki anlaşmazlık bir yöntem sorunundan, savaşa Güvenlik Konseyi'nin onayını verme biçimi üzerinde uzlaşmamaktan kaynaklandı. Veto tehditleri ve ABD'yi dizginlemek için yapılan pazarlıklar bir yandan savaş karşıtı cereyana cesaret verirken, öte yandan da onun diplomatik entrikaların yedeğine girmesine, ondan medet ummasına ve sonuçta saldırının arifesinde kendi bağımsız seyrini tayin etmekte güçlük çekmesine yol açtı.

Emperyalist cephe saflaşma ve bölünme işaretleri

Irak krizi karşısında kapitalist-emperyalist cephe kendi içinde ilk saflaşma ve hatta bölünme işaretlerini verdi. Giderek derinleşmek ve keskinleşmek zorunda olan çıkar çelişkileri, ortaya çıkmış olan bu çatlakların onarımını zorlaştıracaktır. Fakat emek dünyası henüz kendi safını tutma seyrine girmiş değildir. Savaş karşıtı gösterilerde kapitalizmi yeren şiarlar sık sık kullanılsa bile genelde pasifist taleplerin ağır bastığı açıktır. Bu muğlaklık, ABD'nin yöntemine karşı çıkan bazı emperyalist güçlerin işçi-emekçi kitleler nezdinde prestij kazanmalarına neden oldu.

Bu muğlaklıktan yararlanarak barış havarisi kesilen güçlerin bugüne kadar yaptıkları beyanatların ortak ve değişmeyen bir özelliği var. Bunlar konuya sistematik

olarak Irak'ı suçlamakla, Saddam Hüseyin rejiminin devrilmesi gerektiğini vurgulamakla, Halepçe katliamını hatırlatmakla başladılar ve sonunda ABD'nin dayattığı yönteme şerh koymakla yetindiler. Eleştirilerinde hiçbir zaman doğrudan savaş mantığının kendisini hedeflemediler. Sorunun Irak'ın suçlanması ve zan altında bırakılması ile tanımlanması, ABD'nin saldırı politikasına engel değil, destek teşkil etti. Husumet nedeni olan tek ayrıntı, Washington'un saldırı yönteminin belirlenmesinde ve uygulamaya konmasında bu güçlere taviz vererek onları sürece ortak etmemesidir. Savaş karşıtı kitle hareketinin yanındaymış gibi görünen, ama aslında onu zayıflatan güçlerden biri de Rusya'dır. Putin Dışişleri Bakanı Igor Ivanov'u sürekli dünya turunda tutarken, kendisi ABD'nin tavrını kınayan bir konuşma yapmaya dahi yanaşmadı. Bağdat'a bomba yağmurunu Washington'un "politik bir hatası" olarak değerlendirdi.

Bu savaşın nasıl bir seyir izleyeceğini ve sonuçlanacağını başta Pentagon'daki mimarları olmak üzere kimse bilmiyor. İhtimaller tasnif edildiğinde ortaya iki olasılık çıkıyor. Sermaye iktidarının dünyadaki tüm temsilcileri savaşın kısa süreli olmasını temenni ediyorlar. Bu tercih insan kaybını en aza indirme kaygısından kaynaklanmıyor. Sermaye piyasasının gözleri aylardır Pentagon'un tetiğine kilitlemiş vaziyette bekliyor. ABD emperyalizmi savaş sonrası Irak'ta açılacak şantiyelerin ihalelerini bile yaptırdı. Bush idaresinin arkasındaki gruplar büyük bir iştahla kendi aralarında bu pazarı paylaştılar. Onun içindir ki, Bush katliam sinyalinin vermeden birkaç saat önce ABD borsaları aniden yükselişe geçti. Bu beklenti ve temenniden çıkan sonuç şu: ABD güçlerinin çok kısa süreli yoğun saldırısından sonra Irak rejimi çöksün, ordusu dağılsın, insanları direnmenin gereksiz olduğu inancına varsın ve ülkelerini ABD'ye teslim etsinler. Eğer masa başında yapılan bu hesap pratikte doğrulanırsa, ABD kayıp vermeden ideal bir savaş yapmış sayılacak. Ve piyasalar da kriz parantezinin kapandığını görerek, kendilerini güvencede görececek, ardından borsa yeniden yükselmeye başlayacak.

Saldırının başlatıldığı 20 Mart gününe kadar hep bu hipotez işlendi ve kamuoyuna tek güçlü ve hatta başka alternatifinin olamayacağı bir mutlaklık olarak sunuldu. Özellikle ABD kamuoyunu baştan çıkarmak ve savaş için seferber etmek için savaşın çok kısa süreceği, kayıp verme ihtimalinin çok az olduğu savunuldu. Bu iddiaya Irak'ın içinde bulunduğu durum değil, ABD'nin militarist kudreti dayanak gösterildi.

Savaşın Pentagon'un öngördüğü gibi kısa sürme ihtimali elbette yabana atılamaz. ABD'nin askeri üstünlüğü böyle bir ihtimale kuvvet kazandıran faktörlerden sadece bir tanesidir. ABD'nin sivil ve askeri sorumluları Irak'a nasıl bir hız ve şiddetle saldıracaklarını baştan beri açık seçik söylüyorlar. Geçenlerde Florida'da denedikleri "bombaların

anası'ndan düşük yoğunluklu nükleer bombalara kadar ellerindeki mevcut tüm imha yöntemlerine başvuracaklarını saldırıya geçmeden önce ilan ettiler. Vietnam'dan Afganistan'a kadar ABD'nin bugüne kadar yapmış olduğu savaşlara dönülüp bakıldığında, bu beyanatların birer blöf olmadığı görülür. Kaldı ki bu saldırının amacı sadece Irak rejimini yıkmak değil. Saptanan hedefin bu olmasına karşın, Pentagon bu arada en son icat edilen silahları veya modernize edilmiş savaş yöntemlerini pratikte deneyecektir. Üstelik, böyle bir perspektifin gereği olarak dünya kamuoyu çoktandır Irak halkının ağır kayıplar vereceği düşüncesine alıştırdı. Konu bu yönü ile çok iyi biliniyor. ABD'nin tüm askeri kudretini ve teknolojik olanaklarını acımasızca kullanacağı kesindir. Somali, Sudan, Afganistan gibi ülkeleri tahrip etmeyi bir zafer olarak kutlayan bir güçten herşey beklenir.

Kısa süreli savaş ihtimalinin esas bilinmeyişi ve belirleyici olacak olan faktörü Irak halkının takınacağı tavidir. Irak halkının işgal güçleri karşısında tavrının ne olacağını ne Saddam rejimi ne de Pentagon'un strateji uzmanları kestirebiliyorlar. Irak halkının savaş atmosferine alışkın olduğu, on yıllardır savaş koşullarında yaşadığı biliniyor. Bu halkın ülkesini, ulusal onurunu sahiplenme ve savunma iradesi göstereceği ve tüm enerjisini ortaya koyacağı güçlü bir ihtimaldir. Irak, rejimin karakterine rağmen, Arap ülkeleri içinde onurlu bir konuma sahip sayılı ülkelerden birisidir. Fakat, Irak'ın emekçi kitlelerinin Saddam Hüseyin rejimini savunmada tereddüt etmeleri de bir olasılıktır. Bu ülkenin tarihini uzun süredir şiddet ve savaş biçimlendirdiği için, rejim ile kitleler arasındaki ilişkilerin ve bağın sağlamlık derecesini tahmin etmek zordur. Saddam Hüseyin arasına Bağdat'ta bir Stalingrad muharebesi verileceğini iddia etti. Bunun dayanaksız bir propaganda olduğu açıktır. Stalingrad'da sosyalizm savunuldu, oysa Bağdat'ta başka bir iktidar var.

Yanlış hesap Bağdat'tan dönerse

Eğer savaş kısa süreli olur da ABD ciddi bir güçlük karşılığında Bağdat'ta öngördüğü planı uygulamaya başlarsa, işte o zaman Tony Blair'in geçtiğimiz günlerde İngiliz parlamentosunda ortaya attığı iddia doğrulanır. Blair, "bu savaşın ardından uluslararası ilişkilerin gelecek nesiller için biçimlendirileceğini" söylemişti. İlk bakışta biraz abartılı görünen bu tespit ABD'nin Irak'a saldırısının öngörülen başarı ile sonuçlandırması durumunda bir gerçeğe dönüşecektir. Washington bu saldırıyı başlatmak için uluslararası platformları ve anlaşmaları ayaklar altına aldı. En sağlam müttefiklerinin çoğunu elinin tersi ile bir kenara itti, hatta aşağıladı. Eğer ABD yalnız karar verdiği ve neredeyse tek başına başlattığı bu savaştan çok kolay sıyrılırsa, başvurduğu oldu-bittiyi, emri vakiliği uluslararası bir norma dönüştürmeye çalışacak, onu zapt etmek bütünü zorlaşacaktır. Nasıl olsa Beyaz Saray'ın elinde katli vacip ülkelerin listesi hazır bulunuyor ve dönemin ihtiyaçlarına göre yenilerini eklemek zor olmayacaktır.

Ama, Pentagon'un hesapları tutmaz, sermaye dünyasının umudu boşa çıkar ve Irak halkı direnirse, o zaman ortaya bambaşka bir tablo çıkacaktır. Saldırının başlaması ile birlikte Pentagon böyle bir ihtimali üstü kapalı bir biçimde ciddiye alır oldu. Savaşın çetin geçeceğini ve muhtemelen ABD birliklerinin kayıp vereceklerini kabul etmeye başladı.

Bu ihtiyatlılık sadece ABD kamuoyunu yeni bir Körfez sendromuna hazırlamak ihtiyacından kaynaklanmıyor. ABD'nin hesaplarının bozulmasının

ve Irak'ın yeni bir Vietnam'a dönüşmesinin yaratacağı sonuçlar tüm dünya açısından çok daha farklı bir anlam ve boyut kazanacaktır. Çünkü kapitalist ekonominin kalbi Körfez bölgesinde bulunan petrol kuyuları ile birlikte atıyor. Bu bölgede çırgından çıkacak bir savaş, yani Irak halkının direnişi, yalnızca ABD ordusunun Basra bataklıklarında ya da Irak çöllerinde perişan olmasına yol açmayacak, aynı zamanda dünya ekonomisinin boğazını da sıkacaktır.

Yeni bir kitle hareketi filizleniyor

Bu iki temel ihtimalden hangisinin baskın çıkacağı çok kısa sürede görülecektir. Sonuç ne olursa olsun, yaşanan gelişmelerin ardından gündeme bir başka güç daha ağırlığını koymaya başladı. Önceleri, ABD emperyalizminin periyodik aralıklarla başvurduğu militarist gövde gösterileri ya da giriştiği saldırılar herhangi bir ciddi kitle tepkisiyle karşılaşmıyordu. Kitleler bir çok nedenden ötürü gelişmeleri ilgisizlik içinde izliyorlardı. Son dönem kıstas alınırca, ilk Körfez Savaşı'ndan beri bu durum hüküm sürdü. 1991'de Irak halkı bomba yağmuruna tutulduğunda katliamı protesto etmek, tepki göstermek için sokağa dökülen insan sayısı son derece mütevazı kaldı.

Ama oniki yıl sonra aynı senaryo icra edilmek istenince, dünyanın her yanında aynı anda insanlar

akın akın sokaklara, meydanlar döküldüler. 15 Şubat günü milyonlar savaş hazırlıklarını bozguna uğratmak için seferber oldu. Tarihte bir emsal oluşturan bu cereyan ileri bir sıçrama kaydetmese de, 20 Mart tarihine kadar kendisini değişik ölçeklerde ifade etmeye devam etti, bir süreklilik kazanabileceğini gösterdi.

ABD güçleri Körfez'de ilk füzeleri ateşler ateşlemez aynı kitleler dünyanın dört bir yanında yine kendiliğinden sokaklara döküldüler. Savaş karşıtı gösterilerin önümüzdeki günlerde kendilerini çok daha kitlesel eylemlerle ifade edeceği açıktır. Bugün dünyanın genelinde barbarlığa karşı yükselen ses, akan insan seli emekçi kitle hareketinde yeni bir dönemi başlatıyor, yeni bir çağırıyor. Dünyanın ve insanlığın kaderini Pentagon'un kurmayları belirlemeyecek. Tarihi bu hareketin bağrından fişkiracak olan direniş dinamikleri yazacak.

Azor Zirvesi'nin gösterdikleri...

Emperyalist savaş tüm halkları tehdit ediyor

Bush, Blair ve Aznar'ın katılımı ile Azor adalarında gerçekleşen zirve, dünya basınında "uluslararası hukuk ve diplomasiye meydan okuma" olarak değerlendirildi. ABD emperyalizmi bu zirve ile, hiçbir kural tanımayan ve Irak halkı şahsında dünya halklarına yönelen uzun süreli savaşı bir kez daha açıkça ilan etti.

Diplomatik alanda fiyasko, Azor Zirvesi'nden tehdit

Bush ve silah, petrol tekellerinin temsilcilerinden oluşan ekibi iktidara geldikleri andan itibaren uluslararası anlaşma ve kuralları kurtulması gereken ayak bağları olarak gördüler. Önceki yönetimler tarafından imzalanan çevrenin korunması, silahlanmanın sınırlandırılması vb. ile ilgili anlaşmalar tek taraflı olarak geçersiz sayıldı. Dünyada en çok suç işleyenler dünyanın değişik bölgelerinde bulunan işgalci Amerikan askerleri olduğu için uluslararası mahkemenin kurulması engellenmeye çalışıldı. Kısacası, sahip olduğu askeri üstünlük ile ABD, tam bir haydut gibi davranmayı temel politika haline getirdi.

Sovyetler Birliği'nin çöküşünden sonra BM'yi tam bir paravan örgüt olarak kullanan ABD, gelinen aşamada diğer emperyalist ülkeleri saldırgan politikasının destekçileri olarak kullanma gücünü yitirmiş bulunuyor. ABD emperyalizminin dünya ölçüsünde tam egemenlik kurma çabası karşısında kendi çıkarlarını korumak için uğraşan diğer emperyalist odaklar, dünya halklarının emperyalist

savaşa karşı yükselttiği mücadelenin de basıncı ile haydutbaşı Bush ve ekibini diplomatik alanda köşeye sıkıştırdı. ABD tüm girişimlere rağmen istediği kararı BM Güvenlik Konseyi'nden çıkartamadı. Aslında BM'yi ciddiye aldığı için değil, kendi iradesini diğer güçlere dayatmak ve emperyalist paylaşım savaşına meşru bir görünüm sağlamak için BM kararına ihtiyaç duyan ABD, bu hedeflerine ulaşamayacağını anlayınca hiçbir kural tanımayacağını açıktan ilan etti.

Saddam Hüseyin yönetiminin "BM kararlarını reddederek dünyayı tehdit ettiği" iddia edilerek Irak'a saldırı hazırlığına başlanmıştı. BM'yi ve uluslararası her türden anlaşma ve kuralı kabaca reddeden, bununla yetinmeyip BM'yi doğrudan tehdit eden, ona meydan okuyan Azor Zirvesi'nde de bu aynı iddialar tekrarlandı. Bush, zirvede Irak'a saldırı kararının çıkarılmasını kastederek, "umarım BM görevini yapar" diyor, ama aynı Bush, "Güvenlik Konseyi'nin kararı ne olursa olsun Irak'a karşı askeri harekate girişeceklerini" de ekliyordu. BM, artık ya ABD'nin emrine kayıtsız şartsız bir şekilde girecek ya da işlevsizleşecek. Ancak bu küstahlık ve kibir Bush ve savaş çetesini amacına ulaştıramadı. ABD-İngiliz savaş koalisyonu tarafından Güvenlik Konseyi'ne sunulan Irak'a karşı savaşı başlatma kararı, destek bulamadığı için oylanmadan geri çekilmek zorunda kaldı. Böylece ABD emperyalizmi, '91 Körfez Savaşı'nda onlarca ülkeyi peşinden sürükleyerek Irak'a saldırmışken, bu kez bunu başaramadı. Azor Zirvesi ile gayri meşruluğunu resmen tescil etmek zorunda kaldı.

Emperyalist güçler arası çelişkiler yeni bir boyut kazandı

Diplomatik alanda umduğunu bulamayan emperyalist savaş kundakçıları, diplomasinin bittiğini, Güvenlik Konseyi'nden savaş kararı çıkarmada başarısızlığa uğradıklarını ilan ettiler. Bu sonucun ortaya çıkmasında temel rolü Fransa-Almanya ve Rusya oynadı. Bu güçler ABD'nin tüm baskı-tehdit ve şantajlarına rağmen savaş karşıtı tutumlarını korudular.

Savaş koalisyonu savaşı başlatmak için çırpınırken Fransa, Rusya ve Almanya Güvenlik Konseyi'ne Irak'ın silahsızlanması için 30 günlük bir süre tanınmasını istediler. Bu koşullarda gündeme gelecek bir savaş kararını veto edeceklerini açık bir şekilde ilan ettiler. Bu tutum ABD'ye açıktan muhalefet anlamına geliyor. Azor'dan yapılan açıklamalarla ilgili olarak Rusya Dışişleri Bakanı Igor Ivanov, "Irak'a karşı güç kullanmanın yasallık dahil zemini olmadığına inanıyoruz. Atıf yapılan 1441 sayılı karar, kimseye otomatik güç kullanma hakkı vermiyor" derken, Fransız meslektaş Dominique de Villepin "Fransa haklılığı olmayan ve bölgeyle dünya için ciddi sonuçları olacak karardan üzüntü duyar. Uluslararası toplumun açıkça dile getirdiği dileğine karşın, ABD, Britanya ve İspanya güç kullanmakta kararlı. Ama konseyin çoğu Irak'ın denetimle silahsızlandırılmasını tercih ediyor" sözleriyle tepki gösterdiler. Çin de Rusya, Fransa ve Almanya tarafından alınan tutuma destek verdi.

11 Eylül saldırıları sonrasında güçlü bir "terör karşıtı ittifak" görüntüsü veren emperyalist güçler, bu aldatıcı mizansenin kısa sürede bir kenara atmak zorunda kaldılar. Bu gelişmeler, emperyalist güçler arası çelişki ve çatışmaların yeni boyutlar kazanacağı bir sürece girildiğinin somut göstergeleri oldu. İkinci emperyalist paylaşım savaşı sonrası ABD emperyalizminin kurduğu hegemonya artık ciddi bir çatırdama sürecine girmiş bulunuyor.

Emperyalist savaşın hedefi emekçi halklar

Usame Bin Ladin-Irak bağlantısı, BM kararlarının Irak yönetimi tarafından ihlali, kitle imha silahlarının varlığı vb. Irak'a saldırmak için ileri sürülen tüm sözde gerekçeler artık gündemin dışına düşmüş bulunuyor. Savaş koalisyonu tarafından Saddam Hüseyin ve çevresine Irak'ı terketmeleri yönünde verilen ultimatoma da savaşı bir çözümle ilgisi yoktu. Beyaz Saray sözcüsü Ari Fleischer basına yaptığı açıklamada, "Saddam gitse de, ittifak kuvvetleri Irak'a girecek" sözleriyle gerçek niyeti ortaya koymuştu. Emperyalist petrol tekelleri Irak petrolünü ele geçirmek için sabırsızlanırken, silah tekelleri de yeni silahların bir an önce Irak halkı üzerinde denenmesini bekliyordu.

ABD'nin kirlili savaşı başladı. Irak halkından başlayarak bölgenin tüm emekçi halklarını ve dünya halklarını hedef alan bu kurnasız savaş yaygın kitlesele gösterilerle lanetleniyor. Ancak tüm kitleseleliğine rağmen, karşı direniş cephesi henüz emperyalist zorbaları durduracak güce sahip değil. Halklara gerekli olan; merkezinde Ortadoğu işçi ve emekçileri bulunan, ama aynı zamanda dünyadaki tüm anti-emperyalist savaş karşıtı güçlerle güçlü bir enternasyonal dayanışmayı örebilen kitlesele, militan ve uzun soluklu bir mücadeledir.

Bağımsız, Devrimci Sınıf Platformu'ndan çağrı...

Emperyalist yıkım savaşına karşı direnelim!

Dizginlerinden boşalan ABD emperyalizmi uşaklarını da yanına alarak Afganistan'dan sonra Irak'ı da yerle bir etmek için harekete geçti. Emperyalist savaş makinesi ölüm kusuyor. Dünden bu yana Irak halkının üzerine yüzlerce füze ve tonlarca bomba yağdırıldı. Gün geçtikçe Yarın katliamların ve vahşetin boyutları daha da artacak.

Bu savaşın Irak'ın sahip olduğu petrol yataklarına el koymak, Ortadoğu'ya emperyalizmin çıkarları doğrultusunda şekil vermek için tezgahlandığını bütün dünya biliyor. Fakat bu açık gerçek orta yerde dururken emperyalist haydutlar tam bir utanmazlık örneği sergileyerek saldırı operasyonunun adını "Irak'a özgürlük hareketi" koyma arsızlığını gösteriyorlar.

İşçiler, emekçiler, gençler!

Yalnızca Irak halkı değil, dünyanın bütün mazlum halkları, bütün işçi ve emekçiler de emperyalist saldırıların hedef tahtasındadır. Emperyalizm yalnızca katil ordularıyla değil, uyguladığı sömürü ve soygun pogramlarıyla; özelleştirmesiyle, esnek üretim uygulamasıyla, sefalet politikasıyla da yıkım ve zulüm üretiyor. Bunun bilincinde olan halklar ve emekçiler aylardan beridir Irak'a dönük saldırganlığa engel olmak için milyonların katıldığı eylemler düzenliyorlar.

Irak halkı emperyalist saldırı altında, kitlesele kıyım ve yıkımlarla yüzyüzedir. Gelinen yerde emperyalist saldırganlığa karşı mücadeleyi

yükseltmek; daha militan, daha etkili eylem biçimleriyle Irak halkıyla dayanışmayı yükseltmek ertelenemez bir sorumluluktur. İşbirlikçi sermaye iktidarının bu saldırıda emperyalist canilerin yanında yer alması, ülkemizi boydan boya emperyalizmin saldırı üssü haline getirmesi sorumluluklarımızı bir kat daha arttırmaktadır. Sessiz kalmak bu katliama suç ortaklığı demektir. Bu suça ortak olmayalım!

Tüm işçi ve emekçilere sesleniyoruz!

Emperyalizm varoldukça, en temel hak ve özgürlüklerimiz, geleceğimiz ve yaşam hakkımız tehdit altında olacaktır. Kapitalist sömürü düzeni sürdükçe savaşlar ve yıkımlar yeryüzünden eksik olmayacaktır. Emperyalist barbarlığa, kapitalist sömürüye son verelim! Halkların boğazlanmasına sessiz kalmayalım! Dünyanın her yanında sesini yükselten milyonlarca kardeşimizle birlikte harekete geçelim! Grevlerle, sokak gösterileriyle, boykotlarla, işgallerle bu saldırganlığa karşı mücadeleyi yükseltelim! Bu savaşı durduralım, kapitalist barbarlık düzenine son vermek için ayağa kalkalım!

Irak'a dönük saldırılar durdurulsun!

Katil ABD Ortadoğu'dan defolsun!

Tüm ABD ve NATO üsleri kapatılsın!

Kahrolsun işbirlikçi sermaye iktidarı!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Kahrolsun emperyalizm, yaşasın sosyalizm!

BDSP

Taksim Meydanı'nda 5 bin kişi emperyalist savaşa karşı yürüdü...**“Kahrolsun emperyalizm,
yaşasın halkların kardeşliği!”**

Emperyalist savaşın başlaması üzerine 20 Mart akşamı saat 18:00'de “Irak'ta Savaş Hayır Koordinasyonu”nun çağrısıyla Taksim Meydanı'nda bulunan Atatürk Kültür Merkezi önünde 5 bin kişinin katıldığı bir eylem yapıldı.

Eylem, alandaki yoğun polis yığınağına rağmen belirlenen saatte yapıldı. Saat 18:00'e doğru küçük gruplar halinde alana gelmeye başlayan kitle hızla toplandı. Katılımcı sayısının artmasıyla Taksim Meydanı trafiğe tamamen kapatıldı. Tezkerenin geçtiği haberinin gelmesiyle birlikte kitlenin öfkesi daha da arttı.

Yaklaşık kırkbeş dakika sonra İstiklal Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçildi. Meydanda sağlanamayan ortaklık yürüyüş sırasında büyük oranda sağlandı ve sloganlar daha merkezi bir şekilde atılmaya başlandı. Galatasaray'a yaklaşıldığında polis kitleye saldırdı. Saldırıya rağmen dağılmayan kitle Galatasaray Lisesi'nin önüne kadar ilerledi. Burada polisin azgın saldırısı sonucu 3 kişi

gözüne alındı. Fakat kitle gözüne alınanları geri aldı. Kitlenin kararlı ve militan tutumuyla karşılaşan polis müdahale etmektense izlemekle yetindi. Galatasaray'dan ABD Konsolosluğu'na kadar yüründü.

Düzenin bekçi köpekleri efendilerinin binasını muazzam bir korumaya almışlardı. Binanın çevresinde robokoplardan duvar ören polis burada da saldırma cesaretini gösteremedi. Buradan Şişhane'ye doğru ilerleyen kitle yolu trafiğe kapatınca polis gaz bombalarıyla saldırdı.

Eylemde “Irak halkı yalnız değildir!”, “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın!”, “Kahrolsun emperyalizm, yaşasın halkların kardeşliği!”, “Katil ABD Ortadoğu'dan defol!”, “Katil ABD, işbirlikçi AKP!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Savaşa karşı sınıf savaşı!”, “Kahrolsun emperyalist savaş!”, “Susma haykır savaşa hayır!”, “Savaşı savaşa yeneceğiz!”

sloganları sıklıkla atıldı.

Gerek coşkusu gerek militanlığı ile eylem İstanbul'da gerçekleştirilen en canlı savaş karşıtı eylem oldu. Eyleme gençliğin katılımı yoğundu.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

ABD saldırısına Beyazıt'ta eylemle yanıt...**“Katil ABD
Ortadoğu'dan defol!”**

ABD emperyalizminin Irak'a yönelik saldırısının başlaması eylemle yanıtlandı. Birçok okuldan biraraya gelen üniversite öğrencileri Beyazıt Meydanı'nda saat 14:00'de bir eylem gerçekleştirdi. Yaklaşık 1000 kişinin katıldığı eylemde büyük bir öfke gözleniyordu. “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “Katil ABD Ortadoğu'dan defol!”, “Irak halkı yalnız değildir!”, “Emperyalistler işbirlikçiler 6.

Filo'yu unutmayın!”, “Yaşasın halkların kardeşliği/Biji biratiye gelan!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Bomba değil kitap, savaş değil eğitim!” sloganları atıldı. Beyazıt duraklarından ve İÜ Merkez Kampüs'ten çıkan öğrenciler meydana birleşerek bir basın bildirisi okudular. Eylem İÜ Merkez Kampüsü'nde sona erdi.

Ekim Gençliği/İstanbul

ABD Büyükelçiliği önünde kirliliğe lanetlendi...**“Savaşa hayır, kahrolsun emperyalizm!”**

Ankara Savaş Karşıtı Platform, ABD emperyalizminin Irak'a saldırması ve meclisin tezkeresi görüşmesi nedeniyle ABD Büyükelçiliği önünde bir eylem gerçekleştirdi. Eylem, Ziya Gökalp Caddesi'ndeki SSK İşhanı önünden başladı. Kızılay'ın zorlanmasına rağmen sonuç alınamaması yüzünden ara sokaklardan yürünerek Büyükelçilik önüne varıldı. Ankara KESK Şubeler Platformu, Beytepe Emperyalist Savaş ve YÖK Yasa Tasarısı Karşıtı Platform, Cebeci Savaş Karşıtları Platformu, Öğrenci Koordinasyonu pankartlarının açıldığı eylem üç saat sürdü. Yaklaşık 2 bin kişinin katıldığı, oldukça coşkulu ve kararlı geçen eylemde kitlenin çoğunluğunu gençler oluşturuyordu.

Büyükelçilik önüne giden yolda kolluk güçleri tarafından barikat kurulmuştu. Uzun bir süre boyunca barikatın aşılması yönünde bir basınç uygulandı. Kitlenin barikatı aşmak noktasındaki irade ve kararlılığı, eylemi düzenleyenler tarafından bekletilmek suretiyle kırılmaya çalışıldı. Bu durum bir kısım katılımcının eylem alanını terketmesine yol açtı. Bekleme esnasında bir anlık boşluktan yararlanan polisin saldırmasıyla kitle geri çekildi. Ardından tekrar barikatın önünde toplandı. Böylece kitle ABD Büyükelçiliği önüne varma kararlılığını göstermiş oldu. Ancak eylem inisiyatifi, polis çemberini açma yönünde bir irade koymak yerine, dört kişilik bir heyetle çelenk göndermeyi tercih etti. Bu tutum eylemci kitle tarafından tepkiyle karşılandı ve yuhalandı. Tüm süreç boyunca eylemci kitle

son derece militan bir duruş sergiledi.

Çelengin bırakılmasının ardından çember açılarak kitle Meşrutiyet Caddesi'ne yönlendirildi. Buradan Yüksel Caddesi'ne doğru inmekte olan kitle slogan atmaya devam etti. Özellikle “Katil ABD Ortadoğu'dan defol!”, “Emperyalistler, işbirlikçiler, 6. Filo'yu unutmayın!”, “Irak halkı yalnız değildir!”, “Katil ABD Vietnam'ı unutma!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Kurtuluş devrimde, kurtuluş sosyalizmde!”, “Savaşa hayır, kahrolsun emperyalizm!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Biji biratiye gelan!”, “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganları haykırılarak emperyalizme yönelik öfke ortaya konuldu. Meşrutiyet Caddesi'nden Yüksel Caddesi'ne geçilirken polis kitleye vahşi bir biçimde saldırdı. Çok sayıda eylemcinin yaralandığı saldırı sonrasında kitle taşlarla polise yanıt verdi ve kısa süreli bir çatışma çıktı. Yüksel Caddesi'nde eylem sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

İskenderun'da binler haykırdı...**“Irak halkı yalnız değildir!”**

15 Mart günü İskenderun'da KESK, TTB, TMMOB, DİSK tarafından savaş karşıtı bir miting düzenlendi. Saat 11:00'de Mete Aslan Bulvarı'nda toplanan kitle kortejler oluşturarak yürüyüşe geçti. Daha önceki mitinglerde toplanma yeri olarak verilen istasyon alanı, ABD'nin savaş üssü olarak kullanıldığı için bu sefer verilmedi, kitle istasyona yaklaştırılmadı. İstasyon alanında yüzlerce komando yığınak yaptı. Saat 11:00'de yapılması planlanan yürüyüş İskenderun girişlerindeki yoğun polis ablukası ve polislerin şehir dışından gelenlere uyguladığı oyalayıcı tavrı yüzünden oldukça geç başladı. Mitinge Adana, Antep, Mersin'den katılım sağlandı. Bölgedeki şehirlerden gelen kitle İskenderun'a liman tarafından sokulmadı. Farklı bir güzergah üzerinden İskenderun'a girişleri sağlandı.

Osmaniye'den gelmek için yola çıkan kitle ise Osmaniye'da gözaltına alındı.

Gecikmeli başlayan yürüyüşte en öndeki korteji “İpekyolu barış yoludur, ülkemizin işgaline son” pankartıyla Silopi'den gelen barış grubu oluşturuyordu. Arkasından Adana DİSK Tekstil Mensa

Şubesi yer aldı. Kortejde “ABD askeri olmayacağız!” “Kölelik yasasına hayır!” vb. dövizler bulunuyordu. Arkasından “Savaşa hayır/DİSK Genel-İş” pankartı yer aldı. DİSK kortejinde ayrıca “Yaşasın işçi sınıfı/Yaşasın DİSK/Yaşasın Genel-İş” pankartları taşındı. Mitinge en geniş katılımı KESK'e bağlı sendikalar sağladı. İskenderun'da Türk-İş ve onun

bünyesindeki belediye işçileri ve DİSK Genel-İş'in katılımı sınırlı oldu. Adana'dan gelen Mensa işçileri coşkulu bir şekilde alanda yer aldılar. Eyleme 7 bin işçi ve emekçi katıldı. Mitingin bölgesel düzeyde düzenlendiği düşünülürse katılımın düşük olduğu söylenebilir. Miting tertip komitesinin miting duyurusunu ve çalışmasını son 1-2 güne bırakması bunda rol oynadı. Komünistler eyleme “Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği/Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu” pankartıyla katıldılar. Eylemde “Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!”, “ABD askeri olmayacağız!”, “Savaşa karşı sınıf savaşı!”, “Irak halkı yalnız değildir!”, “Çıkarsa tezkere Tayyip gitsin askere!”, “ABD defolsun üslere el konsun!”, “Katil ABD İskenderun'dan defol!” vb. sloganlar atıldı.

Eylem alanı yoğun polis ve asker ablukası altındaydı. Kayseri, Malatya, Adana, Mersin ve Antep'ten takviye polis birlikleri getirildi. İstasyonun önünde tank, panzer, komando ve özel timden oluşan yoğun abluka vardı. Saat 16:00'da miting sona erdi.

BDSP çalışanları/İskenderun

İzmir...**AKP İzmir il binası önünde protesto...**

19 Mart günü Savaş Karşıtı Platformun çağrısı üzerine Hilton önünde toplanan savaş karşıtları AKP il binasına doğru yürüyüşe geçtiler. 500'ü aşkın insanın katıldığı yürüyüşte “Savaş öldürür savaşa hayır!” pankartı açıldı. Yürüyüş boyunca “Susma haykır savaşı durdur!”, “Savaşa karşı genel grev genel direniş!”, “Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!”, “ABD askeri olmayacağız!”, “Terörist ABD Ortadoğu'dan defol!” vb. sloganları

atıldı. Yürüyüş sırasında çevrede bulunanlar da alkışlarla eyleme destek verdiler.

AKP il binası önüne gelen kitle oturma eylemine geçerek yolu trafiğe kapattı. On dakikalık oturma eyleminden sonra basın açıklaması okundu. İkinci tezkerenin TBMM'den geçmemesi gerektiği belirtilerek 21 Mart Cuma günü saat 12:30'da İngiltere Konsoloslugu önünde,

saldırıların başladığı gün ise saat 12:30'da Cumhuriyet Meydanı'nda toplanılacağı ve saldırı başladığı hafta sonunda ise alanlarda olunacağı duyuruldu.

Mersin...**“Sermayenin imamı kaçta sattın vatani!”**

Mersin Emek Platformu 19 Mart günü bir eylem yaparak, Türk askerinin Irak'a gönderilmesine ve hava sahasının ABD ordusuna açılmasına imkan verecek tezkerenin meclis gündemine gelmesini protesto etti.

Eylemde, “Çıkarsa tezkere Tayyip gitsin askere”, “Katil ABD, işbirlikçi AKP”, “Sermayenin imamı kaçta sattın vatani” sloganları atıldı. Cadde üzerindeki Lisan-Fen Dershanesi öğrencileri de pencerelerden slogan atarak eyleme

destek verdiler.

Eylemde konuşan platform sözcüsü Türkiye'deki Amerikan askeri faaliyetini bir işgal olarak niteledi ve “Türkiye'nin işgal edilmesini istemiyoruz” dedi. Tezkerenin meclisten geçmesi için uğraşan köşe yazarlarının satılık kalemler olduğu vurgulandı, TÜSİAD'ın savaş yanlısı tutumu teşhir edildi ve AKP hükümeti halkın iradesine saygılı olmaya çağrıldı. Eylem alkış ve ıslıklarla sona erdi.

Tuzluca'yır'da savaşa karşı eylem...**“Kahrolsun ABD emperyalizmi!”**

19 Mart Çarşamba günü, tezkerenin meclise gönderilmesi nedeniyle, Ankara Savaş Karşıtı Platform'un çağrısı ile saat 12:30'da Ankara'nın çeşitli yerlerinde sokağa çıkıldı. Bu çağrı doğrultusunda Tuzluca'yır'da da, Mamak İşçi Kültür Evi, Tohum Kültür Merkezi, Mamak Halkevi, Pir Sultan Abdal Mamak Şubesi, Kaldıraç biraraya gelerek bir eylem örgütledi. İki koldan göbeğe çıkılmasıyla başlayan eyleme katılım Tuzluca'yır Lisesi'nden öğrenciler ve öğretmenlerle birlikte yaklaşık 200 kişiyi buldu. Yarım saat boyunca yolun trafiğe kapalı tutulduğu eylem oldukça coşkulu geçti. “Katil ABD Ortadoğu'dan defol!”, “Irak halkı yalnız değildir!”, “ABD askeri olmayacağız!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber!”, “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları haykırıldı. Eylem ortak basın metninin okunması ve Eğitim-Sen üyesi bir öğretmenin konuşması ile son buldu.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Emperyalist savaşa karşı dünyanın dört bir yanında yüzbinler ayağa kalktı... Gençlik kitlesele bir katılımıla emperyalist barbarlığı lanetledi...

ABD emperyalizminin başlattığı savaş aynı gün (20 Mart Perşembe) dünya çapında kitlesele gösterilerle yanıtlandı. Haftalar öncesi hazırlığı yapılan ve internet sitelerinde savaşın başlayacağı gün boykot çağrısında bulunan öğrenciler çağrılarını güçlü bir şekilde uyguladılar. Dünyanın bütün merkezlerinde sabah saatlerinde milyonlarca öğrenci okullarını terkederek sokaklara döküldü. Hemen her yerde aynı gün akşam saatlerinde ikinci kez gösteriler düzenlendi. Tüm ülkelerde Amerikan konsoloslukları yoğun koruma altına alındı.

Amerika

Ülke genelinde gerçekleşen 300 ayrı gösteriye yüzbinlerce kişi katıldı, "Petrol için kana hayır!" sloganı haykırıldı. Birçok yerde kolluk güçleri eylemcilere saldırarak gözaltına aldı.

Almanya

160 kentte yapılan gösterilere ağırlıklı olarak öğrenciler olmak üzere 300 bin kişi katıldı.

Berlin: 35'ten fazla okulun yaptığı boykot çağrısı 100 bin kişilik bir katılımıla gerçekleşti. Akşam 60 bin kişinin katıldığı ikinci bir gösteri yapıldı.

Münih: Münih'te 20 bin öğrenci dersleri boykot ederek sokaklara döküldü

Kassel: Sabah saat 11'de şehir merkezinde

toplanan 10 bin öğrenci savaşa hayır dedi. Bu kentte on yıl sonra yapılan en büyük gösteri oldu.

Hamburg: İki ayrı noktadan başlayan yürüyüş

kolu, ABD Konsoloslugu önüne yaklaşıldığında birleşti. Yaklaşık 20 bin öğrenci savaşı lanetledi.

Hannover: Sabah saatlerinde okullarını terkedip

şehir merkezinde biraraya gelen 10 bin öğrenci “Katil Bush!”, “Savaşa hayır!”, “Savaş sermayenin iğrenç yüzüdür!” pankartlarıyla yürüdüler.

Köln: “Savaş karşıtı öğrenciler” tarafında yapılan boykot çağrısına 10 bin kişilik katılım sağlandı.

Freiburg: 10 binden fazla öğrenci şehir merkezinde toplanarak yürüyüş yaptı.

Münster: Binlerce öğrencinin katıldığı bir gösteri düzenlendi.

Bielefeld: Sabah saatlerinde ilk olarak öğrenciler tarafından bir gösteri gerçekleştirildi. Akşam saatlerinde 600 kişinin katıldığı ikinci bir gösteri yapıldı, İngiliz kışlasına doğru yürüyüş gerçekleştirildi.

İspanya:

100 binden fazla kişinin katıldığı yürüyüş, toplanan 2 milyon imzanın parlamentoya verilmesi için parlamento binasına kadar sürdü. En kitlesel gösteriler Barselona ve Madrid’te gerçekleşti.

İtalya:

Onlarca kentte yapılan gösterilere yoğun katılım gerçekleşti. **Milano**’daki gösteriye 150 bin, **Torino**’dakine 20 bini aşkın, **Roma**’dakine ise onbinlerce kişi katıldı. Ülke genelinde iki saatlik genel grev gerçekleştirildi.

Belçika:

Brüksel’de Amerikan Konsolosluğu önünde akşam saatlerinde gerçekleşen gösteride, polis saldırmaya üzerine çatışma yaşandı.

Yunanistan

Birçok kentte yapılan gösterilerin en büyüğü 150 bin kişilik bir katılımı Atina’da gerçekleşti.

Filipinler:

İlk gösterilerden biri Filipinler’in başkentinde düzenlendi. Polisin saldırdığı eylemde Amerikan bayrakları ve Bush’un posterleri yakıldı.

Avusturalya:

Savaşa destek veren Avusturalya’da iktidarı ve ABD’yi hedef alan kitlesel öfkeli protesto gösterileri gerçekleştirildi.

Mısır:

Kahire’deki üniversitelerde öfkeli gösteriler düzenlendi, binlerce kişi polisle çatıştı.

İsviçre

Başta Basel, Cenevre, Zürih, Lozan ve Bern olmak üzere birçok kentte sabah saatlerinde yapılan gösterilerin toplamına polis yaptığı açıklamaya göre 50 bin öğrenci katıldı.

Basel: Basel Üniversitesi’nin kapalı olmasından dolayı ilk, orta ve lise öğrencilerinin yaptığı boykota 10 bin öğrenci katıldı. Son derece politik, militan ve coşkulu geçen yürüyüşte Enternasyonal marşı, Çav bella ve işçi marşları söylendi.

En önde “Emperyalist saldırganlığa ve savaşa hayır!”, “Saldırganlığın olduğu yerde direnmek görevdir!”, “Bush yangınına söndürün!” pankartları taşındı. “ABD uluslararası halkların katliam merkezidir!”, “Katil Bush!” ve “Direniş, direniş!” vb. sloganlar en yaygın atılanlar arasındaydı.

Aynı gün akşam yapılan gösteriye ise yaklaşık 10 bin kişi katıldı. TKİP Yurtdışı örgütünün bildirisini ve BİR-KAR bülteni dağıtıldı, pankart açıldı. TKİP bildirisini öğrenciler tarafında alınıp dağıtıldı. Orak çekiçli bildiriye gösterilen yoğun ilgi dikkat çekiciydi.

Cenevre’de savaş karşıtı gösteri...

Emperyalist haydutları yeneceğiz!

ABD emperyalizminin saldırganlığına karşı dünyanın dört bir yanında halklar sokaklara döküldü. Savaşın başlaması toplumun her kesiminde tepki ve öfkeye yol açtı. Özellikle gençlik alanlarda yerini alan ilk kesimi oluşturdu.

Savaşın başladığı ilk saatlerde yaklaşık 50-60 kişilik bir grup halinde saat 10:30’da şehrin merkezi yerinde yapılacak olan protesto yürüyüşünün anonsunu yaptık. Bu anonslar şehrin tüm merkezi yerlerinde yapıldı. Saat 10:30’da hemen tüm lise ve yüksek okullardaki öğrenciler okulları boykot ederek yürüyüş alanına akmaya başladılar. Okullardan katılım Cenevre’yle sınırlı değildi. İsviçre’nin birçok şehrinde gerçekleşen gösterilere gençliğin yoğun bir katılımı oldu.

BİR-KAR olarak materyallerimizle ve pankartımızla yürüyüşe katıldık. Kitlelerin toplandığı alana pankartımızı astık. Yaklaşık 500-600 adet “Emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı Ortadoğu halklarıyla dayanışmayı yükseltelim!/YDÖ” imzalı bildirilerle BİR-KAR imzalı bildirimimizi dağıttık. Yaklaşık 1000 kişinin katıldığı eyleme büyük bir coşku ve militan bir ruh hakimdi.

Yürüyüş güzergahı olarak oldukça uzun bir yol seçilmişti. Şehrin merkezi yerlerinden geçerek trafiği ve yaşamı birkaç saat felçettik. İzleyenlerin de destek sunduğu eylem oldukça anlamlıydı.

Trafikteki araçlar kornalarla, yol kenarındaki kitle slogan ve zafer işaretleriyle yürüyüşçülere destek sundular. Yürüyüş BM binasının önünde çeşitli konuşmalar yapıldıktan sonra devam etti, Amerikan Konsolosluğu önüne kadar yüründü. Konsolosluğun etrafında güvenlik önlemleri alınmıştı. Eylemcilerle kolluk güçleri arasında gerilim yaşandı. Barikatı aşmaya çalışan kitle yığınağın yoğunluğu nedeniyle başaramadı. Savaşı teşhir eden konuşmalardan sonra akşam saat 18:00’de yapılacak yürüyüşün duyurusuyla eylem sona erdi.

BİR-KAR/Cenevre

Fransa’da 100 bin kişi ABD’nin kirli savaşını protesto etti

Bütün dünyada olduğu gibi 15 Mart Cumartesi günü Fransa’da da savaşa karşı eylemler gerçekleşti. Kısa bir zaman dilimi içinde dördüncü kez onbinlerce insan savaşa protesto etmek için sokaklara döküldü. Bu eylemlerin en görkemlisi 15 Şubat günü olmuş,

Fransa genelinde 500 bin kişi katılmıştı. 15 Şubat gösterilerinde genellikle barış teması ön plana çıkmıştı. Bu eylemlerde “Chirac veto hakkını kullan!” denilirken, 15 Mart’ta savaş karşıtı sloganların öne çıktığı ve kitlelerin daha canlı bir şekilde ABD emperyalizminin politikasını teşhir ettikleri görüldü. Fransa’da en önemli protesto yürüyüşü her zaman olduğu gibi Paris’de yapıldı. Yürüyüşe yaklaşık 100 bin kişi katıldı. Kortejin başında siyasi parti liderleri, sendika yöneticileri ve demokratik kitle örgütlerinin liderleri yer aldılar. Yanı sıra yabancı kökenlilerin dernek ve örgütleri de vardı. En kitlesel katılımı ise işçi sendikası CGT, Fransız Komünist Partisi ve troçkist gruplar sağlamışlardı. Fransa’da büyük kentlerin yanı sıra küçük kent ve kasabalarda, hatta köylerde bile savaş protesto edildi. Yaklaşık yüz kentte yürüyüşler düzenlendi, ülkenin dört bir tarafından savaşa

karşı sesler yükseldi. Paris’in dışında Marsilya, Strasbourg, Lille, Bordeaux, Lyon, Toulouse’daki yürüyüşlere binlerce insan katıldı.

BİR-KAR/Fransa

Geçtiğimiz hafta yine yüzbinler alanlardaydı...

Emperyalist savaş karşıtı eylem dalgası

ABD ve İngiltere, yanlarına İspanya'yı da alarak Azor adasında yaptıkları "savaş" zirvesinde, Irak'a yönelik başlatacakları savaşı fiilen ilan ettiler. Emperyalist cephedeki savaş hazırlıkları tamamlanırken savaş karşıtı eylemler de devam ediyordu. Geçen hafta sonu ve hafta içinde dünyanın birçok merkezinde milyonlarca insan emperyalist saldırganlık ve savaşı protesto etti.

Amerika:

ABD'nin hemen bütün eyaletlerinde savaş karşıtı gösteriler düzenlendi. Beyaz Saray çevresinde onbinlerce savaş aleyhtarı "Petrol için kana hayır!" sloganları atarak yürüyüş yaptı. Beyaz Saray'dan sonra FBI önünden geçen göstericiler Adalet Bakanlığı'na doğru yürüdüler. Los Angeles ve San Francisco'da gerçekleşen eylemlere ise polis saldırdı. Ülkenin 100'den fazla kentinden kalkan otobüslerle Washington'a ulaşan 200 bin gösterici petrol savaşını protesto etti.

İtalya:

En büyük sendika birliği CGIL tarafında düzenlenen Milano'daki gösteriye 700 bin kişi katıldı. Gösteride konuşan sendika başkanı "Irak'a bombaların düşmesi halinde tüm ülkede hayatın duracağını" belirtti.

İspanya:

Hafta sonu yapılan gösterilerde 1 milyon kişi Bush ve Aznar'ı lanetledi. Ayrıca Bush, Blair ve Aznar çetesinin zirve yaptıkları gün de büyük gösteriler düzenlendi.

Barselona kentinde 300 bin kişi ABD konsolosluğuna kadar insan zinciri oluşturdu.

Almanya:

Çeşitli kentlerde yapılan gösterilerin en büyüğü başkent Berlin'de gerçekleşti. Amerika ve İngiltere'yi lanetleyen göstericilerin sayısı yüzbinlerle ifade edildi. Nürnberg'de 5 bin kişi insan zinciri oluşturdu.

Kanada:

Montreal kentinde 200 binden fazla kişi sokaklara döküldü. Toronto kentindeki gösteriye yüzbinler katıldı.

Belçika:

Brüksel'de yapılan gösteride 60 bin kişi savaşa

hayır dedi.

Avustralya:

Sydney ve Melbourne'de binlerce kişinin katıldığı gösteriler yapıldı.

Yunanistan:

Başkent Atina'da 20 binden fazla kişi alanlardaydı.

Japonya:

Halkın %80'inin savaşa karşı olduğu bu ülkede başkent Tokyo'da yapılan gösteriye 10 binden fazla kişi katıldı. "Aptalca savaşı durdurun!" ve "Terörist Bush!" pankartları taşındı.

Brezilya:

Birçok kentte sokaklara çıkan onbinlerce insan Bush'u Hitler'e benzetti ve "Irak'ta savaşa hayır!" sloganları attı.

Yeni Zelanda:

Christchurch ve Dunedin kentlerindeki savaşa hayır gösterilerine yaklaşık 10 bin kişi katıldı.

Rusya:

Moskova'da ABD Büyükelçiliği önünde toplanan bin kadar gösterici "Katil Bush!" ve "Elinizi Irak'tan çekin!" pankartları taşıdı.

Kıbrıs:

Rum kesiminde Olimpos dağındaki İngiliz radar üssüne çıkan 300 kişi "Irak'a saldırmayın!" pankartı açtı. Lefkoşa'da 2 bin kişi yürüdü.

Vietnam:

Başkent Honoy'da Komünist Parti tarafında düzenlenen gösteriye binlerce kişi katıldı. Bu ilk savaş karşıtı gösteriye öğrencilerin yoğun katılımı oldu.

Yemen:

Ülkenin birçok kentinde düzenlenen gösterilere yüzbinlerce kişi katılarak savaşı lanetledi. Siyasi parti, sendika ve derneklerin düzenlediği Sana'daki gösterilerde "Teröre ve ABD donanımına hayır!" ve "ABD terörün anasıdır!" sloganları atıldı.

İran:

İranlı kadınlar savaş kışkırtıcılığına karşı başkent Tahran'da bir gösteri gerçekleştirdiler. BM binası önünde toplanan kadınlar, Amerikan yönetiminden savaş tamtamlarını durdurmasını, İsrail'in Filistinliler'e yönelik saldırılarına karşı mücadele edilmesini istediler.

Filistin: Gazze Şeridi ve Nablus'da 2 bin kişi protesto gösterisi gerçekleştirdi.

Ayrıca **İsviçre**'nin Zürih kentinde 10 bin, **İsveç**'te 3 bin, **Kopenhag**'da 5 bin, **Stockholm**'da 4 bin kişinin katıldığı gösterilerle emperyalist savaş hazırlıkları protesto edildi. **Tunus** ve **Tayland**'da da barış talepleriyle yürüyüşler düzenlendi.

Emperyalist savaşa bahar dönemini

Savaşla birlikte yeni bir dünya biçimlenecek

Katil Amerika, ortaklarıyla birlikte, BM'den karar çıkarmaya bile gerek görmeden Irak'a saldırdı. Azor Zirvesi'nde küstah bir dille ve resmen ilan edilen savaşın ilk vuruşları Perşembe sabahı başladı. Irak'ı yerle bir edecek daha kapsamlı bombardıman ve saldırılara ise Perşembe akşamından itibaren başlanmış bulunuluyor.

Irak'a dönük emperyalist saldırının başlamasıyla birlikte bütün siyasal dengelerin altüst olacağı yeni bir döneme de kapı aralanmış durumda. Deyim yerindeyse dünya yeniden biçimleniyor. Yeniden biçimlenen dünyanın harcı bir kez daha kanla karılıyor.

Ancak bu kez emperyalizmin hışmına uğrayan halklar yalnız değil. Zira ABD emperyalizmi, Irak'a savaş ilan etmekle sadece emperyalistler arası siyasal dengeleri yerinden oynatmakla kalmadı; o aynı zamanda dünya ölçeğinde yeni bir kitle hareketinin de önünü açmış oldu. Yıllardır kapitalist cendere içinde yaşayan halklar ve emekçi yığınlar emperyalist saldırganlığa karşı ayağa kalktılar. Yıllardır emperyalizmin yalanları ve demagojileriyle uyuşturulan kitleler bugün onun karşısında ve saldırıya uğrayan halklarla dayanışma içerisine girmiş durumdadır.

Şu ana kadar yaşananların da zaten gösterdiği gibi, ne BM gibi kağıt üzerinde kalmış uluslararası kurumlar ne de diğer emperyalist devletlerin savaşa karşı sözde itirazları bu saldırıyı durdurabilir.

Şimdiden güvenle söyleyebiliriz ki, emperyalist savaşların ve yol açacağı yıkımların önüne geçecek olan yegane güç, işçi sınıfının ve mazlum halkların bağımsız devrimci mücadeleye ortaya koyacakları iradedir. Emperyalist haydutların bizzat sorumlusu oldukları bu savaş ve saldırılar döneminden yenilgiyle çıkmaları, yıkıntılar altında kalmaları için koşullar bugün her zamankinden daha fazla uygundur. Koşullar hiç olmadığı kadar halklardan ve emekçi yığınlardan yanadır. Mevcut koşullar ve biriken imkanlar iyi değerlendirilebilirse eğer, haydutların hevesini kursağında bırakmak, giriştikleri bu serüvende onları pişman etmek pekala mümkündür.

Saldırganlar henüz savaş başlamadan halkların ve emekçilerin boy hedefi oldular

Öncekilerden farklı olarak, ABD çok sınırlı bir uluslararası destekle Irak savaşına girişiyor.

Durum birçok açıdan Yugoslavya ve Afganistan'dakinden ve diğer savaşlardan çok farklıdır. Diğer emperyalist ülkeler parçalanmış Yugoslavya'dan pay alacak olmanın verdiği güvenceyle kanlı savaş

sofrasına oturmuşlardı. Bu yüzden en küçük bir itirazları olmamıştı. Fakat ABD emperyalizmi Afganistan savaşıyla beraber bu kez on yıllardır hazırlıkları yapılan yeni bir politikayla sahneye çıktı. Ağırlığını koyarak diğer rakiplerini adeta peşinden sürükledi. ABD'ye açıktan karşı çıkamayan ama bütünüyle savaşın dışında da kalmak istemeyen diğer emperyalist devletler, destek verip pay kapmaya çalıştılar. Tabii ki bu amaçlarında başarılı olamadılar.

Aylardır hazırlıkları yapılan Irak savaşında anlaşmazlıklar çok daha belirginleşti. Kapitalist dünya kapsamlı bir savaş öncesinde ikiye bölünmüş bulunuyor. Emperyalist savaş koalisyonunun başı ABD'nin rüşvet, tehdit ve şantajla yandaş bulma politikası sonuç vermedi. ABD tarihinde ilk kez en büyük müttefiklerinin siyasi, askeri ve mali desteğinden yoksun olarak bir savaş başlatıyor. Fakat onun tek dezavantajı bununla da sınırlı değil. Aylardır baskı altına aldığı ve sıradan bir noter olarak kullandığı BM'den de savaşı onaylayan bir karar

parlamentolarda da da yankı buluyor. Tony Blair savaş kararını kendi partisinden 139 fire ve içlerinde bakanlarının da bulunduğu istifalar pahasına parlamentodan geçirebildi. Kısacası emperyalistler bir de kendi cephe gerilerinde ciddi bir hesaplaşma ve savaş riskiyle karşı karşıyalar. Bu tablo savaşın başlamasıyla birlikte daha çarpıcı biçimde haydut çetesinin karşısına çıkacaktır. Cephedeki savaşı kazansalar da içten içe kendilerine yönelen tepkileri kolay kolay başlarından savuşturamayacaklardır.

Zorbannın zoruna karşı emekçilerin ve halkların devrimci mücadelesi

Haydut çetesi petrol savaşını kazanmak için yalnızca ve yalnızca ellerindeki ölümcül silahlarla ve askeri güçlerine güveniyor. Bilinmelidir ki, hiçbir askeri güç, onu kullanma hedefini ve biçimini belirleyen politikalarından bağımsız olarak bir savaşı kazanmanın güvencesi olamaz. Zorbaların gücü, bir

kez daha bu temel gerçeğe çarpıp dağılmaya mahkumdur. Tarih, kararlı bir direnişle karşılık verildiğinde, yalnızca askeri gücüne güvenerek savaşa başlayan haydutların uğradığı yenilgilerin örnekleriyle doludur. Dolayısıyla emperyalist savaşın yol açtığı koşullar ve doğurduğu imkanlar ancak ve ancak zorun zor ile yıkılacağı gerçeğinden hareket eden bir bakışla ve iddiayla değerlendirilebilir. Dünya halkları ve emekçi yığınlar şimdi böyle bir görev ve sorumlulukla karşı karşıyadırlar. Yaşadığımız coğrafyada ortaya konulacak

çıkaramadı.

Daha savaş başlamadan tüm dünya halklarının tepkisine hedef olma ve halkların nefretini kazanma pahasına savaşa girişmesi ise haydut çetesinin en zayıf noktasını oluşturuyor. On milyonlarca insan tek bir hedef için eylemler düzenliyor. Dünyanın dört bir yanından aynı sloganlar ve talepler haykırılıyor. Üstelik bu tepkilerin en büyüğü bizzat kendi ülkelerinde yaşayan halklar tarafından geliştiriliyor. İspanya'da, İngiltere'de ve Amerika'da her geçen gün daha fazla sayıda insan sokaklara dökülüyor; kamuoyu yoklamaları savaşa verilen desteğin gittikçe azaldığını gösteriyor. Savaş koalisyonunda yer alan haydutlar başından beri ikna edici gerekçelerden yoksun olmanın sıkıntısı içinde debelenip duruyorlar. ABD emperyalizmi bu savaşta Vietnam savaşından daha zayıf bir kamuoyu desteğine sahip.

Bu sıkışmışlık savaş kararı alan partilerde ve

mücadelenin düzeyi, hem savaşın seyri hem de savaş sonrası politik gelişmeler üzerinde belirleyici bir önem taşımaktadır. Sermaye iktidarına karşı verilen iktidar mücadelesinin yeni bir düzey kazanmasına, dahası bir sıçrama yaşamasına yol açacak olanaklar giderek çoğalmaktadır.

İşin Türkiye cephesinde ise, geleceğini bu kirli savaş kumarına yatırarak beş-on milyar dolar kredi kapıp bir parça soluklanmak isteyen işbirlikçi sermaye iktidarı barutunu çoktan tüketmiş bulunuyor. Emperyalizme uşaklıkla geçirdiği son elli küsur yıllık tarihinin bedelini gittikçe daha fazla köşeye sıkışarak ve gittikçe daha fazla teşhir olarak ödüyor. İlk bombaların atılmasıyla telaşa kapılan iktidardaki hainler şimdi geç kalmış olmanın verdiği telaşla fiili olarak ABD'nin hizmetine sundukları ülkeyi boydan boya emperyalist savaş üssüne dönüştürecek kararları hızla almak için seferber olmuş bulunuyorlar.

karşı mücadeleyi ve kazanmak için!..

Emekçi yığınlarda biriken hoşnutsuzluk ve tepkiler ise savaşın başlamasıyla birlikte daha fazla dışavurmaktadır. Emperyalist savaşa karşı ortaya konulan tepkilerin örgütlü ve militan bir kitlesel direniş gücüne kavuşturulması en acil ve yakıcı görevdir. En başta da komünistler bunun bilinci ve sorumluluğuyla hareket etmelidirler. Sorumlulukların hakkıyla yerine getirilmesi için ortaya olağanüstü bir çaba ve fedakarlık, olağanüstü bir mücadele temposu konulmalıdır. Devrimci iradenin, politik ve örgütsel pratiğin hiçbir dönemde olmadığı kadar önem kazandığı bu süreci kazanmanın dünya ölçüsünde etkileri olan bir önemi olacaktır.

Baharın temel gündemi: Emperyalist savaşa karşı kararlı ve uzun soluklu bir mücadele!

Olağan koşullarda 1 Mayıs'a kadar sürecek bir kampanyanın, bu çerçevedeki bir faaliyetin politik ve pratik hazırlıklarını tartışıyor olacağız. Çünkü olağan koşullarda bile bahar dönemi özel bir hazırlık ve yüklenme gerektiren bir süreçti. Şimdi bahar döneminde omuzlamamız gereken siyasal görevlere, savaşın yakıcı hale getirdiği sorumlulukların yerine getirilmesi de eklenmiş bulunuyor. Daha doğru bir ifade ile bugün, savaş ve savaşa karşı mücadele, tüm diğer gündemleri kendisine bağlayan özel bir ağırlık kazanmış bulunuyor.

Kuşkusuz emperyalist savaşa karşı mücadele bir yanıyla güncel ve acildir. Fakat diğer yanıyla da 1 Mayıs kampanyası gibi sınırlı bir çalışmayı fazlasıyla aşacak bir kapsam ve sürekliliğe sahiptir. Politik öncelikleri yerli yerine oturtmak ve pratik, örgütsel bakımdan savaş koşullarının gereklerini yerine getirmek koşuluyla dönemi bir kampanya olarak planlamak ve bu planı 1 Mayıs'a daha somut olarak bağlamak yine de mümkündür.

Döneme damgasını vuran emperyalist savaşa karşı mücadele görevleri kampanyamızın da ağırlık merkezini ve esas politik gündemini oluşturuyor. Doğal olarak diğer tüm gündemler (ve 1 Mayıs çalışmasının kendisi de) bu dönem boyunca, bu temel gündeme bağlı olarak ele alınacak; yapılan hazırlıkların, sürdürülecek çalışmanın kapsamına bu olgu damgasını vuracak demektir.

Fakat gündem yalnızca ABD'nin Irak'a saldırısıyla da sınırlı değildir. Dolayısıyla bahar dönemi çalışmamızın politik içeriğini de yalnızca emperyalist savaş oluşturmayacaktır. Sermaye iktidarı bu aynı süreçte sınıfa dönük kapsamlı saldırılarına kesintisiz olarak devam etmektedir. AKP hükümeti 4 milyar dolarlık tutarında bir özelleştirme (bu rakam 20 yılda yapılan özelleştirmenin yarısını oluşturuyor) planı hazırlamış bulunmaktadır. Özelleştirmelerle beraber esnek üretim saldırısı, kamuda tasfiye, tarımda yıkım, sefalet ücretleri ve otomatige bağlanan zamlar, ek vergi paketleri, son günlerde hız kazanan toplu tensikatlar ise diğer temel saldırı başlıklarını oluşturmaktadır.

Özünde bütün bunlar farklı gündemler değildir. Hepsini aynı somut gerçeğin farklı görünüşlerinden ibarettir. Ortada büyük bir saldırı vardır ve bu saldırı

halklara ve işçi sınıfına yöneliktir. Emperyalizm tarafından halkların klasik sömürgecilik yöntemlerini aratmayacak bir biçimde tahakküm altına alınması ile sınıfın köleleştirilmesi, sefaletle mahkum edilmesi aynı saldırının, aynı emperyalist planın birbirini tamamlayan iki farklı boyutudur.

Emperyalizm yalnızca orduları ve silahlarıyla değil, İMF'si, Dünya Bankası ve iktisadi, siyasi programlarıyla da yıkım üretmektedir. Dolayısıyla sorumluluklarımız ne sadece emperyalist savaşa ve saldırganlığa ne de sadece emekçilere dönük ekonomik sosyal yıkım programlarına karşı durmakla sınırlanabilir.

Görevimiz, emperyalizmin kaynaklık ettiği her türlü saldırganlığa, sömürü ve yıkım politikasına karşı bağımsız devrimci sınıf politikaları temelinde bütünlüklü bir mücadeleyi örgütlemektir.

En acil sorumluluk Irak'a saldırıyı durdurmak, halklarla dayanışmayı örgütlemektir

Güncel ve yakıcı hedef, emperyalist saldırıyı durdurmak, bu amaçla Irak halkıyla fiili dayanışmayı örgütlemektir. Saldırının durdurulması, savaşın fiilen başlatıldığı bugünkü koşullarda gerçekleştirilmesi zor bir hedef olarak görünebilir. Fakat yine de kitlelere bu politik taleple gidilmeli, eylemler bu talep ekseninde örgütlenmelidir. "ABD emperyalizmi bölgeden defolsun!", "Irak'a saldırı derhal durdurulsun!" şiarları özel bir tarzda öne çıkarılmalıdır.

Irak savaşının engellenmesi için saldırıyı sabote edecek bütün imkanlar kullanılmalı, saldırganları ve işbirlikçi uşaklarını geriletecek bütün militan eylem biçimleri devreye sokulmalıdır. Bu, halklarla birlikte saldırının merkezindeki işçi sınıfının ve emekçi yığınların harekete geçirilmesi, grev ve sokak gösterileri ve boykotlar da dahil olmak üzere kitlesel ve militan eylemlerin örgütlenmesi demektir.

Bugünkü koşullarda emperyalist savaşa karşı mücadelenin en zayıf halkası da burasıdır. Emperyalist savaşa karşı mücadeleyi emperyalizme karşı topyekün bir mücadeleden, emperyalizme karşı mücadeleyi ise onun sınıf temelinden bağımsız olarak ele almayan komünistler için temel hedef budur. Komünistler ellerindeki güç ve imkanların sınırlılığına bakmaksızın, işçi sınıfını ve emekçi yığınları emperyalist savaşa karşı mücadeleye kazanmayı, emperyalist savaşa karşı mücadeleyi işbirlikçi sermaye iktidarına karşı mücadeleye bir arada ele almayı başaran bir pratik çaba içinde olmalıdırlar.

Savaşa karşı sınıf savaşını yükseltmek için seferber olmalıyız

Ülkenin haksız bir savaşın bataklığına sürüklenmesi ve "siyasal bağımsızlığın" en kaba biçimde çiğnenmesi, basit bir dış politika sorunu, şu ya da bu hükümetin özel tercihi değil, emperyalizme çok yönlü bağımlılığın bir sonucudur. Bu çok yönlü bağımlılığın arkasında emperyalistlerle çıkar birliği içinde hareket eden işbirlikçi sermaye sınıfı bulunmaktadır. Emperyalist politikalar bu sınıf

tarafından uygulanmakta, tercihlere bu sınıfın çıkarları damgasını vurmaktadır. Geline yerde bağımsızlık üzerine çekilen nutuklar kölece bağımlılığın üstünü örtmeye yetmemektedir. "Ulusal çıkarlar", "ulusal güvenlik" vb. söylemler altında içerde emekçilerin yıkımına, dışarda halklara düşmanlığa dayalı kapsamlı politikalar da giderek sermayeyi daha da açık biçimlerde kitlelerin gözünde teşhir etmektedir. Kuşkusuz ki, etkili bir mücadele ve örgütlenme faaliyeti için bu teşhiri daha kapsamlı ve daha vurucu bir tarzda yapmanın büyük bir önemi vardır.

Sermaye devleti Irak savaşına paralel olarak gelişecek muhalefeti dizginlemek için terör sopsasını daha kapsamlı ve daha etkili olarak kullanmaya hazırlanıyor. Yıllardır zaten iç savaş hukuku birkaç başlık altında uygulanagelmekteydi. Şimdi bu uygulamaların kapsamı savaş koşullarına uyarlanarak daha da genişletiliyor. Devletin mahkemeleri şimdiden savaş karşıtı eylemlere ve eylemcilere ceza yağdırmaya başladılar bile.

Önemle belirtmeliyiz ki, savaş ve savaş koşulları altında sınıf mücadelesi, olağanüstü bir örgütsel çaba ve titizlik, olağanüstü bir fedakarlık gerektirir. Savaş demek sınıf mücadelesinin kapsamının olağanüstü ölçülerde büyümesi ve kavranın şiddetli çatışmalar biçimini alması demektir. Bu savaşın gereklerini yerine getirmeyen bir sınıf, onu kendi lehine dönüştürmeyi de başaramaz. Herşeyden önce proletaryanın öncüsü nezdinde bu gerekler yerine getirilmeli, mevcut koşullar sonuna kadar zorlanmalıdır. Gerekli atılacak ve fedakarlık önce sınıfın devrimci öncüsünde bir karşılık bulmalıdır.

Karşılacağımız olağanüstü dönemin omuzlamamıza yüklediği ağır görevlerle gerçek bir sınav ve sınama dönemi bekliyor bizi. Sınıf çalışmamızın bugünkü düzeyi ve güçler planındaki birikimi açısından bakıldığında, oldukça zor bir döneme daha da zorlu görevlerle girdiğimiz açıktır. Fakat dönemi bir dizi üstünlükle karşıladığımızı da bu arada belirtmeliyiz. Ne kadar zorlu olursa olsun üstünlüklerimize yaslanarak, zayıflık ve zaafılarımızı geride bırakarak aşamayacağımız zorluk yoktur. Görev ve sorumlulukların üstesinden gelmek, sınavdan başarıyla geçmek için en temel koşul, tepeden tırnağa örgütlü, planlı ve hedefli bir çalışma düzeyini tutturmak, uzun soluklu bir mücadele dönemine hazırlanmaktır.

Savaşla iyice sertleşecek olan bahar dönemi her açıdan bu uzun soluklu mücadelenin en kritik dönemecini oluşturuyor. Başlayacak olan savaşın seyri ve ortaya çıkacak tablo büyük bir olasılıkla bahar aylarında belirginleşecektir. Sınamanın ilk aşaması olan bu dönemeci asgari bir başarıyla geçmek, baharı bir kazanıma dönüştürmek bu nedenle de büyük bir önem taşıyor. Baharı kazanıma dönüştürmenin şimdiden belli olan temel ölçütü, her koşulda daha geniş ölçekli, daha etkili bir kampanya örgütlemek, 1 Mayıs'a kadar kesintisiz ve yoğunlaşan bir çalışma düzeyi tutturaktır. Savaş koşullarının getireceği baskı, terör ve saldırıları boşa çıkarmadan, kesintisiz bir faaliyet için gerekli hazırlıkları yapmadan bunu başaramayacağımızın bilinciyle hareket etmeliyiz.

Kölelik yasası mecliste takıldı...

Saldırıya karşı birleşik militan mücadeleyi örgütleyelim!

Geçtiğimiz günlerde meclis yeni iş yasası tasarısını görüşmeye başladı. Hükümet yasayı birkaç günde meclisten geçireceğini hesaplıyordu. Fakat işin bu kadar kolay olmadığı anlaşılır anlaşılmaz hükümet iş yasası taslağının mecliste görüşülmesini askıya aldı. Ayrıca İş Güvencesi Yasası'nın yürürlüğe girme tarihi de hükümetin verdiği bir öneriyle 15 Mart'tan 30 Haziran'a ertelendi.

Kölelik yasası meclise geldi

İş Yasası'nda değişiklik yapılması bir süredir sermayenin gündemindeydi. İşçi sınıfının elindeki bir takım tarihsel kazanımların geri alınması, yıllardır adım adım uygulamaya sokulan esnek üretim yöntemlerinin bir hukuksal temele kavuşturulması amacıyla Ecevit hükümeti döneminde bir "bilim kurulu" oluşturuldu. Sınıfa ihanet içindeki sendika konfederasyon yönetimleri de bu "bilim kurulu"nun kuruluşuna onay verdiler. Bu kurulun hazırlayacağı yeni yasa taslağını destekleyeceklerine dair bir yazılı protokole de imza attılar.

"Bilim kurulu"nun hazırladığı taslak tümüyle sermayenin çıkarları doğrultusunda. Öyle ki, sendika bürokratları ilk başta hazırlanan taslağı işçi ve emekçilere açıklamaya bile cesaret edemediler.

Taslağın içeriği ortaya çıktıktan sonra sermayenin ne denli geniş kapsamlı bir hak gaspı saldırısına hazırlandığı da netleşmiş oldu. İşçi sınıfına adeta cehennem koşullarında çalışmalarını dayatılıyor, buna karşılık ekonomik ve sosyal haklar neredeyse tümüyle tırpanlanıyordu. İşçi sınıfı, doğru bir şekilde bu yeni yasayı "Kölelik Yasası" olarak adlandırdı.

Taslak, işçi sınıfının ileri kesimlerinde büyük bir öfke doğurdu. Örgütsüzlük koşullarında bu öfke sermayeye karşı bir mücadeleye dönüşmedi belki ama sendikalar ve sendikacılar üzerinde nispeten güçlü bir basınca da dönüştü. Daha önce "bilim kurulu"nun ve bu yasanın arkasında olduklarına dair protokoller

imzalayan sendikacılar tabandaki bu tepki nedeniyle taslağa sahip çıkamaz oldular. Hatta önce DİSK, sonra da Türk-İş yönetimleri taslağın kimi maddelerine kendilerinin de itirazları olduğunu, bu maddeler değiştirilmeden yasanın çıkmasını desteklemeyeceklerini söylemeye başladılar. Hangi maddeye niçin karşı olduklarını gösteren listeler yayımlandılar.

Taban basıncı, konfederasyon yönetimlerini yeniden pazarlık ve görüşme trafiği içine itti. Konfederasyon yönetimleri kapalı kapılar arkasında yapılan bu görüşmelerde taslağın bazı sivri uçlarının törpülenebileceğini umut ediyorlardı. Görüşmeler

aylarca sürdü. Fakat sermayenin sendikacıardan gelen bu kısmi istekleri bile yerine getirmeye tahammülü yoktu.

Sonuçsuz kalan bu tartışmaların ardından taslak, Çalışma Bakanlığı tarafından sermayenin isteklerine uygun bir içerikle hükümetin önüne getirildi. Sermaye uşağı AKP hükümeti ise taslağı birkaç gün içinde görüşerek meclise sevk etti.

İş Güvencesi Yasası ertelendi!

Kölelik yasası gündemin bir hayli ağır olduğu bir dönemde meclisin önüne geldi, emperyalist savaş ve hükümet değişikliği tartışmalarının karmaşası içinde görüşülmeye başlandı.

Yasanın bir iki gün içerisinde meclisten geçeceği düşünülüyordu. Fakat muhalefet partisi CHP, taslağın yasalasmaması için yoğun bir çaba içerisindeydi. Bu engelleme çabası sonucunda üç gün boyunca taslağın sadece 11 maddesi görüşülüp kabul edilebildi.

Yasanın 15 Mart'a yetişmeyeceğinin kesinleşmesi üzerine hükümet tutum değiştirdi. Çünkü bu durumun devam etmesi hem bu yoğunlukta meclisin tek bir yasa üzerinden kilitlenmesi demekti. Hem de iş bu kadar ağır ilerlediği takdirde bir oldu bitti yapmanın imkanları ortadan kalkacak, ilerleyen günlerde işçi ve emekçilerin eylemli tepkisinin önü açılmış olacaktı. Savaşın kapıda olduğu günlerde hem sokakların hareketlenmesini hem de meclisin kilitlenmesini istemeyen hükümet, daha sonra görüşülmek üzere yasa taslağını askıya almak için harekete geçti.

Sermaye öteden beri taslağın 15 Mart'tan önce meclisten geçmesini istiyordu. Gerekçe olarak da 15 Mart'ta İş Güvencesi Yasası'nın yürürlüğe girecek olmasını gösteriyordu. Hatta taslağın 15 Mart'tan önce çıkarılabileceğine inanmayan kimi sermaye sözcüleri, çözüm olarak İş Güvencesi Yasası'nın da

İşçi düşmanı AKP

AKP sermayenin sadık bir hizmetkârı olduğunu döne döne ispatlıyor. Bunun son kanıtı kölelik yasasının bir oldu bitti yapılmak üzere meclise getirilmesi, taslak meclisten geçmeyince de İş Güvencesi Yasası'nın 30 Haziran'a ertelenmesi oldu.

Oysa hatırlanacağı gibi AKP İş Güvencesi Yasası onaylanmak üzere meclise geldiğinde yasadana tutum almış, kabulü için oy vermişti. Ne de olsa o zamanlar işçi ve emekçilere kendini kabul ettirmek durumunda olan ve seçime hazırlanan bir muhalefet partisiydi.

AKP seçimlerden birinci parti olarak çıkıp hükümeti kurduktan sonra gerçek yüzünü göstermeye başladı. Önceki hükümetten devralınan IMF programını uygulama görevine sahip çıkan AKP hükümeti, bu doğrultuda kamuda tasfiye, özelleştirme, ücretlerin aşağı çekilmesi gibi saldırılara kararlılıkla devam etti. Hükümetin

100 günlük karnesinde "yapıldı", "başarıldı" diye nitelendirilen herşeyin işçi ve emekçilerin yaşamını daha da karartan uygulamalar olması bu durumun hükümet tarafından da itiraf edilmesi oldu.

Şimdi AKP'nin sermayeye uşaklık, işçi ve emekçilere düşmanlık çizgisinin yeni bir düzeyiyle karşı karşıyayız. AKP, Türkiye'yi emperyalist savaş bataklığına sürüklemenin yanı sıra sınıfın tarihsel kazanımlarına saldırının savunuculuğunu da üstlenmiş bulunuyor.

Seçimlerde AKP'ye oy veren işçi ve emekçiler de dahil artık hiç kimsenin bir şüphesi olmamalıdır. AKP işçi düşmanı bir partidir. Abdullah Gül hükümeti gibi Tayyip Erdoğan hükümeti de işçi düşmanı icraatlar için görev başındadır. Bu nedenle işçi ve emekçilerin saldırılara karşı mücadelesinin önemli hedeflerinden biri de AKP hükümeti olmalıdır.

ertelenmesini öneriyorlardı. Nihayet onların istediği oldu. İş Yasası'nı meclisten geçirmeyi şimdilik başaramayan hükümet aynı zamanda İş Güvencesi Yasası'nı da erteleyerek sorunu tam da sermayenin istediği biçimde çözüme yoluna gitti. Meclisin bu konuda aldığı karara göre İş Güvencesi Yasası 30 Haziran'da yürürlüğe girecek.

Erteleme patronları işine geliyor

Sermaye sınıfı İş Güvencesi Yasası'nın 15 Mart'ta yürürlüğe girecek olmasını şimdiki kadar fazlasıyla dillerine doladılar. Bununla kalmadılar, bu durumu 15 Mart'tan önce kitleler halinde işçi çıkartmanın gerekçesi saydılar ve buna uygun davrandılar. Özellikle son bir aydır pek çok fabrikada tensikatlar yaşandı. Kimi işyerlerinde işten çıkarılanların sayısı 100-150'yi buldu. Toplam işten atmalar ise onbinlerle ifade ediliyor. Bundan çok daha yaygın bir şekilde pek çok işyerinde işçilere çıkış-giriş yaptırılarak kazanımlar ve tazminat hakları gaspedildi. Gene birçok işyerinde işçilere "kendi isteğimle işten ayrılıyorum" benzeri ifadelerin yer aldığı tarihsiz dilekçeler imzalatıldı.

Sendika bürokratlarının ihaneti sürüyor

Eğer CHP'nin farklı hesaplarla yaptığı engelleme olmasaydı kölelik yasası meclisten geçmiş olacaktı. Türk-İş ve DİSK bürokratlarının yasa meclise geldiği günlerde biraz da tabanın baskısıyla hareketlenmelerinin, tehditler savurmalarının hiçbir kıymeti yoktu.

Fakat ihanetçi bürokratlar bu durumdan hiç de rahatsız olmuş görünmüyorlar. Kölelik yasasına karşı oluşan tepkiyi sanki bütün bunlar İş Güvencesi Yasası'nı sahiplenmek için yapıyor gibi göstermeye çalışıyorlar. İş Güvencesi Yasası'nın ertelenmesine karşı sözde eylem takvimleri açıklıyorlar. Böylece tabandaki tepkiye bir kez daha kulak tıkamış ve ihanetlerine devam etmiş oluyorlar. Bu da kölelik yasasına karşı mücadelenin sendika konfederasyon yönetimlerine yaslanarak yürütülemeyeceğini bir kez daha gösteriyor.

Çözüm birleşik militan sınıf hareketinin örgütlenmesinde

Birleşik ve militan bir sınıf hareketinin yaratılabilmesi, tabanın örgütlenmesine, işçi ve emekçi yığınlardaki mücadele eğiliminin devrimci politikalar üzerinden harekete geçirilmesine bağlıdır. Bunu başaracak güç ise devrimci, öncü işçilerdir.

Sınıfın tabanındaki ilk hareketlenmeler, öncü işçilerin sendika bürokratları ve sermayenin saldırıları konusunda belli bir bilinç açıklığına sahip olduklarını, fakat öne çıkmak konusunda ciddi bir tutukluk içinde bulduklarını göstermektedir. Temsilci toplantılarında kimi konuşmacıların söylediği gibi iş artık mücadele için bedel ödemeyi göze alıp almamak noktasına gelip dayanmıştır.

Kölelik yasasının şimdilik askıya alınması işçi sınıfı cephesinden mücadeleyi örmek için ek bir zaman kazanıldığı anlamına da gelmektedir. Öte yandan iş güvencesi yasasının ertelenmesi AKP hükümetinin işçi düşmanı kimliği konusunda hiçbir tereddüt bırakmamıştır ve eğer değerlendirilebilirse bu mücadelenin örgütlenmesini kolaylaştıran bir etkene dönüşebilecektir. O nedenle yasanın mecliste görüşülmesinin askıya alınması sınıf cephesinde asla bir rehavete yol açmamalı, şu anda tabanda başlayan kıpırdanmalar en iyi şekilde değerlendirilip geliştirilmelidir.

Adana Öncü İşçi Platformu Girişimi'nin fabrikalarda dağıttığı bildiri...

Emperyalist savaşa ve iş yasa tasarısına karşı birleşik mücadeleye!

Kardeşler,
Sermayeye hizmette kusur etmeyen AKP hükümeti işçi sınıfına kölece yaşama koşullarını dayatan yasa tasarısını alelacele meclise getirerek sermayeye hizmetkarlığını tescil etmiş durumdadır.

Türkiye'yi ABD emperyalizminin savaş ve saldırı üssüne çevirmek için 2. tezkereyi meclise getirmeye çalışan AKP'nin, ABD'nin uşaklığını yaptığını görelim. Bugüne kadar hükümet olan partilerin emperyalizme ve sermayeye uşaklık yaptığını, işçi ve emekçilerin çıkarlarını gözetmek şöyle dursun yaşamı daha çekilmez hale getirmek için ellerinden geleni yaptıklarını tarih bize öğretmiştir.

Kölelik yasası bugün ileri bir tarihte görüşülmek üzere ertelendi. Sanmayalım ki bu yasa bizleri düşündükleri için ertelendi. Savaş arifesinde olduğumuz bugünlerde işçilerin alanlara çıkması, genel grev şiarını yükseltmesi böylesi bir günde göğüsleyebilecekleri bir durum değildi. Bu yüzden saldırılarını uygun bir zamana ertelediler. Onların bu manevrasına karşılık işçi sınıfı rehavete kapılmamalı, üstüne düşen tarihi görevini yerine getirmelidir.

Sendika bürokratlarının da bu yasaya karşı oldukları

koca bir yalandır. Onlar bu yasanın çıkmasına karşı değiller. Üç konfederasyonun açıklamasına göre bu yasa, sendika yasası, toplu iş sözleşmesi yasası ve grev ve lokavt yasası ile birlikte ele alınsın istiyorlar. Yani yasa tasarısının çıkmasına karşı değiller. Bugüne kadar kapalı kapılar ardında yapılan mutabakatların bizlere gösterdiği budur.

Kardeşler,
Sermaye sınıfı ve onun

iktidarı bizleri savaşa sürmek, fabrikada, evde köle yapmak istiyor. Kendi çıkarları için ölmemizi, öldürmemizi, kârları için bizleri fabrikalarda köle gibi çalıştırmayı, istediklerinde de kapı önüne koyabilmeyi istiyorlar.

Can bedeli ile elde ettiğimiz kazanımları korumak için birleşelim. İhanetçi sendika ağalarının haklarımızı pazarlamasına izin vermeyelim. İşyeri komitelerinde ve yerel işçi platformumuzda örgütlenelim.

Emperyalist savaşa ve sermayenin topyekûn saldırılarına karşı birleşik mücadelemizi örgütleyip "genel grev genel direniş" şiarıyla alanlara çıkalım!

Yasa tasarısı geri çekilsin!

Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

Adana Öncü İşçi Platformu Girişimi

"Kölelik yasasına hayır!"

Yeni iş yasa tasarısının meclis gündemine gelmesi ve bazı maddelerin onaylanması üzerine, DİSK, Türk-İş ve Hak-İş temsilcilerinin aldıkları kararla 14 Mart'ta AKP önünde protesto eylemi gerçekleştirildi.

Uğur Mumcu Meydanı'nda toplanan DİSK Mensa, Bossa ve Genel-İş Şubesi'ne bağlı 250-300 civarında işçi bir basın açıklamasıyla yasayı protesto ettiler. Eylemde "Kölelik yasasına hayır!", "Şalter incek yasa gidecek!", "Yaşasın işçilerin

birliği!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "İnadına sendika inadına DİSK!" sloganları atıldı. Coşkulu bir şekilde geçen eyleme komünistler dövizleri ve sloganlarıyla katıldılar. Eylem AKP binası önünde yapılacak eylem çağrısıyla bitirildi. Ardından AKP önünde TEKEL işçilerinin de katıldığı bir açıklama daha yapıldı.

SY Kızıl Bayrak/Adana

DİSK'ten iş yasası ve emperyalist savaşa karşı basın açıklaması

14 Mart günü DİSK'e üye işçiler savaşa ve kölelik yasasına karşı basın açıklaması yaptılar. Katılımın ağırlığını Genel-İş üyesi belediye işçileri oluşturuyordu. Saat 12:00'de gerçekleşen açıklamaya 200 işçi katıldı. Sık sık "ABD askeri olmayacağız!", "Katil ABD işbirliği AKP!", "Hükümet yasayı al başına çal!", "Savaşa değil, emekçiye bütçe!" sloganları atıldı.

Yapılan açıklamada şunlar söylendi: "Dolaylı vergileri, hatta deprem yaralarını sarmak adına çıkarılan geçici vergileri bile artırmaktan çekinmeyenler, öte taraftan yine sermaye için SSK affı getirmenin hesaplarını yapmaktadır. İçine girdikleri kaynak sorununu çözmek için savaşı bir ticaret pazarlığına dönüştürenler, ülkemizin olduğu kadar bölgemizin de

geleceğini karartacak adımları atmaktadır. AKP'nin her icraatı, emekçilerin, yoksul halk kesimlerinin aleyhindedir. Adeta emekçilere karşı bir savaş açılmıştır... Çalışma yaşamıyla ilgili tüm yasaların birlikte ele alınmasını, 2821 ve 2822 sayılı yasaların asgari düzeyde İLO normları çerçevesinde demokratikleştirilmesini, iş yasası taslağının emeği köleleştiren, kuralızsızlığı kural haline getirmeye, kazanılmış haklarımızı yoketmeye dönük maddelerden arındırılmasını istiyoruz. Bu mücadeleyi emekçilerin örgütlü ve ortak gücüyle yürütecek ve haklarımızı sonuna kadar savunacağız." Açıklama mücadeleyi alanlarda yükseltme çağrısıyla bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

'68'in anti-emperyalist mücadele ruhuyla barikatları aştık!

Uşak takımının tezkereyi meclise yollaması üzerine ülkenin her yerinden işçiler, emekçiler ve gençlik, emperyalizme ve emperyalist savaşa karşı sokaklara çıkarak öfkelerini haykırdı.

Beytepe'den...

Biz de bu haykırışa Beytepe ve ODTÜ öğrencileri olarak sesimizi kattık. Bir gün öncesinde alınan karar gereğince ODTÜ önünde Eskişehir yolu trafiğe kapatılacaktı. Beytepe'den *Ekim Gençliği*, *Devrimci Proleter Gençlik*, *Özgür Gençlik*, *Devrimci Mücadeleci Gençlik* ve *Öğrenci Koordinasyonu* olarak sabah saatlerinde buluştuk ve okulun mümkün olan her yerini afişledik. Yer yer sınıflara girerek ve katlarda yaptığımız konuşmalarla öğrencileri eyleme çağırdık. 50'nin üzerinde insanla yola çıktık. ODTÜ önüne gelindiğinde jandarma barikadı ile karşılaştık. Bunun üzerine "Emperyalist savaşa hayır! ABD askeri olmayacağız!" yazılı pankartımızı açarak yolu trafiğe kapattık. Polisin tehditlerine aldırış etmeyerek yolu açmadık ve sloganlarımızla eylemi sürdürdük. Çevremizi saran polisin vahşi saldırısı sonucu kaldırıma atıldık. Burada sloganlarla yeniden toplandık. Kısa bir süre polis taşlandı ve ardından yolun ODTÜ'ye giden yönü kapatılarak eyleme devam edildi. Kararlı tutumumuz sonucu polis barikadı açıldı ve içerdeki arkadaşlarımızı beklemeye başladık.

ODTÜ'den...

ODTÜ'de akşam alınan karar gereğince akşam yurtların dolaşılması ile çalışmaya başladık. Sabah saatlerinden itibaren okul dolaşarak eyleme çağrı yaptık. *Ekim Gençliği*, *Devrimci Proleter Gençlik*, *Özgür Gençlik*, *Öğrenci Koordinasyonu*, *SDP Gençliği*'nin örgütlediği eyleme yaklaşık 80 kişi katıldı. Saat 12:00'de yemekhane dolaşarak eyleme başlandı. Emekçilerin alkışlarla verdiği destek son derece anlamlıydı.

Burada başlayan yürüyüş sonunda Eskişehir yoluna çıkan kapıya vardık. Jandarma barikadı ile karşılaştık. Barikata yüklenilmesi sonucu yaklaşık 20 kişi, "Emperyalistler, işbirlikçiler, 6. Filo'yu unutmayın!" yazılı pankartla beraber barikadı aştı ve Eskişehir yolunu kısa bir süreliğine kapattı. Polisin buradaki müdahalesi sonrası Beytepe'den gelen

arkadaşlarımızla birleştik, hep beraber ODTÜ girişini kapattık. Polisin "dağılın!" uyarısına karşılık içerdeki arkadaşlarımızla buluşana kadar eylemi bitirmeyeceğimizi söyledik. Bunun üzerine geri adım atan polis, ablukayı kaldırdı. Arkadaşlarımızın da gelmesiyle daha bir güçlendik. Son derece coşkulu bir biçimde; "ABD askeri olmayacağız!", "Katil ABD, Ortadoğu'dan defol!", "Emperyalistler, işbirlikçiler, 6. Filo'yu unutmayın!", "Üniversiteler kışla olmayacak!", "YÖK, polis/jandarma, medya, bu abluka dağıtılacak!", "Savaşa hayır, kahrolsun emperyalizm!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganlarını attık.

Bir basın açıklaması yaparak, dünyanın her yerinde ezilen halklar, işçiler, emekçiler ile birlikte bu savaşın karşısında barikat olacağımızı söyledik. 21 Mart'ta boykota ve Newroz'a, bombanın düştüğü ilk gün de Kızılay'a çıkacağımızı vurgulayıp, emperyalist-kapitalist barbarlığı yeryüzünden silene

dek mücadelenin süreceğini belirttikten sonra, "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganıyla ODTÜ'ye girdik. Yol boyunca slogan ve marşlarımızla, emperyalizme karşı öfkemiz ve '68'ten aldığımız mücadele ruhuyla yürüdük. Fizik Bölümü önünde yapılan kısa konuşmaların ardından eylemimizi noktadık.

Bu eylem, hem iki üniversitenin engelleri aşarak biraraya gelmesi hem de emperyalizme karşı militan, devrimci tutum alması nedeniyle anlamlıydı. Böylece gençliğin kavga ruhunun teslim alınamayacağını bir kez daha dostu düşmana göstermiş olduk.

Gençliğin mücadelesi işçi sınıfının davasıyla birleşerek emperyalistlerin oyunlarını bozacak.

Savaşa karşı savaşaacağız, emperyalist savaşı durduracağız!

Katil ABD Vietnam'ı unutma!

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

Ekim Gençliği/ODTÜ ve Beytepe

İTÜ'de savaş karşıtı eylem

19 Mart günü İTÜ Maslak Kampüsü'nde Savaş Karşıtı İTÜ Öğrencileri bir eylem yaptı. Eyleme 100 kişi katıldı. Etkinlik horon ile başladı. Ardından Tiyatro Manga'nın sergilediği oyun ilgiyle izlendi. Daha sonra Fen-Edebiyat kapısına doğru yürüyüşe geçildi. "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Emperyalistler işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Biji biratiye gelan!", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!" sloganları atıldı. Fen-Edebiyat kapısı önünde basın bildirisi okundu. Ardından İnşaat Fakültesi'ne gidilerek eylem bitirildi. (*Ekim Gençliği/İTÜ*)

Marmara Üniversitesi'nde faşist saldırı

Marmara Üniversitesi'nde geçen hafta pullama yapan bir grup TKP'li öğrenciye faşistler bıçaklarla saldırdı. 4 TKP'li öğrencinin yaralandığı olayda faşistler dövülerek geri püskürtüldü. Olayları provoke eden polis, faşistlerin toplanmasını sağladı. Ertesi gün 75-80 kişilik sol görüşlü öğrenci grup, okuldan toplu çıkış yaparak yeni bir saldırıya karşı önlem aldı. Savaş döneminde polisin bu tür olayları daha çok tezgahlayacağını unutmamalı, bu tür provokasyonlara geçit vermemeliyiz. (*Ekim Gençliği/MÜ*)

YTÜ ve MSÜ öğrencileri savaşı protesto ettiler

19 Mart günü Yıldız Teknik Üniversitesi ve Mimar Sinan Üniversitesi öğrencileri tarafından AKP Beşiktaş ilçe binası önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. MSÜ Fen Edebiyat Fakültesi'nde gerçekleştirilen forumun ardından Beşiktaş Meydanı'na gelen yaklaşık 40 öğrenci burada "Katil ABD, işbirlikçi AKP!" pankartını açarak AKP ilçe binasına doğru yürüyüşe geçti.

Çevredeki insanların yoğun ilgisi ile karşılaşan ve alkışlı desteğini alan öğrenciler, eylem boyunca sık sık "Katil ABD, işbirlikçi AKP!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "ABD askeri olmayacağız!", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!" vb. sloganları haykırdılar. Basın açıklamasında, başlaması an meselesi olan petrol ve hegemonya savaşında AKP hükümetinin işbirlikçi konumunu teşhir ettiler. Herkesi savaş karşıtı mücadeleye ve teskereyi durdurmaya çağıran öğrenciler eylemin ardından sloganlarla MSÜ Fen Edebiyat Fakültesi'ne geri döndüler.

Ekim Gençliği/İstanbul

Ankara'dan eylemler...

Savaşa ve kölelik yasasına karşı eylem...

Genel İş Sendikası 14 Mart günü Sakarya Caddesi'nde kölelik yasa tasarısına karşı bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylemde ABD saldırganlığı ve iş kanunu yasa tasarısı protesto edildi. Genel-İş Mamak Şube Başkanı ABD'nin Irak saldırganlığına karşı bir konuşma yaptı.

Ardından DİSK Bölge Temsilcisi basın açıklaması metnini okudu. İşçilerin bugüne kadar kazanılmış hakların gaspedileceği, İMF politikalarını uygulayan hükümetin bu yasaları çıkartmak noktasında pervasızca davrandığı vurgulandı. Yaşanacak emperyalist saldırganlığın daha çok işsizlik, yoksulluk, açlık getireceğine değinildi. Basın açıklamasının ardından sloganlar atılarak AKP Genel Merkezi önüne gidildi. Yaklaşık 250 işçinin katıldığı eylemde "Savaşa değil emekçiye bütçe!", "Kölelik yasasına hayır!", "Direne direne kazanacağız!", "Katil ABD, işbirlikçi AKP!", "ABD askeri olmayacağız!" sloganları atıldı.

Halepçe ve Beyazıt katliamları lanetlendi...

16 Mart Halepçe ve Beyazıt katliamlarının yıldönümü nedeniyle Ankara'da İHD ve Ankara Savaş Karşıtı Platform basın açıklaması gerçekleştirdi. Yüksel Caddesi'nde saat 13:30'da İHD tarafından yapılan açıklamayı Genel Başkan Hüsnü Öndül okudu. Saat 14:00'de ise Savaş Karşıtı Platformun basın açıklaması yapıldı. Halepçe katliamının fotoğraflarının taşındığı eylem sonrası bu fotoğraflar Yüksel Caddesi boyunca dizilerek sergilendi.

Ankara Savaş Karşıtı Platformu'nun Cumartesi eylemi...

Ankara Savaş Karşıtı Platform her Cumartesi olduğu gibi 15 Mart günü de Yüksel Caddesi'nde basın açıklaması yaptı. Ardından 2003 bütçesi, 1475 sayılı iş yasası, Personel Rejimi Yasası vb. ile işçi ve emekçileri kölelik koşullarına mahkum etmek isteyen işbirlikçi hükümeti uyarmak için Sakarya Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçildi. Eyleme 1500 kişi katıldı.

TMMOB Başkanı Kaya Güvenç'in yaptığı konuşmanın ardından KESK Ankara Şubeler Platformu dönem sözcüsü basın açıklamasını okudu. Açıklamada 2003 bütçesinin halkın istekleri doğrultusunda hazırlanması, 1475 sayılı yasanın geri çekilmesi, üslerin ve limanların emperyalistler tarafından kullanılmasına son verilmesi, emperyalistlerle yapılan açık-gizli anlaşmaların iptal edilmesi vb. talepler dile getirildi. Eylem boyunca sık sık "Savaşa karşı genel grev genel direniş!", "ABD askeri olmayacağız!", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Kölelik yasasına hayır!", "Savaşa değil emekçiye bütçe!" sloganları atıldı.

"Savaşa karşı genel grev genel direniş!"

19 Mart günü ikinci tezkerinin mecliste görüşülecek olması nedeniyle Ziya Gökalp Caddesi'nde basın açıklaması yapıldı. Sloganlarla başlayan eylemde İHD Şube Başkanı, bu ülkenin onurlu insanlarının tezkereye ve savaşa karşı olduğunu ve bunun için sokaklarda olduğunu vurguladı. KESK dönem sözcüsü konuşmasında, Amerika'nın emrinde olan AKP hükümetini eleştirdi. KESK Başkanı ise "Amerikan askerleri Silopi'ye rahatlıkla girdiler ama bizler, bu ülkenin insanları Silopi'ye sokulmadık. İskenderun'dan binlerce savaş araçları Mardin'e sokuldu. Oysa bizler saldırıya uğradık" şeklinde konuştu.

300'ü aşkın katılımın olduğu eylemde "Savaşa karşı genel grev genel direniş!", "İncirlik yıkılsın çocuk parkı yapılsın!", "Şalter inecek savaş bitecek!", "Emperyalistler işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın!" vb. sloganlar atıldı. Ara sokaklarda yarım saat süren yürüyüş sonrası eylem Sakarya Caddesi'nde yeni eylemlerin duyurusunun yapılmasıyla sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

İzmir'den kısa kısa...

Katliamlar lanetlendi...

15 Mart günü 12 Mart Gazi, 16 Mart Beyazıt ve Halepçe katliamları ile ilgili basın açıklaması yapıldı. Bir dakikalık saygı duruşundan sonra basın açıklaması metni okundu. Katliamların lanetlendiği açıklamada yaklaşan Irak'taki emperyalist saldırıya değinildi. Eylemi İHD, SDP, TAYAD, GÖÇ-DER, EKB, ÖMP, SY Kızıl Bayrak, Atılım, D. Demokrasi düzenledi. "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganları atıldı. Eyleme yaklaşık 60 kişi katıldı.

Zorla müdahale yasası protesto edildi...

15 Mart günü, ölüm orucuna zorla müdahalenin yasallaştırılması nedeniyle, İzmir Cezaevi Çalışma Grubu tarafından AKP il binası önünde bir basın açıklaması yapıldı. Eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı. "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" vb. sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Gençliği mücadeleye çağırıyoruz!

Bugün sistemin gençliğe dayattığı yoz, bireyci kültürü kırmak ve gençliği geleceksizleştirme politikalarına karşı alternatif kültürümüzü yaratmak için sınırlı da olsa bir takım adımlar atıyoruz. Bu ekseninde oluşturduğumuz Mamak İşçi Kültür Evi Gençlik Komisyonu olarak 16 Mart günü, hem gençlerle tanışmak hem de gençliğin sorunlarını ve savaşı tartışmak amacıyla bir müzik dinletisi düzenledik. Etkinliğe yaklaşık 30 kişi katıldı.

Çıkardığımız afiş ve el ilanlarıyla etkinliğin çağrısını yaygın bir şekilde yaptık. Etkinliğe gelen gençlerle, gençliğin sorunları, savaşın gençlik üzerinde yaratacağı etkiler ve gençliğin alması gereken tutum üzerine sohbetler gerçekleştirdik. Etkinlik planladığımız gibi tartışma havasında geçmedi, ama söylediğimiz türkülerle ve marşlarla coşkulu bir ortamda gerçekleşti. Şair dostumuzun şiirleriyle katıldığı etkinliği, tüm gençleri sorunlarına sahip çıkmaya ve mücadeleye çağırarak sonlandırdık.

Gençliği burjuvazinin yoz kültüründen kurtarmak ve kendi saflarımıza çekmek için etkinliklerimize devam edeceğiz.

**Mamak İşçi Kültür Evi
Gençlik Komisyonu çalışanları**

İstanbul Eczacılar Odası üyesi ile savaş üzerine konuştuk...**“Emperyalist savaşa hayır!”**

- *Mevcut eylemliliklerle savaşın durdurulabileceğini düşünüyor musunuz?*

- Durdurulabilir diye düşünüyorum. İnsanların inancı olmasa bu tür eylemler de olmaz. İnanmak zorundayız ve inanıyorum. Ama belki engelleyemeyebiliriz bunu söylüyoruz, bunun da bilincindeyiz. Ama durdurulabilir de diyoruz.

- *Siz bir umudu dile getiriyorsunuz. Ancak gerçekten savaşın durdurulması için ne yapılması gerektiğini düşünüyorsunuz?*

- İnsanların gücüne güç katması gerekir. Halkların çok daha fazla alanlara, sokaklara çıkması gerekir. Savaşa karşı olduğunuzu gerçekten haykırmak zorundasınız. Başka bir dünya mümkün diyoruz. Bu gerçekten içi boş bir laf değil. Savaş yanlısı devletler var, ama bunun karşısında da savaşa hayır diyen milyonlar var.

- *Türkiye halkları üzerinden de yüzde 90-95'inin savaşa karşı olduğunu söyleyebiliriz...*

- Bu oran gerçekten ne kadardır bilemiyorum, ama bu oranın alanlara fazlasıyla yansımaları gerektiğini düşünüyorum.

- *Peki yansımalarını neye bağlıyorsunuz?*

- Tabii bunun birçok bileşeni vardır. Bazı eylemliliklerde halka inemeyebiliyorsunuz. Biz 1 Mart'ta Ankara'ya giderken İstanbul Eczacı Odası olarak gittik. Ben eczanemde yakama “İrak'ta savaşa hayır” diye bir kokart takıyorum. Geldiğinde hastalarımız “ne yapıyorsunuz” diye sordular. “1

Mart'ta Ankara'ya gidiyoruz” dedim. Ve onlar da katılma isteği ile yanıp tutuştular. Ama nerede, ne şekilde, kimlerin arkasında, hangi örgütlülükle gideceklerini çok da fazla bilemedikleri için gelemeyen birçok insan oldu. Bizler yani örgütlü insanlar çok rahat gidiyoruz. Kendi meslek odanızdır, sendikanızdır, bir yapınız vardır gidersiniz. Ama bunun dışında örgütsüz bir halk olduğunu, onların da yeteri kadar alanlara yansımalarını düşünüyorum. Bir de medyanın, bilinçli olarak tabii ki, ilgisinin çok yetersiz olduğunu düşünüyorum. Mesela 1 dakika karanlık eylemliliği var, Susurluk konusunda örneğin ilgi göstermişti medya, ama şu anda bu ilgiyi göremiyoruz.

Halkların duyarsız olmadığını, ama bu alandaki eksikliğin farklı sebepleri olduğunu düşünüyorum.

- *Bunun önüne geçmek için bulunduğumuz her alanda emperyalist savaşa hayır komiteleri vb. kurmak gerekiyor...*

- Var zaten, “İrak'ta Savaşa Hayır” koordinasyonu var.

- *Evet var ama bunun yerelliklere yansımaması problem...*

- Evet o bir eksiklik. Onu nasıl yapacağımızı da zaten tartışıyoruz. Ben aynı zamanda “İrak'ta Savaşa Hayır” koordinasyonunun bir üyesiyim. Gerçekten bunun için kafa patlatıyoruz. Çünkü bu temsili düzeyde olmamalı. Herhangi bir meslek örgütü, herhangi bir yapı kendi üyelerini götürüyor, ama halka

inmek için başka şeyler yapmak gerekiyor.

- *“İrak'ta savaşa hayır” derken neden sadece Irak'ta? Mesela Amerika'nın tüm Ortadoğu'ya yerleşme gibi bir niyeti varken...*

- Bu koordinasyon ilk olduğu zaman tartışıldı.

Bir grup arkadaşımız savaşa hayır dedi. Fakat bu arada haklı savaşlar da vardır gibi bir tartışma olunca ve herkesi kapsamaması, bütün kitleye inebilmesi anlamında “İrak'ta savaşa hayır” denildi. Ama bu diyelim ki yarın başka bir yere taşındığı zaman, sizin de belirttiğiniz gibi, o zaman bu isim “İran'da savaşa hayır” olur. Irak'ta saldırı çok yakın bir gündem olduğu için böyle bir isim aldık.

- *Siz bu savaşın emperyalist bir savaş olduğunu düşünüyor musunuz?*

- Tabii ki, elbette. Başka türlü düşünülebilir mi?

Biz Amerikan emperyalizmine, emperyalist bir savaşa hayır diyoruz. “İrak'ta savaşa hayır” derken bu bir kısa başlıktır.

- *Geniş kitleler nezdinde bu savaşın kirli ve haksız bir savaş olduğunu teşhir edebilmek için koordinasyonun “Emperyalist savaşa hayır” vb. bir isim alması gerekmez miydi?*

- Platformun altı budur. Biz bunu sloganlarımızla ya da basın duyurularımızla, mitinglerde bu şekilde dile getiriyoruz. Altını bu şekilde dolduruyoruz. Ben bu savaşa emperyalist savaş diyorum. Ama yapı içinde bunu böyle demeyenler de olabilir. Bizim amacımız çok geniş bir kesimi içine alabilmek.

Bir deneyim...**Haklarımızı ancak kararlı bir mücadeleyle alabiliriz!**

Ben Ümraniye'de petro-kimya sektöründe çalışan bir işçiyim. Çalıştığımız işyerinde günde 10 saat tüm haklardan yoksun çalışıyoruz. Bir arabanın arkasında havalandırmasız ve oturacak yer olmadan taşınıp duruyoruz. Bütün angarya işlerini yaptığımız yetmezmiş gibi en küçük bir molamızda dahi patron tarafından hemen azarlanıyoruz. Asıl işimiz dışında çaycılıktan temizlikçiliğe, hamallıktan diğer angarya işlere dek her türlü işi yapıyoruz. Buna rağmen aldığımız ücret asgari ücretin de altında ve paramızı zamanında alamıyoruz.

Ocak ayında yapılması gereken zam hiçbir şey söylenmeden erteleniyordu. İşçiler arasında uzun zamandır rahatsızlık vardı. Bir yandan paramızı almakta zorlanıyor, diğer yandan insan yerine dahi konmuyorduk. Bunda patronun daha önceki işçilerden herhangi bir karşı çıkış görmemiş olmasının önemli bir payı vardı. Buna güvenerek keyfi bir şekilde davranıyordu. Zammı erteliyor ve maaşımızı sürekli geciktiriyordu. Bizler biriken tepkinin bir biçimde açığa çıkacağını biliyorduk. Bunun için sürekli aramızda konuşuyor, zam konusunda ortak bir karar vermeye çalışıyorduk. Eğer birlikte hareket edemezsek kaybedeceğimizin bilincindeydik. Sonunda zam miktarı belirleyip bunu dayatma ve istediğimiz kabul edilmezse işten çıkma noktasında anlaştık. Herhangi bir sorun olduğunda birlikte davranacaktık. Patronun bizi bölüp zayıf düşürmesine izin vermemek için her konuda anlaştık. Karşılaşabileceğimiz ihtimalleri gözetip buna karşı kendimizi hazırladık.

Maaş almamız gereken gün bize hiçbir şey

söylenmedi. Ertesi gün muhasebeciye paraya ihtiyacımız olduğunu ilettik, herhangi bir yanıt alamadık. Akşam patron telefon ederek parayı ertesi gün verebileceğini söyledi. Ertesi gün akşama dek paranın verilmesini bekledik. Fakat ses seda yoktu. Akşam saat 6'da, mesainin bitmesine rağmen, işyerinden çıkamamıştık. Bize bir şey söylenmiyordu. Bunun nedeni saat 7'ye doğru ortaya çıktı. Mesai bittikten yaklaşık bir saat sonra işyerine bir kamyon malzeme geldi. Bunu indirmemiz isteniyordu. Bunu yapmamaya karar verdik. Uzun zamandır duyduğumuz tepki en üst seviyeye ulaşmıştı. Sonunda patron odasından çıkarak kamyonu boşaltmamızı istedi. Bir arkadaş tepkili olduğumuzu ve bu nedenle de malı indiremeyeceğimizi söyledi. Patron şaşırmıştı, nedenini sordu. Arkadaş, paramızı alamadığımızı ve mesainin bittiğini söyledi. Arkadaşımızı odaya alarak adeta tehdit ettiler. Eğer çalışmaya devam etmek istiyorsa koşulları kabul etmesi gerektiğini, yoksa işten çıkmasını söylediler. Patronun amacı işçilerden birini çıkararak diğerlerine geri adım attırmaktı. Biz de dışarıda arkadaşlarla daha önce aldığımız karara uyacağımız konusunda anlaştık. Bir süre sonra arkadaş içeriden çıkıp işten çıkarılacağını söyledi. Patron kendisi gibi düşünen kim varsa hepsini işten çıkaracağını söylemiş. Biz topluca odaya girerek konuşmaya başladık. Arkadaşımızı işten çıkarmaya hakkı olmadığını, her türlü işi yapmamıza rağmen insan yerine konmadığımızı ve hakkımızı alamadığımızı söyledik. Verilen sözlerin tutulmadığından paramızı zamanında alamayışımıza

kadar bir dizi konuda tepki gösterdik. Her türlü angarya işi yapmamıza ve tamamen haklı olmamıza rağmen arkadaşımızı işten çıkarmaya hakkı olmadığını söyledik. Patron adeta şok olmuştu. İlk kez böyle bir tepkiyle karşılaşıyordu. Bir-iki söz gevelemek istediye de lafı ağzına tıkadık. Öfkeliydik, hakkımızı istiyorduk ve kararlıydık.

Tepkimizi blok olarak ortaya koyduktan sonra dışarı çıktık. Ya işten çıkarılacak ya da hakkımızı alacaktık. Patron yaşadığı şokun ardından muhasebeci ve ustayla konuştu. İşçilerin hepsinin çıkması durumunda yaşayacağı sıkıntıyı ve işlerin aksayacağını bildiği için geri adım atmak zorunda kaldı. Önce paranın olmadığı söylenirken, maaşlarımızı, iki aylık zam farkımızı ve bayramda verilmeyen ikramiyemizi aldık. Arkadaşımızın da işe geri alınmasını sağladık.

Yaşadığımız olaylar hepimiz için değerli derslerle doluydu. Öncelikle kendi gücümüze güvenmemiz gerektiğini, birlikte hareket ettiğimiz zaman kazanabileceğimizi gördük. Birbirimize olan güvenimiz arttı. Daha önce aramızda yaşanan gerginlikler nedeniyle oluşan sorunlar, birlikte hareket etmemiz sayesinde önemli ölçüde aşıldı. Bu, ortak mücadele gücüyü. Bundan sonra da eğer birbirimize güç vermeye devam eder, birlikte kararlı bir şekilde hareket edebilirsek daha ileri kazanımlar elde edebiliriz. Biz işçilerin birbirimizden başka güvenebileceği ve dayanabileceği hiçbir güç yok. Haklarımızı ve emeğimizin karşılığını dilenerek değil, ancak kararlı bir mücadeleyle alabiliriz.

Ümraniye'den bir işçi

Filistin emperyalist savaşın hedefidir

Azor Zirvesi çıkışında açıklama yapan haydutbaşı Bush, Irak sorunu çözüldükten sonra sıranın Filistin devletini kurmaya geleceğini söyledi. Oysa Filistin tarihini inceleyen her sağduyulu insanın rahatlıkla görebileceği gerçek şudur ki, 55 yıldır Filistin devletinin kurulması önündeki temel engel bizzat Amerikan emperyalizminin kendisidir.

Siyonist İsrail devleti hep ABD'nin koruma ve kollaması altında olmuştur. Tarihi Filistin halkına karşı giriştiği katliamlarla özdeşleşen İsrail'in kullandığı silahlar her zaman Amerikan emperyalizmi tarafından karşılanmış, bu ülke mali yönden sınırsız olarak desteklenmiştir. İsrail kural tanımaz küstah tutumlarını sürdürebilme cüretini de doğrudan ABD'ye borçludur. Beyrut kasabı Şaron yönetimi altında iki yıldan beri gününbirlik olarak süren akıl almaz yıkım ve katliamlar da Bush yönetimi tarafından tam destek görmüş, Şaron gibi sicilli bir katil "barış adamı" ilan edilebilmiştir.

Filistin devletinin kurulacağını ilan eden Bush'un her yönüyle destek verdiği Şaron yönetiminin bir günlük icraatlarına şöyle bir baktığımızda ABD'nin ikiyüzlülüğü tüm çıplaklığıyla ortaya çıkar: *"İsrail ordusu sabaha karşı (erkeklerin sabah namazı ve tarlaya gittiği saatlerde) helikopter destekli 30 tank ve buldozerle Gazze'de bulunan Nuseyrat mülteci kampına girdi. Filistinliler'in direnişiyile karşılanan bu saldırıda 3 yaşındaki bir bebek başından vurularak öldürüldü. İki Filistinli dinamitlenen evlerinin enkazı altında can verdi. 15 yaşındaki bir çocuğun da aralarında bulunduğu dört Filistinli daha öldürüldü. Yaralanan 17 kişiden üçünün başından vurulmasından ötürü durumu ağır. Yine Gazze'nin kuzeyindeki Beyt Lahiya'da iki Filistinli genç öldürüldü. Kentteki erkeklerden 700'ü göz altına alındı."* Bir günlük icraatının basına yansıyan kısmı bu kadar kanlı olan siyonist devlet, ABD tarafından barış için harcadığı çabadan dolayı takdir görmektedir. Dünyayı kana bulayacak emperyalist savaşı demokrasi adına sorumluluk, Irak'ı işgal etmeyi Irak halkını diktatörlükten kurtarmak olduğunu iddia eden Bush ve savaş çetesinin, Şaron'un yönetiminin Filistin halkına karşı giriştiği katliamları "barış adına harcanan çaba" olarak değerlendirmesi şaşırtıcı değildir.

Amaç Arap halklarının aldatılmasıdır

Siyonist işgale, İsrail devletinin zorbalığına her zaman destek veren, Filistin halkının işgale karşı yükselttiği direniş terör olarak değerlendiren ABD, ne oldu da Filistin devletinin kurulmasından sözetmeye başladı?

Bu ihtiyaç, bölge halklarını, işçi sınıfı ve emekçileri hedef alan emperyalist savaş planıyla doğrudan bağlantılıdır. Bush ve ekibi, barışçı bir çözüm bulunarak Filistin devletinin kurulacağına dair ikiyüzlü yalanlar ortaya atarak, başta Filistin halkı

olmak üzere tüm Arap halklarında bir yanılısma ve beklenti yaratmak, emperyalist savaşa karşı biriken tepkileri yumuşatmak hesabındadır

Amerikan emperyalizminin akıl hocaları, Arap halklarının Filistin sorunu ile ilgili duyarlılığını ve anti-Amerikan, anti-emperyalist tepkinin yaygınlığını çok iyi bildikleri için, tam da Filistin sorunu üzerinden demagoji yapıyorlar. Arap halklarına şirin görünme çabası, emperyalist savaşa karşı yükselecek direniş zayıflatmak içindir. Arap dünyasının bir yangın yerine dönmesi ABD yönetiminin kabusudur. Zira bu ateş hem onları hem de Ortadoğu'daki uşaklarını yakabilir.

Filistin devletinin kurulacağı üzerine yürütülen demagojinin bir diğer nedeni ise, savaşa destek vermeyen Arap rejimlerinin desteğini almak ya da hiç değilse "tarafsız" bir konumda tutabilmektir. ABD-İngiliz savaş ittifakına karşı aktif bir tutum geliştirmemelerine karşın, Irak saldırısına onay vermeyen birçok ülke var. Nitekim Arap Birliği sözcüsü Hisam Yusuf tarafından yapılan açıklama ile ABD'nin Irak'a verdiği ultimatom reddedildi. ABD'yi uluslararası meşruiyete aykırı davranmakla suçlayan Yusuf, "Güvenlik Konseyi'nin 1441 sayılı kararı zaman sınırlaması içermemektedir ve dünya Irak'ın bu karara uygun olarak silah denetçileriyle işbirliği yaptığına tanıktır" ifadeleriyle, Arap Birliği adına pasif de olsa savaşa karşı çıkıyor. Elbette bunun gerisinde Arap halklarının ABD emperyalizmine karşı duyduğu nefretin büyük bir payı var.

Filistin yönetimi ABD baskısı altında

İki yılı aşkın bir süreden beri İsrail ordusu tarafından yürütülen işgal, yıkım ve katliamlar Filistin özerk yönetimini fiilen işlevsizleştirdi. Arafat'ın ekibi büyük oranda dağıtıldı. Tüm yaşananlara karşı siyonistler kendilerine doğrudan uşaklık yapacak bir yönetim kurmayı başaramadılar. Arafat yaşadığı tüm güç ve inisiyatif kaybına rağmen halen etkinliğini koruyor. Bu arada siyonist işgale karşı direniş de kuşatma ve tecrit cenderesine karşı devam ediyor. İsrail devletine destek verip Şaron'u "barış adamı" ilan eden Bush yönetimi, Arafat'a yüklenerek "reformlar" yapmasını dayatıyor. Filistin direnişini terörizm olarak niteleyen Bush, başbakan ataması için Arafat'a sürekli baskı yapıyor. ABD baskısı karşısında geri adım atan Arafat, kendisini "sembolik lider" konumuna itecek başbakan atama dayatmasına boyun eğdi. Arafat'ın başbakan adayı 'Ebu Mazen' olarak da bilinen FKÖ'nün iki numaralı ismi Mahmut Abbas oldu. Başbakan atanması kararına tepki gösteren Hamas, kararın ABD ve siyonistlere ait olduğunu savundu. Hamas'ın siyasi lideri Abdülaziz El Rantsi, yaptığı açıklamada, "Hamas'ın tercihi direniştir ve direnmeye devam edecektir" ifadelerini kullandı. Bu durum, ABD-İsrail tarafından öteden beri kışkırtılan ve Filistin direnişini zayıflatmayı hedefleyen iç çatışma yaratma amaçlarına da uygun düşüyor.

Filistin sorununa el atmak emperyalist savaş planının bir parçasıdır

Filistin direnişini ezebilmek için her yönüne başvuran emperyalist-siyonist ittifak, siyonist işgale karşı direnen her gücü terörist ilan ediyor. Bush ve Şaron'un "terörizmle savaş" yorumları da ayındır; buna göre El Kaide ve Bin Ladin, FKÖ ve Arafat ile özdeşdir. Bush da Şaron gibi, "Filistin terörünü durdurmak" ve "Filistin yönetimini yenilemek"ten bahsediyor. Ama aynı zamanda Filistin devletinin kurulmasından da söz ediyor. Havuç-sopa politikası bir arada yürütülüyor. Her iki yöntemin amacı aynı; vaatle ya da imha ederek Filistin direnişini ezmek. Ortadoğu'nun bu en önemli direniş mevsisini ezmek, bunu başaramadıkları ölçüde pasifize etmek, savaş koşullarında özel bir önem taşıyor emperyalist haydutlar için. Yıkım ve katliamlara karşı süren bir Filistin direniş, emperyalist savaşın yıkımı altında ezilmek istenen bölge halkları için hem yol gösterici olacak, hem de moral kaynağı. ABD'nin Ortadoğu'ya dönük yeniden paylaşım ve düzenleme planları uzun döneme yayılacağı için, halkların direniş açısından en küçük bir kıvılcımın bile önemi var.

Amerikan emperyalizminin döktüğü kanda boğulabilmesi, bölgede direnişin yayılıp yaygınlaşmasına bağlıdır. Direniş yaymak ve güçlendirmek ise, savaşa ve Filistin'deki siyonist işgale karşı her düzeyde enternasyonal dayanışmayı geliştirmekten geçiyor. Bu bilinç açıklığı ile hareket edilip buna uygun bir mücadele yükseltilemediğinde bölge halklarının ödeyeceği bedel çok ağır olacaktır.

Dünya, Ortadoğu ve Türkiye

Sunuş

Dünya, Ortadoğu ve Türkiye başlığıyla sunulan bu kitap Mart 1991 tarihli bir temel metinle başlamakta ve aradan geçen 12 yıllık dönemin çeşitli evrelerinde dünyadaki gelişmeleri konu alan bir dizi teorik-siyasal değerlendirmeden oluşmaktadır. Bu değerlendirmeler arasında dolaysız bir devamlılık bağı yoktur; dolayısıyla okur, ilgi duyduğu konuya da bağlı olarak, onların her birini pekala bağımsız birer metin olarak da inceleyebilir. Bütünlük daha çok bölümlerin kendi içinde vardır; nitekim metinler bu durum gözetilerek sınıflandırılmıştır. Fakat bu yapılırken yine de kronolojik bir mantık gözetilmiştir. Bundan dolayıdır ki örneğin Ortadoğu konulu değerlendirmelerin bir kısmı kitabın başında yer alırken öteki bir kısmı sonunda yer almaktadır.

Kitabı oluşturan değerlendirmeler arasında dolaysız bir devamlılık ilişkisi olmadığı ifadesi yine de yanıltıcı olmamalıdır. Kitaba dünya olaylarıyla ilgili bütünsel bir bakış açısının egemen olmasının ötesinde, bu olayların değişik yönlerini ele alan metinler çeşitli açılardan birbirini tamamlamakta, ortaya dünyadaki durum ve gelişmelere ilişkin olarak bütünlüğü olan bir tablo koymaktadırlar. Mart 1991 tarihi taşıyan ve ilk sırada yer verilen temel metinde ortaya konulan dünya değerlendirmesi, bir bakıma kitabın genel çerçevesini de vermektedir. Okur kitabı bütünlüğü içinde incelediğinde, sonraki yıllara yayılan bir dizi

değerlendirmenin buradaki çerçevesinin açıklanması ve gelişmeler ışığında doğrulanması olduğunu görecektir.

Bu derleme önden Türk dış politikasına ilişkin değerlendirmeleri de içerecek şekilde tasarlanmıştır. Fakat kitabın hacmini zorlaması üzerine bu tercihten vazgeçildi. Bu durumda Türk dış politikası kapsamına

giren değerlendirmeler ayrı bir kitap halinde sunulacaktır. Kitabın hacmini normal ölçüler içinde tutma kaygısının bazı değerlendirmelerin Türkiye bölümlerine yer vermemek gibi bir tercihe yolaçtığını da bu arada belirtmek gerekir. Bu, bazı değerlendirmeleri parçalamak gibi bir sonuç yaratmış olsa da, esas konusu dünya olayları olan bir kitap için amaca uygun bir tercih olmuştur.

Doğu Avrupa'daki çöküşün Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla tamamlanmakta olduğu, bu gelişmelerin etkisi altında "tarihin sonu" nun ilan edildiği, ortalığı bir inançsızlık ve döneklilik furçasının kapladığı bir sırada kaleme alınan "Bugünün dünyası: Süreçler ve eğilimler" başlıklı metin şu sözlerle sona eriyor: "Sonuç olarak; burjuva ideologların büyük spekülyasyonlara konu ettiği 1989, tarihin değil yalnızca bir dönemin sonunu işaretliyor. İnsanlık yeni bir döneme girmiştir. Yeni dönem yeni bir devrimler dönemi olarak tarihe geçecektir; nesnel olgular buna işaret ediyor, belirtiler bunu gösteriyor."

Bu düşüncenin egemen olduğu temel bir değerlendirme ile başlayan Dünya, Ortadoğu ve Türkiye, denilebilir ki devamında, insanlığın girmiş bulunduğu bu yeni dönemde dünyadaki gelişmelerin çok değişik açılardan bütünsel bir tablosunu devrimci bir bakış açısıyla sunmaktadır. Bu özelliğiyle kitap dünyadaki gelişmelere ilgi duyanlara, özellikle de devrimci okura gerekli yararı fazlasıyla sağlayacaktır.

25 Şubat 2003

"Özgür olmak zorunda olan şiir değil, şairdir!"

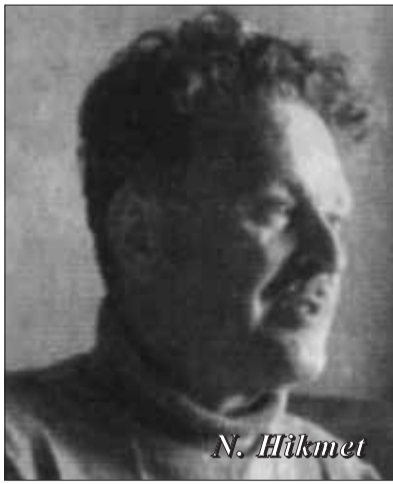
Sanat ve sanatçı üzerine...

İçinde bulunduğumuz emperyalist-kapitalist düzende, her şey satılığa çıkartılmış, insana ait tüm değerlerin içi boşaltılmış, insanlık kültür üretmekten giderek uzaklaşmıştır.

Gelişen bilim ve teknoloji, daha fazla kâr hırsı için kullanılırken insanlık açlığa, hastalıklara, ölümlere terkedilmiştir. İnsanlığın bugüne dek biriktirdiği kültür de kendini giderek tüketmektedir. İnsanlık kapitalizm çağında tarihinin en karanlık, yoz ve zalim dönemini yaşamaktadır.

Nedeni ise ortadadır. Kapitalizmde egemen olan sınıf, egemenliğini korumak için bir çok aracı devreye sokar. Bu kimi yerde açıktan baskı ve şiddet araçları olur, kimi yerde ise ideolojik, politik-kültürel alanlarda karşımıza çıkar. Bunun örneklerini eğitimle medyayla, sanatla yaşamın her anında hissetmekteyiz. Bu anlamda cop ile TV arasında özünde fark kalmamakta, ikisi de aynı işlev için devreye sokulmaktadır. Yani egemen sınıf için, ezilenleri bastırmak, sindirmek, korkutmak, kandırmak için...

Bu anlamda sanata ve sanatçı kavramlarına bakarsak, sanatçı kavramı kapitalist düzende elit bir kesimi anlatır. Ve bu düzenin tercih ettiği sanatçı, tarafsız olan, dünyada olup bitenlerle değil de sadece sanatıyla ilgilenen, ruh hali önemli olan "özgür"

N. Hikmet

P. Neruda

B. Brecht

bağımsız kişilerdir. Ve tarafsızlık bu özgünlüğün ön koşuluymuş gibi sunulmaktadır.

Bir diğer yön ise sanatçının para kazanması için, talebe göre, sanat ürettiğidir. Bu sanatçıların tarafsızlık iddialarının topluma karşı sinsi bir tehdit olduğu ortadadır. Çünkü devamında duyarsızlık, yabancılaşma vb. gelecektir. Bu "sanatçılar", tarafsızlıklarını, örgütsüzlüklerini teorileştirip, topluma bunu bir zehir gibi yaymaktalar. Sanatın her dalında bu durum kendini gösterebiliyor. Bu sanatçıların ürünlerinden (roman, resim, sinema vb.) bireycilik, yozlaşma, yabancılaşma sızmakta, iç bunalımlar allanıp pullanarak piyasaya sunulmaktadır. Bu sanatçılar geleceğe miras hiçbir ürün bırakmamaktalar. Çünkü şimdinin gerçekliğine yüz çevirerek tanıklık etmekten özenle kaçınmaktalar. Yanı sıra bilimin ve tarihin sanat eserlerinde

"yenileştirildiğine" bunun da aslında tahrir olduğunu görmekteyiz. Bu "özgür" sanatçıların ürünlerindeki (daha çok yazınsal alanda) özgürlüğü nasıl anladıkları ortaya çıkıyor.

Kapitalizmde özgürlük, bir kot markasına ya da bir cep telefonuna indirgenecek denli içi boşaltılmış bir kavramdır. Sanatta ise; özgürlük adına, örneğin cinselliğin yozlaşması tarafsızlık, örgütsüzlük olarak yansıyor. Özgür olma kaygısıyla toplumsal değerler

"aşılıyor" ve geçmişin kültür mirası göz ardı ediliyor. Kaygı, "geleneksel" olmama kaygısıdır. Dünyada hüküm süren kültür emperyalizmi sayesinde zenginlik ve çeşitlilik ortadan kalkıyor, tek tipten oluyor. Anlamsızlığın, özgürlük ve özgünlük olarak algılanabildiği bir sanat anlayışında karşımızda duran.

Oysa, bizler biliyoruz ki; "özgür olmak zorunda olan şiir değil, şairdir" ifadesindeki gibi, sanatın özgür olabilmesi sanatçının özgürlüğü ile mümkündür. Bu da emperyalist kapitalist sistemin yıkılıp aşılmasıyla olanaklıdır. O nedenle de sanatçı bu işte bir fiil taraf olarak yer almalıdır. Aksi takdirde ne ürünleri özgür olabilir ne de kendi. Sanatçının ihtiyacı ve görevi olan bu işte sanatçı topluma karşı sorumluluk duymalı ve onunla iç içe mücadelede yer almalıdır.

Bir okur/İzmir

Fabrika deneyimlerinden...**Örgütsüz olmak patronun her tür oyununa gelmektir**

Her işçi bilir ki sermaye, yani patronlar daima daha fazla kâr etmek isterler. Bu iki kere ikinin dört ettiği kadar açıktır. Ve dünyanın neresinde olursa olsun patronlar bunun için ortak hareket ederler. Patronları, işçiler üzerindeki bu pervasız sömürden alıkoyacak tek bir güç vardır; o da işçilerin birliği, dayanışması ve örgütlülüğüdür. Azınlığın aynı kadere mahkum ettiği çoğunluğun örgütlenmeyi başararak karşısına tek güçle dikilmesidir. Her işçi böyle yapmak gerektiğini de bilir, ama sermayenin bin bir türlü oyunları ile kolay bir şekilde bunu sağlayamaz. Zam dönemlerinde işçiler bunu bir kez daha yaşarlar.

Ben de çalıştığım fabrikada zam dönemi olduğu için patronun bize oynadığı oyunlardan bahsedeceğim.

Firmamız yabancı sermayeyle ortak.

Ürettiğimiz ürünlerin hemen hepsi ihraç ediliyor. Ve normalde haftalık yapılan mal sevkiyatları var. Bayramdan sonra patron işçileri toplayıp bir toplantı yaptı. Daha asgari ücret açıklanmamıştı. Çünkü bize yapılan zamlar asgari ücrete yapılan oran üzerinden hesaplanıyor. Yılbaşından sonra en çok da Şubat ve Mart ayında işlerin açılacağını, mesailerin de başlayacağını söyledi. Bu toplantıdan sonra ise tam tersi bir durum oldu. Yılbaşına kadar işler normal şekilde çıkıyordu. Yılbaşından sonra ise üretimi azaltmaya başladılar. Şubatın başlarına kadar üretim bayağı azaldı. Asgari ücrete yapılan zam belliydi artık. İşçiler de ona göre zam yapacaklarını tahmin etmeye başladılar. Daha ortada bir şey yokken işten çıkarma olacağı söylentisi yayılmaya başladı. Çünkü aylık gelen sevkiyat listesi o ay içinde ne kadar üretim yapılacağını gösteriyordu. Bir bölüm neredeyse komple gün boyu oturuyordu. Bu da işçilerin psikolojilerini bozuyordu. İşten çıkarma söylentileri yavaş yavaş işçilerde tedirginlik yaratmaya başladı. Üretilen mallar depoda stoklandığı için bu tedirginlik artmaya başladı. Benim çalıştığım bölümde hemen hemen hiç boş durmuyorduk. Bunun için işçiler tedirgin olmuyordu. Öyle bir durum ki, çalışmayanlar çalışanlara özeniyordu.

Ocak ayının sonlarına doğru müdürler bölüm sorumlularını çağırıp işten çıkarmaların olacağını, kendi isteğiyle çıkmak isteyen varsa kıdem ve ihbar tazminatının yarısını verileceğini, bunu tüm işçilere söylemelerini istedi. Normalde işten çıkarma olduğunda patron, "ben işten atacağım" demiyor. Hatta atacağı güne kadar bunu saklıyor. Özellikle işten çıkarma yapacağını iki bölüme söyledi. Bundan sonra işçilerde acaba ben olur muyum kaygısı oluşmaya başladı. Öyle ki, işçiler gün boyu duyduklarını birbirlerine aktarıyorlardı. İşçilerin içinde bulunduğu ruh halini, işsizlik kabusunun bile işçiler için ne ifade ettiğini iyi bilen patron, bu durumu çok iyi kullanmaya çalıştı. Bu psikolojik baskı günlerce devam etti. Cuma günü, yani ayın son günü,

çıkaracakları işçilerin kimler olacağını belli olacağını belirttiler. Ama müdürlerin söyledikleri birbirini tutmayan çelişkili şeylerdi. İşçilerde artık öyle bir durum oldu ki, "çıkaracaklarsa çıkarsınlar da rahatlayayım, bunca eziyeti ne diye yapıyorlar" şeklinde söylenmekten kendilerini

alıkoyamıyorlardı. Hatta gün boyu "son çayımı sizinle içeyim, son yemeğimi sizinle yiyeyim" diye birbirlerine takılıyorlardı. Bu da diğerleri tarafından tepkiyle karşılanıyordu. Kimisi ise kimsenin sevmediği yalaka olan birini giderayak şunu bir güzel dövsem mi, ya da bugün bu ustabaşına itaat etmeyeceğim gibi söylemlerle stres atmaya çalışıyorlardı.

İşçilerdeki bu tedirginlik evde ailelerine de yansıyor. Bu günler boyunca, konuştuğum her işçi uykusunun kaçtığını, evdekilerin de bundan etkilendiğini söylüyorlardı. Cuma günü iş çıkışı beklenen açıklama yapılmadı. Ama işçiler köpüre köpüre üstlerini değiştirip servislere bindiler. Diğer vardiyada çalışan işçiler açıklama istemiş ve bu yapılmıştı. Ertesi gün sabah gittiğimizde işçiler yerlerine oturdular ama kimse çalışmak istemiyordu. Yavaş yavaş hep beraber çalışmayalım söylemleri yükselmeye başladı. Ve bu git gide içgüdüyle tek tük çalışan işçilerin işi bırakması, sonuçta hep beraber işi durdurmayı sağladı. Artık bizlere oyun oynandığı konusunda tereddüt duymuyordum.

İşçilerle oturmuş durumu konuşuyoruz. Herkes normal zamanlarda rahat yapamadığı şeyi, içinden geleni söylüyordu. Çok doğal olarak yıllardır içlerinde biriken tepkiyi yavaş ta olsa göstermeye başlıyorlardı. Bölüm sorumluları işçiler arasında geziyordu. Bizim bölümün sorumlusu o gün işe geç geldi. Diğer sorumluyu çağırıp çalışmayacağımızı, toplantı istediğimizi söyledik. Normal zamanlarda iş başı yapıldıktan sonra denetlemeye gelen amir bu defa kendisine haber verilmesine rağmen gelmiyordu.

Biz yavaş yavaş ayağa kalkmaya başladık. Yavaş yavaş işçiler yanımıza gelmeye başladılar. Bunun üzerine bölüm sorumlusu diğer bölümü de çağırıp açıklama yapmaya başladı. Kendisinin işten çıkarma olup olmayacağını bilmediğini, olsa da kimlerin çıkarılacağını bilmediğini, sadece müdürün dün çıkışta kendisine zam oranlarını açıkladığını, zaman olmadığı için de bugüne kaldığını vb. söylemeye

başladı. İşçiler konuşmaya başladılar. Bu arada amir işçilerin söylediklerini dikkatle dinliyordu. Şirket aslında kimseyi işten çıkarmak istemiyor; bunun için elinden geleni yapıyor; açıklamanın gecikmesi bunun içindir; son ana kadar bunun için çalışılıyor vb. şeyler sıraladı. İşçiler zam oranının düşük olduğunu söylediler. O da "Burası Türkiye, durumu siz de biliyorsunuz; bakın buranın patronu gelmiş burada kurmuş şirketini, niye? Çünkü buranın işçilik maliyeti düşük. Bulgaristan'a gidecekmiş orda işçilik buraya göre daha ucuz. Ama buraya gelmiş" vb. şeyler söyledi.

Toplantı sırasında başka işçiler işyerinde yaşanan sorunlardan bahsettiler. Bu asıl konunun dağılmasına neden oldu. Amirin de işine yaradı. Her söylenenden sonra konuyu istediği gibi başka yönlere çekmeye çalıştı. İşçilerin konuyu dağıtan sözler söylemelerine müdahale etmeye çalıştık. Konunun kendisi açıklığa kavuşmamıştı daha. En sonunda bir işçi düşünmeden şu sözleri söyledi. "Bana zam vermeyin de, işten de çıkarmayın buna razıyım." Bu sözlerden sonra amir herkese dönüp "işte bakın" dedi. Duymak istediği laf buydu aslında. Günlerce işçilere uyguladıkları psikolojik baskının amacı kimi işçilerde yarattığı etkiyi kullanarak düşük oranlı zammı tepkisiz bir şekilde işçilere kabul ettirmektir. İşçinin bu sözünden sonra herkes ona karşı tepki gösterdi. Oynanan oyun bunun içindi. Aslında zamlardan başlayarak ilerde yavaş yavaş devam edecek olan saldırının bir başlangıcıydı. Nitekim bundan sonraki günlerde tekrar bir toplantı yaparak "kimseyi işten çıkarmadık, ama bu sizden fedakarlık istemeyeceğimiz anlamına gelmiyor" şeklinde açıklamalar yapmışlar.

O günkü toplantıyla beraber toplam bir saat çalışılmadı. İşverenin diğer sözcüleri çalışmadığımız için bu amire fırça attılar. Bir saatlik çalışmamak onlar için çok önemliydi. İşçilerin ruh hallerinin onlar için bir önemi yoktu. Bu arada diğer vardiyanın bir başka bölümünde işçiler, düşük zamma karşı üretimi düşürme eylemi yapmışlar. Bu bölümdeki işçiler normalde bize oranla daha fazla maaş alıyorlar, zamları da bizim bölüme göre daha fazla. Eylem bizim bölüm işçilerinin hoşuna gitmişti. Cumartesi bizim de yaptığımız kısa iş bırakma eyleminde onlardan alınan moral güçte vardı.

Bu toplantı sonrası on dakika bile geçmeden amir gelip toplantı yaptı. Müdürü aradığını ve işten çıkarmaların durdurulduğunu söyledi. Herkesin ağzından şu söz çıkmaya başladı: Oyuna getirildik! Bizimle oynadılar! Bundan sonra işçiler biraz rahatlamıştı. Çünkü ilk defa birlikte hareket edilip üretim durdurulmuştu. Ama patrona karşı tepki içten içe daha fazla büyümüşü. İşçilerle işsizlik tehdidiyle oynamak kolay bir şeydi işte. Onlar da biliyor ki, işsizlik işçiler için bir kabus.

Çalıştığım fabrikada bize uygulanan bu oyun gösteriyor ki, sermaye bu tehdidi çok rahat bir şekilde kullanabiliyor. İşçiler birlik beraberliklerini sağlamadıkları sürece bu oyunlar daha çok oynanır. Bize düşen bundan bize gerekli olan dersi çıkarıp, bizimle oyuncak gibi oynamalarının karşısına geçmek. Geleceğimizi elimize almak için örgütlenip sermayenin karşısına dikilmektir.

Bir metal işçisi

Almanya'da sosyal saldırılar hızlandı

Almanya'da Başbakan Gerhard Schröder 14 Mart günü beklenen konuşmasını yaptı ve sosyal kısıtlamalara hız verileceğini bildirdi. Schröder yaklaşık 1,5 saat süren konuşmasında önümüzdeki dönemde özellikle işsizlik sigortası, iş yasası, sağlık sigortası ve vergi yasalarında önemli değişikliklerin yapılmasının tasarlandığını söyledi.

Yapılan açıklamaya göre işsizlik parasından faydalanma süresi kısıtlanıyor. İşsizlik parasından azami faydalanma süresi 55 yaşına kadar olan işsizler için azami 12 aya, 55 yaş üzerindeki için 18 aya indiriliyor. Henüz yürürlükte olan yasaya göre, işsizlik sigortasından faydalanma sınırı 45 yaşın altındakiler için 12, 45 yaşın üstündekiler için 18, 47 yaş üzerindeki için 22, 52 yaş üzerindeki için 26 ve 57 yaş üzerindeki için 32 ay. Bu sürelerden faydalanmak için işsizlik sigortasına ödenen primin süresi gözönünde bulunduruluyor. Yapılması tasarlanan değişiklikle işsizlik sigortasından faydalanan 55 yaş üzerindeki işsizlerin sayısının yaklaşık üçte bir oranında düşeceği düşünülüyor. Yaş gruplandırılmalarında 55-59 yaş arasında olanların yaklaşık % 21'i işsiz. Bu yaş gruplandırılmaları arasında en yüksek işsizlik oranı oluyor. Almanya'daki ortalama işsizlik oranı yaklaşık % 12.

İşsizlik sigortasında yapılması tasarlanan diğer bir değişiklik ise işsizlik yardımıyla ilgili. Buna göre işsizlik yardımı ve sosyal yardım birleştiriliyor ve bugüne kadar işsizlik yardımından faydalanan işsizlere sosyal yardım miktarı kadar yardım yapılıyor. Bu yardım miktarının tespitinde işsizlerin nakit parası ve malvarlığı ile birlikte, eşinin geliri de gözönünde bulunduruluyor ve yardım bu oranda düşürülüyor. Bir işsiz işsizlik yardımından faydalanabilmesi için elinde bulunan varlığı 33.800 Euro'dan 13.000 Euro'ya indiriliyor. Yani işsizlerin 13.000 Euro'dan fazla varlığı varsa, bunu bu sınıra kadar tüketmeli. Bu süre içerisinde yardımdan faydalanamıyor. Eğer eşin geliri 482 Euro'yu geçiyorsa aradaki fark işsizlere verilecek işsizlik yardımından kesiliyor.

İş arayan işsiz için kabul edilebilirlik sınırı da artırılmak isteniyor. Şu an geçerli olan yasaya göre, işsizlerin işsizliğinin ilk üç ayı içerisinde kendisine bulunan yeni işyerinde alacağı aylığın eski aylığına göre % 20 oranında düşük olması bu işi kabul etmemek için geçerli bir neden sayılmıyor. Bu oran sonraki üç ay için % 30'a çıkıyor ve işsizliğin yedinci ayından itibaren yeni işi kabul etmemek ancak alınacak aylık işsizlik parasından düşükse mümkün oluyor.

İş yasasında yapılmak istenen değişikliğe göre, yeni kurulan işyerleri ilk dört yıl içerisinde meslek odalarına

ödemeleri gereken ücretlerden muaf tutulacak. Beş kişiye kadar eleman çalıştıran işyerleri iş antlaşmalarını dört yıla kadar sınırlandırabilecek (bu süre diğer şirketler için iki yıl). Bu işyerlerinde iş güvencesi yasası diğerlerinden farklı uygulanacak. Beş kişiye kadar işçisi bulunan işyerlerinde işten çıkarmalar şu an geçerli olan sosyal kriterlere (görev süresi, evlilik durumu, maddi durum, yaş vs.) göre gerçekleştirilmeyecek, işverenin tercihi belirleyici olacak.

Sağlıkla ilgili öngörülen değişikliğe göre ise, sağlık sigortalarına ödenen oran % 14,3'den %13'e düşürülüyor, böylece yaklaşık 15 milyar Euro'luk bir tasarruf gerçekleştiriliyor. Bunun karşılığında, normalde hastalığın yedinci haftasından itibaren sağlık sigortası tarafından sigortalıya ödenen aylık ödenmeyecek, bunun için özel bir sigorta gerekecek. Böylelikle sigortalar yaklaşık 7 milyar Euro'luk tasarruf yapacak. Sağlık sigortası bulunmasına rağmen sigortalılar doktora gittiklerinde ücret ödeyecek. Düşük gelirli, kronik hastalar ve çocuklar bu uygulamanın dışında tutulacak. Yapılacak değişiklik çocuk yetiştirme izni boyunca sigorta tarafından ödenen paranın sigorta tarafından değil de ödenen vergilerden karşılanmasını da öngörüyor. Öngörülen değişiklik sigortalıların doktorlarla bire bir antlaşmalarını teşvik ediyor.

Schröder yaptığı konuşmada emeklilikle ilgili olarak nelerin değişeceğini açıklamadı. Bu konuda bir komisyonun görevlendirildiğini, komisyonun konuyla ilgili araştırmalarını henüz tamamlamadığı için yalnızca emekli maaşlarının artık daha az artacağını söylemekle yetindi.

Schröder "Barış için cesaret, değişiklik için cesaret" başlığı taşıyan konuşmasında ayrıca Alman devletinin Irak'a karşı savaşta desteklemeyeceğini, diplomatik ve barışçıl yolları henüz tükenmediğini, bundan dolayı bir savaşın yersiz olduğunu söyledi.

Schröder'in yaptığı konuşma değişik çevrelerce farklı tepkilerle karşılandı. Meclis'teki Birlik Partileri (CDU ve CSU) ve Hür Demokratlar (FDP) reformların yeterince ileri gitmediğini savunarak hayal kırıklığı yaşarken, sendikalar Schröder'in bu reform paketiyle seçim vaatlerini inkar ettiğini ileri sürüyorlar. DGB başkanı Sommer, Schröder'in "reform paketi"nde çalışanlara daha fazla yük yüklendiğini, işverenler için değinmelerin dışına çıkılmadığını söyledi.

Krizin sorumlusu kapitalist sistemin kendisi, kapitalistlerin kâr hırsı olmasına rağmen, fatura diğer kapitalist ülkelerde olduğu gibi Almanya'da da işçi ve emekçilere çıkarılıyor. Emekçilerin hakları gasp edilerek sistem ayakta tutulmaya çalışılıyor. "Sosyal devlet" adı altında yumuşatılmış kapitalizm yerini giderek vahşi kapitalizme bırakıyor.

Orta-Afrika Cumhuriyeti'nde askeri darbe

Fildişi Kıyısı'nda iç savaşa dönüşen çıkar çatışmaları devam ederken, Orta-Afrika Cumhuriyeti de benzer bir durumla karşı karşıya.

Her iki ülkede yaşanan gelişmeler birbirlerini aratmıyor. Fildişi Kıyısı'ndaki gelişmeler Afrika Kıtası'nın karşı karşıya bulunduğu kronik sorunları bir kez daha ortaya çıkardı. Çok geçmeden bu durum Orta-Afrika Cumhuriyeti'ndeki askeri darbe ile doğrulandı.

Eski bir Fransız sömürgesi olan ve Bokassa'nın kötü ünüyle dünyada tanınan Orta-Afrika Cumhuriyeti, 1958'de sözde bağımsızlığına kavuştuktan sonra Fransa'ya sadık askerler tarafından yönetildi. Son cumhurbaşkanı Ange-Felix Patassé, 1993'den beri iktidardaydı. Ona karşı 2001 yılında bir darbe girişimi oldu ve başarıya ulaşamadı. Ayrıca bu süre içinde Patassé iktidarına karşı üç büyük isyan patlak verdi. Patassé ekibi büyük zorluklarla ülkenin başında duruyordu. İktidara karşı gelişen muhalefet bugün bir darbeyle yönetime el koymuş isyancı grubun giderek güçlenmesini getirdi.

En sonunda 15 Mart Cumartesi günü Patassé'nin yurtdışında olduğu bir anda general Bozizé askeri darbe ile iktidarı ele geçirdi. Darbeci askerler birçok şehire girerek ülkeyi kontrol altına aldılar ve Bozizé başkentte başkanlık koltuğuna yerleşti.

Orta-Afrika Cumhuriyeti'ni el altından yönetmeye devam eden eski sömürgeci güç Fransa hemen birkaç yüz komandosunu ülkeye sevk etti. Bu arada Paris, yaptığı açıklamada krizin "politik bir çözüm" gerektirdiğini savunarak dolaylı bir biçimde darbe ile işbaşına gelen iktidarı desteklediğini açıklamış oldu. Fransa'nın bu tutumu şaşırıcı değil. Çünkü bu tavır Fransa'nın "yorgun düşmüş atı değiştirme" geleneğinin devamıdır.

Orta-Afrika Cumhuriyeti eskiden beri büyük iktisadi sıkıntılar içerisinde. Devlet kasaları işbaşındaki ekipler tarafından sürekli boşaltıldığı için, uyduruk da olsa kamu hizmetleri yerine getirilememekte, memurlar ve askerler maaşlarını bile alamamaktadır. Asker ve polis sokağa dökülerek sefalet içindeki insanlardan silah tehdidiyle haraç toplamaktadır. Orta-Afrika Cumhuriyeti'ne özgü olmayan bir durum ya askeri bir darbe ya da bir iç savaşa dönüşmektedir.

Aslında Orta-Afrika Cumhuriyeti önemli tarım potansiyeli olan bir ülke. Fakat döviz sağlamak için sınırlı da olsa tüm toplumsal zenginlikler uluslararası pazara sürülmekte, tarımın dışındaki değerli taş ve madenleri de kaçakçılara peşkeş çekilmektedir. Toplumsal zenginliklerden sağlanan gelirden emekçi kitleler hiçbir pay alamamaktadır. Böyle olunca, işbaşına gelen her iktidar çıkar kavgasını dengelediği ölçüde işbaşında kalabilmektedir. Bu nedenle general Bozizé'nin yaptığı darbe ile işbaşına gelen grubun da politik ömrü pek uzun olmayacaktır.

Belçika'da demir-çelik fabrikasının kapatılmasına karşı onbinler yürüdü

Belçika'nın Liege bölgesinde bulunan ARCELOR Demir Çelik Fabrikası'nın kapatılması üzerine bir yürüyüş düzenlendi. 12 Mart günü düzenlenen yürüyüşe sendikaların katılımı beklenenin üzerinde oldu. Eyleme işçilerden esnafa, çiftçilerden memurlara kadar toplumun her kesiminden insan katıldı. İşsizliğin %22'yi aştığı Liege bölgesinde 40 bin insan tek bir ses oldu ve büyük bir kararlılıkla fabrikalarının kapatılmasına karşı çıktı.

Yürüyüş boyunca işçilerin siyasi partilere yönelik tepkisi görülebiliyordu. Bazı yürüyüşçüler "Bunlar fabrikayı özelleştirerek kapatılmasına neden oldular. Belçika Havayolları'nı (Sabena) da batırdılar ve bizleri sattılar." diye bağırarak tepkilerini dile getirdiler.

Siyasi parti liderleri de yürüyüşe katıldılar. Ancak kürsüden söz hakkı istemediler. Genel seçimlerin yaklaştığı bugünlerde yuhalanmaktansa timsah gözyaşları dökerek duygu sömürsü yapmayı tercih ettiler.

Yürüyüş boyunca kitledeki kararlılık ve coşku anlamlıydı. Fakat sendika bürokratları sermayeye sadakatlerini yürüyüşte de gösterdiler. Niyetleri fabrikanın kapatılmasını daha ileri bir tarihe alabilmek.

BiR-KAR/Belçika

Cejna Newroz piroz be!..

Halkımızın Newroz Bayramı kutlu olsun!

Halkımız, 2003 Newroz'unu daha zorlu, kritik bir dönemde karşıyor. Emperyalist ABD ve müttefikleri tüm saldırı silahlarını ateşlemek için gün veya saatler sayıyorlar. Ülkemizin Güneyi savaşın merkezlerinden biri olacak. TC, ordularını Güneye sokmuş ve son vuruşu yapmaya hazırlanıyor. Kuzey ise savaşın saldırı üssü haline getirilmeye çalışılıyor. Halkımız tedirgin, geçmişin kötü anıları ve geleceğin belirsizliği bu tedirginliğini derinleştiriyor.

Ama herşeye rağmen bulunduğu her alanda Newroz Bayramı'nı kutluyor, özgürlük umudunu diri tutmaya çalışıyor. Tasfiyeciliğe, ihanete ve İmralı merkezli saldırılara rağmen Newroz'da cisimleşen değerlerine sahip çıkıyor. Çünkü Newroz'un kendisi için ne anlama geldiğini çok iyi biliyor:

"Newroz, diriliş, direniş, mücadele ve özgürlüğün bayramı... Newroz, zalim Dehaq'lara karşı verilen büyük mücadele süreci içinde şekillenen ve Kürdün kimliği ile bütünleşen, Kürdün kimliğine ve onuruna kazınan tarihsel varoluş, direniş ve özgür yaşamda ısrar çizgisi... Halkımıza, halklarımıza, tüm Ortadoğu halklarına kutlu olsun!

Newroz, tarihimizin derinliklerinden süzülüp gelen direniş nehrinin ve özgürleşme tutkusunun, 20. yüzyılın son çeyreğinde devrimci bir ideoloji, çağdaş ulusal kurtuluş hareketi ve çağdaş Kawa ile buluşmasıyla birlikte içerdigi anlam zenginleşti, yeni boyutlar kazandı. Öyle ki son çeyrek yüzyılda Kürt adı ile Newroz adeta içiçe geçti, özdeşleşti. Bu nedensiz değildi:

Çünkü, geleneksel Newroz'la Kürtler, bir halk olarak var oluşlarını gerçekleştirmiş, tarih içindeki yerlerini almış ve uzun tarihsel serüvenlerinde ulusal direnişi sürekli sürdürmüşlerdir. Çağdaş Newroz ile kendilerini yok etmek isteyen çağdaş Dehaq'lara karşı bir var oluş savaşını vermiş ve bu savaş içinde bir bakıma kendilerini yeniden yaratmışlardır. Bu, aslında Newroz'un da yeniden doğumu, Newroz'un yeniden üretimidir. Kuşkusuz bu kendiliğinden olmadı. Sayısız bedel ve mücadele karşılığında ulaşılan bir zirvedir. Mazlum Doğan, Zekiye Alkan, Ronahi ve Berivan ile Sema Yüce anılan zirveye tırmanışta bu bedelin unutulmaz simgeleridir...

Kürtler son çeyrek yüzyılda Newroz'u salt geleneksel bir bayram olarak kutlamadılar; uluslaşmada, ulusal kurtuluşta kazandıkları yeni değerleri ve gelişmeleri Newroz'a yansıtılar; Newroz'u bir kurtuluş ve zafer ulaşma günü, bir ulusal onur günü olarak algıladılar. Newroz'un Kürt kimliği ve onurunun ayrılmaz bir parçası olarak algılanması ve yaşatılması olgusu, Kürtlerin belleğine, yüreğine ve bilincine öyle bir yerleşti ki, üç yıldır

sistemik bir biçimde yürütülen tasfiye, devletle bütünleştirme ve bilinç-bellek-ruh katliam hareketine rağmen dipdiri, taptazedir!

Kuşkusuz bu son üç yıl içinde Kürt halkı ufuksuzlaştırıldı, her açıdan silahsızlandırıldı, özgürlük ve kurtuluş bilincinden, daha da önemlisi ulusal onurundan uzaklaştırılmak için sistemik bir tasfiye hareketine tabi kılındı, bu nedenle bugün geldiği nokta ve götürülmek istendiği yer Kürtler açısından ancak "ulusal felaket" kavramıyla açıklanabilir. Ama buna rağmen halkımız ulusal değerlerinin ve onurunun en somut ifadesi olan Newroz'a sahip çıkıyor, İmralı Partisinin Newroz'u tasfiyeci politikasına alet etme çabalarına rağmen Newroz'u kendi anladığı anlamda, algıladığı biçimde kutluyor. Bugün alanlara dökülen halkımız, Newroz ateşleri yakıp mücadele türkülerini söyleyen Kürtler, ulusal özgürlük ve ulusal onurlarına sahip çıkışın yeni bir örneğini sergiliyorlar... Aynı zamanda bu, Newroz'un teslim alınmayacağı, direniş, mücadele ve özgürlük ideallerinin öyle kolay ve bir çırpıda yok edilemeyeceğinin de çok güçlü ve somut bir göstergesidir.

Newroz'un açığa çıkardığı ulusal istemlerdeki, ulusal değerlerdeki ısrar kararlılığı, gelecek açısından umut vericidir, devrimcilerin dayanması gereken temel çizgiye de işaret etmektedir.

Bu ne kadar önemli bir gerçekse, aynı zamanda, İmralı Partisi üzerinden ve onun eliyle yürütülen tasfiye hareketinin halkımızın tüm birikimlerini yok etme, devrimci dinamikleri ve potansiyelleri denetleme ve ipotek altına alma çizgisi de bir o kadar yakıcı bir gerçekliktir ve anılan umudun somut bir mücadele gerçekliğine dönüşebilmesi, yani Kürt halkının Newroz çizgisinde yeniden ayağa kalkışının gerçekleşebilmesi için teslimiyet ve tasfiyeci platformun yerle bir edilmesi de bir o kadar kaçınılmaz bir zorunluluktur.

(...)

... Newroz, teslimiyet ve ihanete karşı net, kesin ve ikirciksiz tavır, devrimci ulusal değerler ve çizgide kararlı ve tutarlı direniş, onurlu duruşta ısrar ve her koşulda başı dik duruştur. Diğer örnekler bir yana Mazlum DOĞAN'ın Diyarbakır zindanlarında ortaya koyduğu eylem, 14 Temmuz ve 15 Ağustoslara uzanan direniş kıvılcımı, Newroz'u en yalın ve ikirciksiz bir biçimde özetlemiyor mu? O halde İmralı teslimiyet, ihanet ve tasfiye çizgisi ile Newroz'u bağdaştırmak tarihle, gerçeklerle oynamak, halkla alay etmek değilse nedir?

Evet, halkımız Newroz'un özüne sahip çıkıyor, yine alanlarda, isyan ateşleri yakıyor, Newroz halayına duruyor... Bu, son çeyrek yüzyılda yeniden üretilen Newroz çizgisinin, büyük bir birikim ve ulusal

özgürlük istemindeki ısrarın somut ifadesidir. Ancak buna rağmen üzerinde durduğu zemin bu gerçekliği ile tam bir karşılığı anlatıyor. Bu, Kürdün 'ulusal felaket' düzeyinde seyreden paradoksunu da anlatıyor. Bu paradoks, mücadele edilmesi gereken güçler ve çizgilerle dayanılması gereken dinamikleri de en kalın çizgileri ile orta yere koyuyor.

Newroz, bir direniş geleneği ve çizgisidir.

Çağdaş Newroz, Mazlum DOĞAN ile yeni bir boyut kazanan, başka bir ifadeyle PKK'nin devrimci emekçi çizgisiyle buluşan Newroz, ulusal olduğu kadar emekçi bir damarı da anlatmaktadır.

Kürt sorunu özünde bir emekçi sorundur.

1970'lerde böyle olduğu gibi, bugün bu daha fazla böyledir. Bu son çeyrek yüzyılda ulusal kurtuluşta sınıfların konumları ve duruşları, çizgileri de tartışmaya götürmeyecek kadar netleşmiştir. Özellikle Kuzey Kürdistan'da Kürt egemen sınıflarının gerçek anlamda bir Kürt sorunları, özgürlük sorunları yoktur. Bugün İmralı'da somutlaşan teslimiyet ve ihanet platformu, özünde Kürt egemen sınıflarının tarihsel ihanet çizgilerinin en çürümüş ve yozlaşmış biçimidir.

Yine son çeyrek yüzyılın mücadele tarihi kanıtladı ki, Kürdistan sorunu devrimcidir; Kürdistan sorunu bir devrim sorunudur!

Emekçi sınıf bakış açısını, yani devrimci sosyalizmi esas almayan, emekçi sınıflara dayanmayan, başka bir deyişle Newroz ile 1 Mayıs'ı aynı çizgide, aynı dalgada birleştirmeyen yaklaşımlar, bugüne kadar başarısızlığı sayısız kez kanıtlanmış iktidarsız, ufuksuz ve gövdesi üzerinde başkalarının kafasını taşıyan Kürt egemen sınıflarının çizgilerinin daha silik bir versiyonunu tekrarlamaktan başka bir şey yapmış olmayacaktır.

(...)

Devrimci Newroz, teslimiyet ve ihanete karşı Mazlumca tavır alış ve ölümüne direnişi gerektiriyor..." (2002 Newroz Bildirisi'nden)

2003 Newroz'u da önümüze çok yakıcı devrimci görevler koyuyor. Bu görevlerin en acil ve temel olanı, hiç kuşkusuz, devrimci ulusal kuruluş mücadelesini toparlamak ve yeniden ayağa kaldırmaktır. Güney Kürdistan'daki kazanımları korumak ve savunmanın yolu da, Kuzey'de tasfiyeciliği ve ihanet çizgisini aşmanın yolu da bu acil ve temel görevin başarısından geçmektedir!

Büyük bir coşku, heyecan, umut ve kararlılıkla kutladığımız Newroz'un önümüze koyduğu acil görev budur.

Biji Newroz!

Cejna Newroz Piroz Be!

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçuları

19 Mart 2003

Belçikalı liman işçileri 17 Ocak'ta liman sektöründe uygulanmak

istenen saldırılara karşı bir genel grev düzenlemişlerdi. 7 ve 10 Mart günleri de Zeebrugge, Oostende, Antwerpen ve Gent liman işçileri yine genel greve gittiler. Belçika'da sektörde 45 bin işçi çalışıyor.

İlk liman grevleri üzerinden fazla zaman geçmeden 7 Mart'ta Brüksel'de görkemli bir yürüyüş düzenlenmiş, eyleme 7 bin liman işçisi katılmıştı. Geçen hafta Avrupa limanlarının birçoğunda da çeşitli eylemler gerçekleştirildi. 11 Mart'ta Avrupa Parlamentosu'nun oylayacağı yasayı protesto etmek için 2.500 Belçikalı liman işçisi, 10 Mart'ta Strasburg'da gerçekleşen yürüyüşe katıldı. Strasburg'da onbinlerce işçi "Liberalleşmeye hayır!" sloganı etrafında birleşti.

Yaptığımız sohbetlerde Antwerpen liman işçileri, bu

Belçika'da iki günlük genel grev

yıl yapılan üç yürüyüşün de yetersiz olduğunu

dile getiriyorlar, radikal eylem biçimlerinin hayata geçirilmesi gerektiğini savunuyorlar. "İşleri durdurduğumuzda ciddiye alınmaktayız. Artık gücümüzü görmemiz gerekir", "Antwerpen'lı liman işçileri olarak, gerekirse 200 kişilik gruplar halinde, Avrupa limanlarına gidip grevler organize etmemiz gerekir" diyorlar.

Antwerpen'de liman işçileri grevden bir hafta önce liman patronları tarafından bir tehdit mektubu aldılar. Mektupta grevin işe yaramayacağı, iş bırakıldığı takdirde patronların zor duruma düşeceği, onların da bu sonuçtan ders çıkaracakları belirtiliyordu.

Bu gelişmeler üzerine Antwerpen liman işçileri bir haftalık genel grev hazırlığı içindeler

BiR-KAR/Belçika

Marmara Üniversitesi'nde Newroz kutlaması

19 Mart günü *Yurtsever Gençlik*'in örgütlediği ve diğer siyasetlere çağrı yaptığı İstanbul merkezli Newroz kutlaması Göztepe Kampüsü'nde gerçekleştirildi. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı kutlama Newroz ateşinin yakılmasıyla başladı, halaylarla devam etti. Ardından Newroz'u anlatan kısa bir konuşma yapıldı. Kutlama okunan şiirler ve halaylar sürdü. "Biji Newroz be!", "Biji biratiye gelan!" sloganlarının atıldığı kutlamayı polis izlemekle yetindi.

Ekim Gençliği/MÜ

Doğru politikalarla anlamlı bir faaliyet

Bir sanayi bölgesinde “Emperyalist savaşa hayır!” SY Kızıl Bayrak imzalı bildirilerimizi yaygınca dağıttık. Sabahın erken saatleri olduğu için işyerleri kapalıydı. Bildirilerimizi işyeri girişlerine bıraktık. İşe henüz gelmekte olan işçilere ise elden dağıttık. Dağıtım sırasında bildirinin içeriği ve sanayi sitesinde yaşanan sorunlarla ilgili kısa sohbetler yaptık. İşçilerin yoğun ilgi ve desteğiyle karşılaştık. Siteden ayrıldıktan sonra yol boyunca işe gidenlere bildirilerimizi dağıttık. Gördüğümüz ilgi ve duyarlılık bizi daha da coşkulandırdı.

Ardından başka bir bölgede bulunan büyük fabrikalara doğru yola çıktık. Duraklarda bekleyenlere ve çevre fabrikalarda çalışanlara bildirilerimizi dağıttık. Burada da yoğun bir ilgiyle karşılaştık.

SY Kızıl Bayrak imzalı “Katil Amerika Ortadoğu ve Türkiye’den defol!”, “Tüm ABD ve NATO üsleri kapatılsın!”, “Emperyalist savaşa karşı mücadele!” ve ayrıca Filistin direnişini sahiplenen şiarların bulunduğu afişlerimizi yaptık. Afiş çalışmamız Aksaray’dan Bakırköy’e kadar geniş bir alanı kapsıyordu. E-5 üzerinde en işlek yerlere afişlerimizi yaptık.

Doğru politika ve kararlı bir faaliyetin işçi sınıfı tarafından sahiplenildiğini görmek bizi motive etti. Materyallerimizin tümünü kısa sürede tükettik.

BDSP çalışanları/Sefaköy

İrkçılık ve yabancı düşmanlığına karşı yürüyüş

Avrupa’daki siyasal iktidarlar her zaman krizin yükünü başta yabancılara, daha sonra da kendi halklarına yüklüyorlar. Yabancılar her seçimde ırkçılık propagandasına konu oluyor. İşsizliğin sebebi yabancılar olarak sunuluyor.

Geçtiğimiz hafta hükümetin başta ilticacıları hedef alan yasa tasarısını ve ırkçılığı protesto etmek için Bern’de bir yürüyüş düzenlendi. BİR-KAR taraftarları

olarak bu mitingle üç ayrı bildirimizle ve savaş karşıtı pankartımızla katıldık. İrkçılık karşıtı ve Ortadoğu halklarıyla dayanışmaya çağırın Almanca bildirilerimizi dağıttık.

Kapitalist sistem varoldukça savaşlar ve ırkçılık sürecektir. Bunların sona ermesinin tek yolu bu sistemin tarihin çöplüğüne atılmasından geçiyor.

BİR-KAR/İsviçre

Özelleştirmeye hayır!

Hükümetin kurulduğu ilk günlerde özelleştirmeye dayalı 6.8 katrilyonluk kaynak paketi açıklanmıştı. Bu paket, İMF direktifleri doğrultusunda en çok kâr getiren TÜPRAŞ, PETKİM, THY, ERDEMİR gibi pek çok kuruluşun yıl içinde özelleştirilmesini içeriyor.

PETKİM ve TÜPRAŞ’ın özelleştirilmesinin gündeme geldiği günlerde Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı, “Özelleştirme hükümetin işçiye savaşa ilanıdır. ‘Savaşacağız!’” demişti. Bu savaş ilanına karşı PETKİM ve TÜPRAŞ tesislerinin de bulunduğu Aliğa’da saldırıya eylemlerle karşılık veriliyor. Geçtiğimiz haftalarda İzmir-Çanakkale yolunda eylem yapan işçiler buraya “Satılık, kelepik, ucuz memleket, müraacat TC hükümeti” yazılı bir tabela diktiler. 5 binin üzerinde sendikali işçinin bulunduğu bölgede eyleme katılım az oldu. Katılımları arttırmak, halkı özelleştirme konusunda bilgilendirmek için 15 Mart’ta Petrol-İş Sendikası Aliğa Şubesi tarafından bir bilgilendirme toplantısı yapıldı.

Petrol-İş Genel Başkanı ve sendikacıların katıldığı toplantıya davet edilen AKP ve CHP milletvekilleri mecliste iş yasasının görüşülmesini gerekçe göstererek katılmadılar. Toplantıda sendikacının eğitim uzmanı, PETKİM ve TÜPRAŞ’ın tarihçesi ve ülke ekonomisindeki yeri hakkında bilgi vererek şunları söyledi: “PETKİM ve TÜPRAŞ ülkenin en çok kâr getiren kuruluşlarıdır. 2001’de milli ekonomiye net katkısı 254 trilyon. 2002 yılının son dokuz aylık döneminde net kârı 21 trilyon olan PETKİM’in satılması anlamsızdır. Bu iki tekelin özelleştirilmesi durumunda özel tekeller oluşacaktır. Böylece kâr güdüsü öne çıkarak bu piyasa denetimsiz hale gelecektir. Yerli üretim dokuları üretim yerine ticaret ağırlıklı yerli ve yabancı gruplar tarafından yokedilecektir. İstihdam daraltmaları, işten atmalar, sendikasılaştırma yaşanacaktır.”

Toplantı Petral-İş’in hazırladığı özelleştirme karşıtı film gösterimiyle devam etti.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Kim yahu bu “piyasalar?”...

Varsa, yoksa piyasalar... Siyasette, diplomaside en ufak bir dalgalanma, bir haber, hemen “piyasalar” a etkisi ile veriliyor..

Piyasalar sert tepki verdi...

Piyasalar savaş beklentisini satın aldı...

Piyasalar çalkalandı, sakinleşti, coştı, azdı, koştı, şaştı..

Piyasalar... soyut gibi, ama soyut değil.. çok somut..

Neyin nesi, kimin fesi bu “piyasalar?”...

Kod adı “piyasalar” olan bu illüzyonun altında çok bildik bir gerçek var aslında: Sermaye... Hem de bir avuç sermaye...

Şu sert tepki veren, azan, sakinleşen “piyasa”nın üstündeki şalı çekin bakın altında ne var...

Önce bizim “piyasalar”...

Bizim piyasalardan sözedince, yurt içi tasarruflardan, yani devlet tahviline, borsaya, mevduata, altına yatırılmış para-sermayeden sözediyoruz. Bu meblağın toplamı 2002 yılında 188 milyar dolar. Yani Türkiye’nin yıllık milli geliri dolayında bir servet...

Bu birikimin yüzde 43’ü mevduat olarak tutuluyor. Mevduatın da yüzde 60’ı döviz cinsinden. Birikimlerin yüzde 32’si altında. Yüzde 6’sı borsada. Yani 11 milyar dolar... Yüzde 19 da sabit getirili kıymetlerde. Yani devlet kağıtlarında...

İşte “piyasalar” deyince, bonodaki, mevduattaki, dövizdeki, borsadaki bu 188 milyar doların oradan oraya seyrini, sörfünü anlıyoruz. Döviz yükseliyorsa hoop dövizde, borsada ümit varsa hoop borsaya. Devlet faizleri çıkacaksa, haydi tahvile... “Piyasalar” hava koklar.. Kâr nerede ise oraya gider... Hatta riski dağıtır. Buna yumurtaları farklı sepetlere koymak der..

Peki kimin bu 188 milyar dolar ?

Yani kim bu “piyasalar”..

İşte zurnanın zırt dediği delik...

Önce Türkiye’de gelir bölüşümünü hatırlayın. Dünyanın en berbat bölüşüm ilişkilerine sahip ülkelerinden biri olarak utanç verici bir tabloyu yeniden hatırlatalım. Ailelerin yüzde 1’ini oluşturan süper zengin bir grup gelirin yüzde 17’sini elde ediyor.. İkinci sıradaki yüzde 9’luk bir azınlık da bu tepedekilere eklendiğinde gelirlerin yüzde 41’inin nüfusun yüzde 10’luk azınlığı tarafından kontrol edildiğini görürsünüz. İkinci yüzde 10’luk tuzu kuruyu eklerseniz, gelirin yüzde 55’inin bu yüzde 20 tarafından kontrol edildiğini görürsünüz. Türkiye’yi bir anonim şirket gibi düşünün, yüzde 51’lik çoğunluk, 10 kişilik yönetim kurulundaki iki kişinin dudakları arasında...

İşte bu kadar basit, bu kadar anlaşılabilir, ama bu kadar da zalim ve hazmı güç bir kaba gerçek...

Piyasalar dediğiniz de bu tepedeki zevat...

Borsadaki 11 milyar doların 8 milyar dolarını, borsadaki 150 bin portföy sahibinin yüzde 1’i kontrol ediyor. Siz de sanıyorsunuz ki, herkesler borsada... Her heves eden girse ne yazar. Kontrol bir azınlığın elinde. Hatta sıkı durun, borsada 10 kişi, toplam portföyün yüzde 35’ini kontrol ediyor... Bay piyasalar işte bu 10 kişi...

Durum mevduat sahiplerinde farklı mı ? Toplama baktığımızda hepimiz mevduat sahibiyiz.. Bir yerde hepimiz “piyasayız!..” Ama kazın ayağı öyle mi ? Bir araştırın bakalım, İster TL, ister döviz, 81 milyar dolarlık mevduat kimlerin. İki elin parmaklarını geçmez bunların sahipleri. Devlet kağıdı alan bankaların, bankanın sahiplerini ve değerli müşterileri rantiyelerin sayısını duysanız inanmazsınız.. Kimler mi ?

Haydi söyletmeyin bana..Sabah akşam isimlerini yazarak veriyorum. Aralarında belki sizin de patronunuz var... Çok da merak ediyorsanız, açın Gelir Uçurumu kitabımın 21. sayfasını ve “sayın piyasalar”ın ilk 100’ünü isim isim görün...

Sayın “piyasalar”, tezkereyi görmeyince dövizde, faize hücum ediyor. Tezkereyi, savaşa iştiraki görürse, sakinleyecek.. Hükümet de piyasalar sakinleşsin diye tezkereyi geçirecek.. ABD ile saf tutacak.. Çünkü piyasalar böyle sakinleşiyor... Bunu istiyor...

Bizde piyasalar böyle istiyor da ABD de farklı mı istiyor ? 8 trilyon dolarlık ABD milli gelirinin yüzde 30’unu, ABD’nin en zengin yüzde 10’luk zengini kontrol ediyor. Yüzde 20’lik en tepedekiler ise gelirin yüzde 45’ini kontrol ediyor.. Onların “piyasalar”ını da ultra dünya zenginleri temsil ediyor.. Onların piyasaları da Irak’ın petrolünü istiyor, bölgenin kontrolünü, doğal kaynaklarını, suyunun kontrolünü istiyor. Topyekün bölgenin kontrolünü istiyor. O hakimiyetle rakibi AB’ye, Uzak Asya’ya üstünlük kurmak istiyor...

Piyasalar karar veriyor.

Piyasalar yönetiyor...

Mustafa Sönmez
(Ekohaber.net)

Mücadele Postası

Güneşe yazılan dizeler

Güneşe yazılan dizeler uzun
Bahara giden yollar engebeli
İnsanlığa sunulan yaşam kelepçeli
Yıldızlar gittikçe uzaklaşıyor yüreğimizden
Bir yerlerde kimsesiz çılgınlıklar
Kimsesiz yangınlar ve bedenler var
Uyanmak lazım gün doğarken
Kuşatmak lazım insanlığı köleleştiren zulmü
Ve direnmek lazım suskunluğa
Düşsüz ülkeler adına
Avrupa'da kimsesizliği yaşayan, çürüyen
gençler adına
Fabrikalarda kendini, yaşamı, mücadeleyi
unutan işçi adına
Bombaların tehdit ettiği çocuklar adına
Tüm dünyanın ezilen ulusları adına

Ve katmak lazım bu insanları mücadele
saflarına

Güneşe yazılan dizelerde anlatmak için
Onların kurtuluşunu
Bahara giden yollardaki engebeleri, kaleleri
Omuz omuza yıkmak adına

Savaş kapıda, talan ömrümüzde
Kalk ayağa direncini güç eyle
Sevgiline kırmızı bir gül sun
Ömür bizden, can bizden, sevda bizden,
Gelecek bizden
Katıl kavgaya

Ve özgürlüğünü bir kez daha
Bir kez daha haykır
Tarihindeki hataları yinelemeden
Bir kez daha
Bir kez daha haykır
Eşit özgür bir dünyaya olan özlemini...

C. Baran/Almanya

Kürt halkı komünist mücadelede yerini almalıdır!

Yüksek ve sisli dağlar ardında buz tutmuş,
kaderine terkedilmiş bir Kürt kentinden, buzlar kenti
Ağrı'dan sesleniyorum. Umutları çalınmış, sesine
zincir vurulmuş bir halkın içinden gelen coşkun
umutlar besledim. Savaşın sıcaklığında çevremizde
anlatılan kimi zaman masalımsı hikayeler, özgür bir
ülke istemi daha çocukluk dönemimde beni sarmıştı.
İşkence, zulüm, sürgünler, köy yakmaları, asimilasyon
ve gerilla... Bir destandı benim için anlatılanlar.
Falanca karakolu basan, işkencecileri, köylüye zulüm
eden ağayı vuran gerilla.

Ve sosyalizm... Hangi ırktan, ulustan, renkten,
cinsten, mezhepten olursanız olun, eğer yüreğinizde
sevgi ve paylaşım arzusu taşıyorsanız sosyalizm ile
buluşmanız daha kolay oluyor. Şanlı direnişleriyle ve
sosyalizme bakışlarıyla birçok Kürt gencini cezbeden
hareketin fikirleriyle buluşmam çok geç olmadı. Ama
özellikle yazın çalışmak için gittiğim Adana ve İzmir
bölgesinde çalıştığım fabrikalardaki işçilik günlerim...
Ve pratiğimi okuduğum kitaplardaki teoriyle
birleştiren sosyalizme olan inancım her gün
artıyordu.

Türkiye, Ortadoğu, belki de tüm dünyadaki en
büyük silahlı direnişi sergileyen bir hareket, her ne
kadar büyük başarılar sağlasa bile, eksik olan bir şey
vardı. Herşeye rağmen metropollerdeki örgütlenme
yeterli değildi ve lümpen bir kesim veya okumuş
gençlik haricinde ciddi bir kazanım yoktu. Kürt
halkının %80'i (özellikle yaşlı kesimleri) dinci
gericilikle buluşuyordu. Son seçimlerdeki AKP
hezimetini bizlere önemli bir sonucu göstermiştir.
%6.2'yi küçümsemiyorum, ama %16'da olsa sonuç
değişecek mi?

Yunanistan'da, Fransa'da, İngiltere'de, İsrail'de
sosyalist ya da işçi parti söylemiyle düzen partileri
iktidara gelmedi mi? Ben ilk okumaya başladığımda
sosyalist iktidarların(!) bulunduğu ülkelerde neden
sosyalizmin yaşayamadığı konusunda hep kafa
yormuşumdur. Gazetenizin özellikle orta sayfasında
yayınlanan bölümleri büyük bir ilgiyle okuyor,
sonuçlar çıkarıyor ve notlar alıyorum. Çünkü
sosyalizme inanıyorum ve onun bir bilim ve yaşam
tarzı olduğunu biliyorum.

Kızıl Bayrak bir ara Ağrı'ya geliyordu, şimdi
gelmiyor. Ama temin ettikçe okumaya çalışıyorum.
Gericileşen Kürt hareketiyle ilgili birçok şey yazıldı-
çizildi. Bu harekete bir zamanlar sempati duyan biri
olarak fazla bir şeyler yazmak istemiyorum. Fakat
Devrimci Çizgi Savaşçıları taraftarı arkadaşlara
söylemek istediğim bir şeyler var. Öcalan'ın '99'dan
sonraki durumuna çok mu şaşırıdılar? '95-96 hatta
'92-93'teki durumu çok mu sosyalist, çok mu
ilericiydi? Yüz yıldır bilinen ve sanki yeni keşfedilmiş
burjuva demokrasisi veya yeni keşfettiği teorilerini
tercüme ettiklerinde, neden bilimsel şüphecilğe düşüp
sorgulamadınız? Bu eserde sizin de payınız yok mu?
Bakın ne diyor Kürt genci; "başkan nerede biz
oradayız"! Bu ne demektir; yani başkan sağdaysa
bizde oradayız, soldaysa, orta yoldaysa kısaca
neredeyse oradayız. Bir hareket devrimci olabilir, ama
sosyalizmle buluşmadığı sürece işe yaramayacaktır.

Biliyorum belki ders veriyorum gibi gelebilir, ama
benimkisi paylaşmak. Bu konuda hiç de aceleci
değilim. Sosyalizm bilimini önemsemeye çalışıyorum.
Ve bu istesem de istemesem de beni komünistlerin
yanına çekiyor. Bizler çevremizdeki Kürt gençleriyle
günlerce tartışıyor ve sonuçlar çıkartıyoruz.
Kafalarında ilahlaştırdıkları birinin büyüünden
kurtulmak ilk etapta zor gözüküyor. Ama diğer
yönden bu insanların ciddi şekilde okumadığını
görüyorum. İşçi Lenin'e, Stalin'e laf atmaya kadar
götüren bir kişiye (20 yıllık geçmişi olan biri) bu
konuda ne okuğunu sordum. Ama baktım ki kulaktan
duyma sözlerle atıp tutuyor. Lenin'e ve Stalin'e ait
olmayan cümleleri onlara aitmiş gibi anlatıyor ve bu
kişiyi dinleyenler de ona körü körüne inanıyorlar.

Bir gün ülkemizin üzerinde güneş doğacak ve bu
güneş ışık tutacak tüm halklara. Ve halkların
özgürlüğü ve kardeşliği ancak tüm dünyanın
zincirlerinden kurtulmasıyla, sosyalizm ve komünizm
ile olacak. Kürt halkı Türk halkıyla komünist
mücadelede yerini almalıdır!

**Yaşasın devrim ve sosyalizm!
Biji sosyalizm!**

SY Kızıl Bayrak okuru/Ağrı

Sesimizi yükseltmenin zamanı...

Bir tekstil işçisi olarak diğer işçi ve
emekçilerin yaşadığı sorunları yaşıyorum. Kısa bir
süredir büyük bir firmada çalışıyorum. Kapitalist
sömürücüler her zaman olduğu gibi işçi ve
emekçilerin emeğini sövmeye devam ediyorlar.
Bunlara dur demek eğer bizim elimizde ise, neden
haykırıyoruz, neden dur demiyoruz?

Evet dur demek elimizde. Eylemlerle,
grevlerle mücadele ile bunlara dur demeliyiz.
Hafta sonu demeden bizi gece yarılarna kadar
çalıştırıp her istediği işi yaptırın, sonra da sudan
bahanelerle işimize son veren bu sömürücülere
dur diyebiliriz. Tatil hakkımızı gaspederek bir

şeyler öğrenmemizi de engellemeye
çalışıyorlar. Her zaman boyun
eğmemizi, sömürü düzenini kabullenmemizi
istiyorlar.

Ama başaramayacaklar. Bizi
yıldıramayacaklar! Yüreğimizdeki yangın daha da
alevleniyor. Biz işçi ve emekçileri yıldıracaklarını
sanıyorlarsa yanılıyorlar. Güzel yarınlar olan
umudumuzu kıramayacaklar. Onlar bir avuç
asalak, biz ise milyonlar. Üreten biziz, yiyen
onlar. Madem biz üretiyoruz, biz yönetmeliyiz.
Ürettiğimizi eşit bir şekilde paylaşmak ve
sömürülmeden yaşamak istiyoruz. O halde
sesimizi yükseltmenin zamanıdır.

Bir tekstil işçisi/İzmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Savaşa karşı savaş!

**Emperyalizm ve yerli
uşakları yenilecek!
Zafer direnen Ortadoğu
halklarının olacak!**